

KYLE STERNHAGEN: PREDATOR 2017 - HŐHULLÁM NEW YORKBAN

Fordította: Szántai Zsolt

"A vadászat a vadász számára egyrészt alkalom a szigorú önfegyelem gyakorlására, másrészt eszköz a többi élőlény megismeréséhez és megértéséhez. Megtanít gondolkodni; szabadságszeretetre, jó ízlésre és tiszteletre nevel. Elvezet a természet és a hozzá tartozó jelenségek elmélyült megfigyeléséhez. A vadászat megfelelő irányba tereli a vadász személyiségének alakulását. Olyan etikai értéket fejleszt ki benne, amely nélkül a vadászat csupán az ösztönök gyarló megnyilvánulása volna."

Részlet a Nemzetközi Vadászati
Tanács Alapelveiből.

1.

PÁRHUZAMOS
HALÁLRAJZOK

Ma láttam meghalni egy embert,
és azt hittem megőrülök.
Nem mintha sajnáltam volna,
De féltem, utána én jövök.

Van Phan-Cho: Halál

New York, Woodlawn temető,
2017 július 9., 22:13

Walt Zesch kinézett az ablakon, és egy mocskos zsebkendővel megtörölte a homlokát.

Meleg volt, átkozott meleg. Hiába volt sötét, hiába nem sütött a nap, hiába kapcsolta be a ventilátorokat, úgy érezte, hogy a forróságtól még a hús is lerohad róla.

Ilyen időben még a hullák is izzadnak, gondolta, és a ház körül sorakozó, gondozatlan sírokra nézett. Gyűlölte a munkáját, unta az egész életét, és ráadásul még ez a hőség is...!

Mindenről Lizbeth tehet, dühöngött magában. Ő beszélt rá, hogy vállaljam el a temetőgondnoki állást, ő akarta, hogy hullacsősz legyek! Neki nem volt elég, amit addig hazavittem. Neki a világ összes pénze se lenne elég! Még arra is ő vett rá, hogy időnként összeszedjem a sírokra tett virágokat, és a kapu előtt újra eladjam mindet. Utálom ezt a nőt!

Elkeseredetten megfordult, és átment a másik szobába. Lizbeth, a felesége szokás szerint a TV előtt ült, sört vedelt és csokoládét evett.

Ez egy nő?, gondolta Zesch undorodva, és végignézett a fotelban terpeszkedő, súlyos és formátlan testen. Ezt vettem én feleségül? Ezt?

- A baseballt akarom nézni - mondta, és remélte határozottan cseng a hangja. Lizbeth nem válaszolt.

- Nem hallod? - üvöltötte a férfi. - Mondtam valamit!

- Hmm? - fordult hátra Lizbeth. - Nézd csak, Walt, milyen jópofa ez a Kim Wemberly! Imádom ezt a vetélkedőt!

- Én a baseballt akarom nézni!

- Szerinted ez a dagadt nő meg fogja nyerni a hűtőszekrényt? Undorító, ahogy kinéz! Minek ennek hűtőszekrény? Csak még többet zabálna...

Zesch megszedült. Lizbeth... A hőség... úgy érezte, kiszáradt az agya.

- A baseball... - próbálkozott erőtlenül.

Lizbeth válasz helyett kibontott egy újabb doboz sört, és bekapott egy darab csokoládét.

Zesch megfordult, és kibotorkált a kamrába.

A gondnoki állás nem csak szolgálati lakással járt együtt. Főnökei a sorozatosan ismétlődő viráglopások miatt bevezettek bizonyos biztonsági rendszabályokat. Azt mondták, a sírgyalázók megérdemlik, ha szétlövik a seggüket. He-he-he... A kecske meg a káposzta tipikus esete. Zesch tehát megkapta a fegyvert, egy vadászpuskát. A biztonság kedvéért már az első nap lefűrészelte a csövét, és megreszelgette a hozzá kapott golyók fejét. A TV-ből sok mindent megtanul az ember. Tudta, valószínűleg nem kerül majd rá sor, hogy használja - a virágtolvajok ellen biztos nem -, de annyi mindent hallani mostanában... Igaz, mit tudnának elvenni egy ilyen szegény szerencsétlentől, mint ő? Talán a kövér, izzadtságtól bűzlő feleségét?

Az ajtó kinyílt, a TV kékes fénye megcsillant a puska acélján.

- A baseball... - sziszegte Zesch.

Lizbeth nagyot kortyolt a söréből, és böffentett egyet.

Mi a francot akar ez a majom?, tűnődött. Még ránézni is utálok, nem hogy beszélni vele! Meg különben is, melegem van, ideges vagyok, és ilyenkor nincs jobb nyugtató, mint Kim Wemberly műso...

Az éles dörrenés először Lizbeth gondolatait, majd a fejét hasította szét. Kim Wemberly csinosan kisminkelt, a TV képernyőjén mosolygó arcára csont- és agyvelődarabkák záporoztak.

Walt Zesch leeresztette a fegyverét, arrébb gurította a TV elől Lizbeth fotelját, meg a benne ülő, fej nélküli testet, megnyomta a távkapcsoló egyik gombját, és a padlóról felemelt egy vértől izamos sörösdobozt. A trikójába törölte a mocskot, felpöccintette a doboz tetején lévő fémkarikát, aztán csak ivott, akár egy jóllakott oroszán. Veríték csordogált vörhenyes arcán, nyakán. Már nem figyelte, hová csöppen.

Ez az! Ilyen őrijítő hőségben pontosan erre van szüksége az embernek. Akkor most végre jöhet a baseball...

New York, Woodlawn temető,
2017 július 9., 23:56

- Én csak a baseballt akartam nézni! - ordította a trikós barom, és dühödten rángatta hátrabilincselte kezeit. - Ez a kurva nem akarta megengedni, hogy a

baseballt nézzem!

- Hé, Cas, mielőtt beültetted a kocsiba, legalább önts erre a hülyére egy vödör vizet! - kiáltotta a rendőrautó sofőrje. - Semmi kedvem egész este a vért törölgetni az ülésről!

- Tudod, mivel foglalkozz inkább? - kérdezte a Casnek nevezett zsaru, és egy erőszakos mozdulattal belökte emberét a hátsó ülésre. - Mert nekem van egy-két ötletem...

- Nos, mi az ábra? - fordult a közelben álldogáló nyomozótiszt - izmos, magas férfi - a helyszínelők felé. - Valami különleges esetben botlottunk, vagy csak a szokásos?

- A szokásos - felelte az egyik civil ruhás. - Anyu felbosszantja aput, apu hazavágja anyut. - Fintorgott. - A legcifrább az egészben az, hadnagy, hogy nem is csodálom. Ez a hőség engem is majd' megőrjít...

- Akkor mehetünk? - kérdezte Cass közeg.

- Mehetnek - fújtatott a nyomozótiszt. - Én még megkeresem Gomez felügyelőt. Cass bólintott, beszállt a kocsiba, és intett a sofőrnek, indulhatnak.

Frank MacKinley hadnagy lassan elindult a sírok között, és néhány perc múlva megpillantotta a társát. Augustin Gomez az egyik fának támaszkodva cigarettázott, és révült tekintettel az eget fürkészte.

- Na? - kérdezte MacKinley az arcát törölgetve. - Csak nem sajnálsz azt a nőt? Nem is tudtam, hogy éppen az ilyen molett, fej nélküli csajokat szereted...

Gomez nem válaszolt, csak merengve mélyet szívott a cigarettájából.

- Hé, Aug! Mi van, már neked is megártott ez a meleg?

- Tudod, még gyerekkoromban hallottam egy mesét... - mondta Gomez lassan, mintha csak ekkor venné észre a másikat. - Ha valami rosszaságot csináltam, az anyám ijesztgetett. Hidd el, ez sokkal rosszabb volt bármelyik falrengető pofonjánál. Addig lökte a sódert, míg a szar is belémfagyott; ilyen alkalmak után mindig csend volt és fegyelem.

- Csak nem a kísértetekről beszélt? Ez a baj? - MacKinley körbemutatott.

- Itt akad belőlük elég. És mi tagadás, kielégítő a csend meg a fegyelem is.

- Az anyám mindig azt mondta, ha nem leszek jó kisiú, jön a mumus, a csúnya ember, az ördög, vagy a halál. Ezek voltak a fokozatok. Ha csak valami kis hülyeséget csináltam, akkor a mumus jött, ha valami nagyobb, akkor a csúnya ember, és így tovább...

- És a halál mikor jött? - kérdezte MacKinley.

- A halál? - Gomez eltűnődött, és hirtelen MacKinley felé fordult. - Az mindig körülöttünk van.

- Mi bajod, basszameg? Ennyire megrázott egy szétlőtt fejű nő látványa? Nem láttál még elég hullát?

- De igen.

- Akkor meg hagyd abba ezt a marhaságot! - kiáltotta MacKinley. Ki nem állhatta, ha a társa lelkezni kezdett. - Különben elárulok valamit. Engem még tizenhat éves koromban is ijesztgetett az apám.

- Igazán? Mivel?

- Azzal, hogy ha ellopom a pénzét, és mindet kurvákra költöm, egy reggel arra ébredek, hogy leesett a farkam.

- Az anyám meséi soha nem váltak valóra - emlékeztette Gomez. - Az apádé igen.

- Jó a duma, aranytorkú - sóhajtott MacKinley. - Hagyjuk. Menjünk vissza a

kapitányságra. Elegem van ebből a helyből, a melegből - a léleklátó társamról már nem is beszélve. Ébredj már fel! Nincs itt az anyád!

- De itt van - közölte Gomez.

- Hol?

- A sírján állsz.

MacKinley úgy ugrott hátra, mintha Gomez anyjának föld alól kinyúló csontkeze elől menekülne.

- Na, hagyjuk a mamit, és húzzunk innen, jó?

- Oké - vetette oda Gomez keserűen, de szinte rögtön elkomorodott. - Tudod, miután az apám meghalt... Csak az anyám maradt mellettem. Egy ideig.

- Tényleg, még nem is mondtad el, mi történt az öregeiddel.

- Nem tudom pontosan. Akkoriban még Los Angelesben éltünk. Apám belekeveredett valamibe, vagy csak egyszerűen rossz időben rossz helyen állt... Megölték.

- Mikor? - kérdezte MacKinley.

- Huszonkét évvel ezelőtt.

- És?

- Kilenc éves voltam. Nem engedték meg, hogy megnézzem. Anyám azonban látta a

holttestet, és rögtön utána ide költöztünk. Azt mondta, nem bír tovább abban a városban maradni. Fél évvel később felkötötte magát.

- Hogy halt meg az apád? - kérdezte MacKinley a kérdést, és maga sem tudta miért, de egyre idegesebb lett.

- Kibelezték egy metrókocsiban.

MacKinley füttyentett. Hiába, az ötórás csúcs...

- Miért?

- Nem ismerem a részleteket, de annyit sikerült kiszednem anyámból, hogy...

- Hogy?

- Hogy az apám hullájának nem volt feje, és a bőrét is lenyúzták!

MacKinley megborzongott.

- Van még valami - mondta Gomez. - Amikor meghalt, felmentem a házunk tetejére. Nem akartam, hogy bárki meglássa, hogy bögök. A végén nem sírtam, csak az eget, a csillagokat bámultam...

- Most már elég a romantikából, jó? - fakadt ki MacKinley dühösen. - Menjünk!

- Akkoriban - folytatta rendíthetetlenül Gomez - sok mindent beszéltek az emberek. A templomban... mert én oda is jártam... szóval a templomban a pap hónapokig azt emlegette, a Sátán a Földön jár. Köztünk.

- És? - MacKinleynek már tényleg elege lett az egészből.

- Sokan meghaltak akkoriban... úgy, mint az apám. A zsaruk nem találták meg a tettest. A pap azt mondta, nem biztos, hogy a Sátán a Föld alól érkezett. Szerinte az is elképzelhető, hogy az égből... A csillagokból jött.

- Micsoda?

- Igen, a csillagokból. Tudod, amikor felmentem a tetőre, és az eget néztem, valahogy túlságosan sok csillag világított. Éppen úgy, ahogy most is.

- Mi a francot akarsz ezzel a...? - kezdte MacKinley, de nem fejezhette, mert a derekára akasztott kommunikátorból rájuk kiáltott egy éles női hang:

- 42-es! 42-es!

- Mit akarsz már megint, szépségem? - szólt bele a készülékbe MacKinley, és bekapcsolta a parányi képernyőt. - De csinos vagy, édesem!

A nő elmosolyodott.

- Kösz. Elregélhetném esetleg, miért hívtalak benneteket?
- Nehogy azt mondd, hogy nem a ma esti randevúnkat akarod megbeszélni!

Kezdem

unni a melót.

- Ki kell hogy ábrándítsalak, mert...
- Sejtettem. - MacKinley elhúzta a száját. - Mi történt már megint?
- A Gun Hill Road 234-ből lövöldözést jelentettek - mondta a nő. - Közepes létszám, közepesen nehéz fegyverek.
- Akkor miért minket küldesz oda? Szólj inkább a kommandósoknak!
- Azok már ott vannak. A balhének vége. Csak van egy-két hulla, amit a főnök szerint nektek is látnotok kellene.
- Elég dögöt láttam már, és...
- Ezek különlegesek - mondta a központos jelentőségteljesen.
- Minden hulla egyforma - morogta MacKinley. Rosszat sejtett.
- Ezeknek nincs fejük, és lenyúzták a bőrüket.

MacKinley a társára nézett. Gomez arcszíne alapján két... nem, akár háromnapos vízihulla is lehetett volna.

- Oké, szívem, máris megyünk! - MacKinley kikapcsolta a kommunikátorát. - Te Aug, lehet hogy...

- Igen - mondta Gomez vészjósló nyugalommal. - Mindig sejtettem, hogy újra kezdődik egyszer. Most is több a csillag. A hőség... A Sátán újra köztünk jár, hombre. És nincs erő a földön, ami megállítsa.

MacKinley kikapta az ütött-kopott '09-es Buick kulcsát társa kezéből.

- Néha olyan ez az egész, mint egy nagy siralomvölgy, mi? - Rántott egyet a nadrágtartóján. - Patkányodú, buzitanya, ésatöbbi, ésatöbbi... - Választ, támogatást várt Gomeztől, azután, hogy nem kapta meg, vállat vont. Mindenki maga dönti el, mivel mérgezi a hangulatát ezen a selejtes bolygón. - Te csak emlékezz, honcho - dörmögte. - Én vezetek!

New York, a George Washington híd
nyugati hídfője, 2017 július 9. 22:29

Paddy Heinz egy zacskóból apróra vágott, szürkészöld leveleket szórt egy darab papírra, és lassú mozdulatokkal cigarettát sodort. Amikor elkészült, a szájába vette, meggyújtotta, és élvezettel leszívta a nehéz, émelyítő füstöt. Lustán az előtte villogó monitorra nézett, majd hátrafordult, és a két összetolt széken fekvő, hangosan hortyogó társára pillantott.

Ez a híddörök sorsa, gondolta Paddy, és elvigyorodott. Egy idő után az ember annyira ráun az örökös semmittevésre, hogy szinte belebetegszik...

Nagyot sóhajtott, és beleszippantott a cigarettájába. Tudta ő jól, már az elejétől biztos volt benne, híddörnek lenni nem igazán megerőltető feladat. Az ember napközben beszedi a kétdolláros hídpénzt az áthaladó járművek után, éjszakára meg behúzódik kis a fémfalú bunkerbe, és várja a reggeli váltást. Paddy nem is nagyon értette, miért van egyáltalán szükség rájuk. Annak ellenére, hogy valamikor ez volt a város nyugati felét a keleti negyedekkel összekötő legforgalmasabb út, az utóbbi években éjszakára teljesen leállt az élet.

Igaz, csakis egy örült indulna útnak sötétben. Nem is lehet egészen normális,

aki vállalja a kockázatot, és szabad prédaként felkínálkozik az autópályák és országutak modern kalózáinak. A rendőrök még nappal sem tudtak - vagy nem mertek - rendet tenni az utakon; még világosban is csak az vágott neki nagyobb távolságoknak, akinek az élete függött attól, hogy eljusson egy másik helyre. De éjszaka? Csakis az öngyilkosjelöltek vállalkoztak ilyen "hőstetre", de sokszor még ők is megbánták, hogy nem inkább az ereiket vágták fel. Ha összeakadtak - és természetesen összeakadtak - valamelyik bandával, rettenetesebb kínzásokat kellett elviselniük a haláluk előtt, mint amilyenről a mazochisták legkéjesebb éjszakáikon álmodni tudnak...

A spéci dohányynak hála, Paddy egyre jobb kedvre derült. Itt aztán nem cseszegeti őt senki - ez az éjszaka is nyugodt lesz. Idebent, a légkondicionált bunkerben még a forróságtól sem kell szenvednie, fű is van még elég, és ha valaki jön, akkor majd elmegy. Ő ugyan ki nem teszi a lábát innen, bejönni meg azért nem olyan egyszerű. Meg ha már végképp nem tehet mást, felébreszti Valt, és rendeznek egy kis tűzijátékot.

De biztosra vette, hogy erre semmiképpen sem kerülhet sor. Egyszerűen nem létezik olyan elmebeteg, aki ilyen melegben, ilyen sötétben is útnak indulna, és ha mégis, akkor nem valószínű, hogy éppen a Washington hídon akarna keresztülmenni...

A híd korlátjáról egyenesen az őrbunker ajtaja elé ugrott.

Megérintette a karjára szerelt kontrollpanelt, mire a szemei előtt egy, a szivárvány színeiben játszó hőkép jelent meg. Tudta, a fémfalú épületben két élőlény van. Az egyik egy kicsit hidegebb ugyan, de teljesen egészséges, a másik meg valami forró tárgyat emelget időnként a fején lévő nyíláshoz.

Eltűnődött.

Vajon kik ezek, és mit csinálnak itt? Nem mindegy, mert a vadászat csak akkor dicsőséges, ha a vadász olyan zsákmány trófeájával tér vissza a portyáról, ami képes lett volna megvédeni magát. Kiszolgáltatót, gyenge, vagy esetleg fejletlen egyedeket megölni szégyen...

Kutató tekintettel vizsgálgatni kezdte a helyiség hőképét, és megörült. Igen, ennél a két élőlénynél van egy-egy fémtárgy, amit a fajtájuk fegyverként szokott használni. Ha fegyverük van, akkor rögtön jobb a helyzet.

Elhatározta, hogy pusztá kézzel fogja megölni mindkettőt. Behatol a kuckójukba, és csak az utolsó pillanatban kapcsolja majd ki az álcázó készüléket. Így a zsákmány csak akkor fogja meglátni őt, mikor már késő lesz. Megöli őket, levágja a fejüket, és hogy mindenki elhiggye, közvetlen közről végzett velük, elviszi majd az irhájukat is. Igen, ha a többiek meglátják a sértetlen irhákat, valódi hőstettnak tartják majd, amit tett.

Már éppen nekikészült, hogy átszakítsa az őrbódé vastag fémfalát, amikor furcsa zajra lett figyelmes.

Nyugat felé fordult, és a távolban, a sötétben meglátott egy tucatnyi élesen, meleg fénnel izzó reflektort.

Gondolkodóba esett. Ezek a lények ilyenkor már nem szoktak erre járni. Félnek egymástól. Ha azonban néhányuk mégis kimerészkedett az éjszakába... Ott, azokon a járműveken bátor harcosok közelednek! A bátor harcosok pedig veszélyesebbek, és ha a vadász közülük ejti el a zsákmányát, még nagyobb dicsőséget szerezhet. Dicsőséget, elismerést, és talán még valami mást is: bekerülhet a Nagyok közé, és a vadászat merőben új, sokkal több dicsóséggel kecsegtető módozatai válnak

számára elérhetővé...!

Gyors mozdulatokkal felkapaszkodott az épület tetejére, és a távolba kémlelt. A járművek hamarosan ideérnek. Várni fog, és megszerzi a rajtuk ülő lények trófeáját!

Lendületet vett, felugrott az építmény tetejére, leguggolt, és készenlétbe helyezte hosszú, rugós lándzsáját.

Heinz a monitorra nézett, és kis híján a torkán akadt a füst.

Valami jön az úton, basszameg! Ki az ördög lehet az ilyenkor?

Úgy meresztette a képernyőre a szemeit, mintha ezzel megnövelhetné a külső kamerák látótávolságát.

Szentséges ég! Hiszen ezek...

- Val! Hé, Val! Ébredj!

- Mi... Mi van? - morogta Val Rutgers, és feltápáskodott. Kidörzsölte az álmot a szeméből, és Paddyre nézett. - Mi a francért keltettél fel?

- Oda nézz! - Paddy a monitorra, az egyre közeledő fényfoltokra mutatott.

- Motorok!

- A kurva életbe! - nyögte Val, és rögtön magához tért. - Hívd a zsarukat, a mentőket, a katonaságot; hívj akit csak akarsz, de hívj már valakit! Ezek az Angyalok!

Alig kapott levegőt. Az Angyalok voltak a legvadabb, legkegyetlenebb, és legmocskosabb fickók, akik a Földön - de legalábbis a városban - léteztek. Szédült, a történelem folyamán meggyűlölt ideológiákat vallottak magukénak, és minden alkalmat megragadtak, hogy okkal vagy ok nélkül belekössenek az útjukba kerülő szerencsétlenekbe. Hatalmas két- és háromkerekű járgányokon száguldoztak, és bármit megtettek volna azért, hogy pénzhez, nőhöz, kábítószerhez, vagy szeszhez jussanak.

Paddy moccani képtelenül bámulta a képernyőt. A fénysugarak egyre közelebb értek - és már hallani, nem, inkább érezni lehetett a gépek levegőszagató bömbölését. Val a telefonhoz ugrott, de mielőtt felvehette volna a kagylót, egy rövid géppisztolysorozat koppant az épület vastag fémfalán. Val izgatottan tárcsázta a rendőrség számát, de a vonal foglalt volt.

- A jó édes anyjukat dumálnak ezek! - ordított rémülten. - Most mi a szart csináljunk?

- Fingom sincs - suttogta Paddy, és bánta, igen, erősen bánta már, hogy a jómultkorjában kifeszítette azokat a drótokat. Pedig még csak nem is az ő ötlete volt, hanem azé a nappalos baromé! - Mindenesetre maradjunk a seggünkön: nem tudnak bejönni...

Szavait fülsiketítő robbanás nyomta el. Val és ő reflexszerűen a földre vetették magukat, és mikor felnéztek, látták, a fémfalon egyenetlen szélű, jókora rés tátong.

- Gyertek ki! - kiáltott be hozzájuk egy rekedt, erőszakos hang. - Gyertek ki, vagy a következő egyenesen a pofátokba kapjátok!

Val feltápáskodott, Paddy pedig követte. A falon tátongó réshez léptek, és óvatosan kilestek.

Az épület előtt nagydarab, szakállas, bőrruhás fickó állt szétvetett lábakkal, és lövésre emelte a kézi gránátvetőt. Mögötte félkörben vagy húsz motor sorakozott, rajtuk eszelős tekintetű férfiak. Valamennyiük arcát mocskos, zsíros szakáll keretezte, hajuk hosszú volt, ruhájuk kopott és foltos.

Mindannyian valamilyen fegyvert szorongattak a kezükben: némelyiküknél géppisztolyok, másoknál óriási revolverek voltak, egyikük pedig egy füzérnyi tojásgránátot lóbált parittyaként a feje fölött. Meztelen alkarjukon egyforma tetoválás díszelgett, és valamennyien egy-egy rövid nyelű zászlót tűztek a motorjuk hátsó ülése mögé. A vörös szövetdarabokon sárgaszemű koponyák vicsorogtak.

- Jól van, szépfiúk - mondta az elöl álló. - Most szépen ideadjátok a fegyvereiteket, a muníciót, a kaját, meg mindent, amitek csak van. Aztán majd meglátjuk, mi lesz veletek. Frenchy! - fordult hátra az egyik társához. - Menj be ezekkel a férgekkel, és szedjete össze mindent!

Frenchy - egy csatába induló indián harci díszait viselő fickó - leugrott a motorja nyergéből, és előrelépett.

- Miért nem nyírjuk ki most rögtön mind a kettőt, Santa? - kérdezte az elöl állótól.

- Nyugi - mondta a vezér, aki tekintélyes, őszbe csavarodó szakállával valóban emlékeztetett kissé a Mikulásra. - Mindennek eljön az ideje. Előbb a meló, aztán a szórakozás. Rajta!

Frenchy, maga előtt taszigálva Paddyt és Valt, belépett az őrbunkerbe. Alig egy perc elteltével ölnyi konzervet és üveget hozott elő. Paddy remegő lábakkal követte, és Santa elé dobott két géppisztolyt, meg egy tucatszámú tárat.

- Engedelmes pali vagy - simított végig szőrzetén Santa. - Akkor lettél volna ilyen rendes gyerek, mikor Szürke Testvért, a haverunkat lekaszáltad a rohadt bukódróttoddal! Emlékszel, ugye? - bámult Paddy Heinz verítéktől fénylő képébe. - Akkor fogadtuk meg, hogy beugrunk még egyszer. Hogy megkukkoljuk, milyen színű a véred!

Villámgyorsan felemelte a kezét. Valami megcsillant a reflektorok fényében, és Paddy a torkához kapva hátratántorodott. Valre nézett, csodálkozva kinyitotta a száját, de szavak helyett csak valami furcsa bugyborékolás tört ki belőle. Jobb mutatóját végighúzta a nyakán tátongó seben, a szeme elé tartotta vértől csillogó kezét, és összerogyott. A lábai még megrándultak egyszer, de aztán mozdulatlanná dermedt.

Val szótlanul, krétafehér arccal bámult társa hullájára, majd félve a Santának nevezett fickóra pillantott.

- A másik a tiéd lehet, Frenchy - mondta Santa, és a motorja felé indult.

- Gyere szépen, haver! - sziszegte Frenchy. Taszigálni kezdte Valt az őrbódé felé. - Játszani fogunk odabent, oké? Csak te meg én. A tűzzel fogunk játszani, pont úgy, mint a nagyok... - Elvigyorodott. - Hidd el, a körülményekhez képest élvezni fogod! Ha meg nem, hát nem lesz rá sok időd, hogy bánkódj miatta...

Val rádöbbsent, mi vár rá, és a testén végigömlő, kétségbeesett rémülettel keveredett iszonyat hirtelen megsokszorozta az erejét. Kirántotta magát a nálánál jóval magasabb és izmosabb fickó karjai közül, és rohanni kezdett a híd korlátja felé. Tudta, nem biztos, hogy túléli, ha beveti magát a vízbe, de az legalább könnyebb halál lesz...

Alig tett meg négy-öt lépést, mikor valami felsistergett mögötte, és a következő másodpercben óriási robbanás hallatszott.

Val már várta a hátába hasító fájdalmat, de hiába. Rájött, nem találták el, de tudta, a következő lövés már sokkal pontosabb lesz. Megtorpant, remegve hátrafordult, és csodálkozva a Frenchy-nek nevezett állatra meresztette a szemét.

Frenchy imbolyogva állt. Lenézett a mellén tátongó hatalmas lyukra, majd

hirtelen hasra vágódott.

Társai, akik addig röhögve figyelték a hídőr menekülési kísérletét, most egyetlen másodperc alatt leugrottak a járgányokról, a betonra hasáltak, és idegesen ordítózva tüzet nyitottak. Fogalmuk sem volt, mire lönek, csak azt tudták, valaki rájuk támadott. Valaki, akinek elég bátorsága volt ahhoz, hogy kikezdjen az Angyalokkal. Valaki, akinek ezért meg kell döglenie...!

Val kábultan, szinte fásult egykedvűséggel figyelte a vadászpuskák és géppisztolyok villódzó torkolattüzét, és lassan - maga sem tudta miért - az őrbunker felé fordult. Kimeresztette a szemét, és egy pillanatra úgy látta, mintha a forró nyáresti levegő egy bizonyos helyen összesűrűsödött volna, és egy emberi alakot formázna.

Eles villanás hasított a szemébe, és egy szempillantásnyi időre meglátott valamit, ami félelmetesebb volt mindennél, ami még az Angyaloknál is gonoszabbnak tűnt. Érezte, valami nem emberit lát, és fel akart kiáltani, de alighogy kinyitotta a száját, valami hideg szúrt a mellébe. Hanyatt vágódott, és szinte élvezettel töltötte el, ahogy a bordái közül kiáramló forró vér enyhíti a testébe csapódott éles fémtárgy okozta fájdalmat. Nagyot sóhajtott, aztán már nem érzett semmit.

Apró fémdarabok süvítettek a motorok felé, és hihetetlen pontossággal megvakították a fényszórókat.

- Lőjetek! Nyírjuk ki ezt a mocskot! - üvöltötte Santa az embereinek.

- De hol van? Hol? - ordított vissza egy csillogó fémláncokból összeeszkábált mellényt viselő Angyal.

- Mit tudom én! Lőj!

- Menj vissza anyádba! - kiáltott az egyik motoros. Felpattant a földről, és hatalmas elefántölő puskájával folyamatosan tüzelve az őrbódé felé indult.

Vöröses villanás metszette szét a forró sötétséget, és egy másodperccel később a fickó véres húscsacfatokká szakadva a betonra omlott.

Újabb fényvillám, és még egy, meg még egy. A földön hasaló, dühödten lövöldöző Angyalok körül óriási lyukak robbantak a betonba.

- A jó kurva anyádat! - kiáltott fel valaki.

- Tűnjünk el innét! - ordította Santa, és a gépére ugrott. Már nem érdekelt az ellenség, már nem törődött a bandával. Már régóta nem érezte azt, amit most. Félt.

Az egyik Angyal hirtelen felállt, de valahogy úgy tűnt, mintha egy láthatatlan kéz emelné a magasba. A fickó még csak fel sem kiálthatott, a teste máris visszarogyott a földre. Ám a feje - mintha egy szellemhorgász tűzte volna horgára csalinak, - a levegőben lebegett, és úgy két méteres magasságban a mellette térdelő, eszeveszett vadsággal kézigránátokat hajigáló társa felé indult.

A kézigránátos fickó - egy bukósisakos, fiatal fiú - lassan hátranézett, felugrott, és rohanni kezdett a motorja felé. A lebegő, véres, halálos vigyorra torzult arcú fej követte.

- Lőjétek le! - sikított a fiú. - Lőjétek már le!

A fiú megbotlott, és arccal a motor tankjára zuhant. Ez volt az utolsó mozdulata, mert egy láthatatlan penge úgy hasította szét a fejét, hogy még az alatta lévő üzemanyagtartály fémlemezét is átmetszette.

Santa már beindította a motorját, de oldalra fordult, és lövésre emelte a fegyverét, hogy leszedje a fiúról az ellenséget. Az első pillanatban nem látott semmit, de ahogy a vérrel keveredett benzin a magasba fröccsent, mintha a

sötétben kirajzolódott volna a szeme előtt egy alak.

Egy óriási, rastafrizurás alak...

Santa lőtt, és most, hogy már látta a célpontot, nem hibázott. Golyója az iszonyatosan nagynak tűnő fejet tartó nyakba fúródott. Egy dobhártyaszaggató üvöltés harsogta túl a vaktában lövöldöző Angyalok fegyvereinek ropogását, és az újra semmivé váló alak helyén, a még mindig a levegőben táncoló levágott emberi fej mellett felizzott egy neonzöld folt.

Santa megremegett, és észvesztő sebességgel, a motor hátsó kerekén egyensúlyozva beleszánguldott a sötétbe. Még hallotta, hogy egy-két motor felbömböl mögötte, még a fülébe szúrt egy-egy, mindinkább halkabbnak tűnő robbanás, de már semmivel sem törődött.

A bunker körül minden elcsendesedett - azaz majdnem minden.

A lény megpöccintette a combjára erősített fémdoboz nyitószerkezetét, felemelte a fedőpanelt, és hosszú, karmos ujjai közé vette a parányi, pisztolyszerű szerszámot. A cső végét a nyakán tátongó sebhez illesztette, és megnyomta a megfelelő gombot. Felüvöltött a fájdalomtól, de tudta, a mikrolézer összeforrasztotta a bőrét, és a seb eltűnt.

Tisztában volt vele: nagy hibát követett el, mikor azt a fejet felemelte. Az öldöklés hevében megfedkezett róla, hogy az álcázóegység hullámai csak rá, és a felszerelésére hatnak, idegen tárgyakra nem. Tudta, egyedül a saját mohóságának köszönheti, hogy megsebesült, mégis dühös volt ezekre a lényekre. Az jó, ha a zsákmány védekezni próbál, mert így nagyobb a vadász élvezete, és minél nehezebb megszerezni egy trófeát, a dicsősége is. Ám az már tűrhetetlen, hogy egy ilyen primitív, lemészárlásra ítéltetett teremtmény megsebezze a nála jóval magasabb intelligenciával rendelkező, kalandot kereső vadászt!

Lerázta ujjai végéről a neonzöld vércseppeket, és munkához látott, hogy összegyűjtse a trófeákat. Nehéz küzdelem volt, kis híján rajtavesztett, de az irhák és a koponyák így is bizonyítják majd, milyen nagy vadász. Egy páran elmenekültek ugyan, de később majd megkeresi őket.

A csuklójára erősített, kettős fémpengével lemetszette az egyik lény fejét, a tenyerébe tette, és tűnődve vizsgálgatni kezdte.

Lehet, hogy ezek mégsem olyan primitívek?

New York, Manhattan Pszichiátriai

Központ, 2017 július 9. 00:07

Raymond Darren végigment a hosszú, kékes fénnel megvilágított folyosón, és a cigaretta-automatához lépett. Bedobott két érmét, és megnyomott egy gombot. Kivette a nyílásból a dobozt, felnyitotta, és lassan, kényelmesen rágyújtott.

Az éjszaka nyugodtnak ígérkezett. A tőkgagyúak - ahogy magában az ápoltakat nevezte - mind megkapták nyugtató- és altatóadagjukat, és szépen az ágyhoz kötözve feküdtek. Ha valamelyiküknek mégis sikerülne felkelnie, a biztonsági rendszer azonnal jelezne...

Raymond a falhoz támaszkodva, élvezettel szívta a cigarettát, és közben ügyelt rá, nehogy a hamu a kínosan tiszta plasztikpadlóra hulljon. Semmi kedve sem volt hozzá, hogy reggel végighallgassa Mrs. Kellner, a főápolónő

panaszáradatát, aki már a legkisebb mulasztásért is dühös tigrisként támadt a fiatal segédápolókra.

A tenyerébe köpött, és eloltotta a cigarettát, majd eltűnődött, mivel tölthetné el a szolgálatából hátralévő időt. Tűnődve befordult a sarkon, és megpillantotta a parányi üvegkalickában üldögélő ügyeletes ápolónőt.

- Szia, Gwen! - lépett oda hozzá.

- Helló Ray - nézett fel Gwen a magazinjából. - Mi újság?

- Mi lenne? Unalom és meleg. Hát nálad?

- Ugyanaz.

- Szóval te is unatkozol? - kérdezte Raymond, és egy hirtelen támadt ötlettől hajtva szorosan a lány mögé lépett.

- Aha - bólintott Gwen, és körmét rágva lapozott egyet.

- Nagyon unatkozol? - kérdezte Raymond, és masszírozni kezdte a lány vállait.

- Aha. - Gwen tovább olvasott.

Raymond lejjebb csúsztotta a kezét, és megérintette Gwen kemény melleit.

- Még most is?

- Aha.

Raymond fejébe vér tolult, lüktetni kezdett az ágyéka, és hirtelen túl szűknek érezte a nadrágját. Kigombolt Gwen köpenyének legfelső gombját, majd még egyet, és a fehér vászon alá nyúlt. Végigsimította a lány hasán, egyre lejjebb, és lejjebb. Gwen lecsúszott a széken, és felgyorsult lélegzettel a fiú hajába túrt. Raymond a lány elé térdelt, és végig kigombolta a köpenyét. Utálta a hetek óta tartó hűsöget, de most mégis örült neki: a meleg miatt Gwen semmit sem viselt a köpeny alatt. Raymond gyors mozdulattal letolta a nadrágját, fejét a lány mellei közé fúrta, és...

A falra szerelt kapcsolótáblán villogni kezdett egy vörös fény, és halkan felbúgott egy sziréna.

- A kurva életbe! - sziszegte Raymond. - Miért pont most?

Felállt, felrángatta a nadrágját, és a kipirult lányra nézett.

- Melyik kórteremből jön?

- A négyesből - felelte Gwen, és gyorsan összegombolta a köpenyét.

- Biztos már megint az a hülye Johnny Wellmann! Hogy az istenben tudja ez mindig kioldozni a hevedereket? - Raymond kilépett az üvegkalickából. - Szólj le a biztonságiaknak! Lehet, hogy szükség lesz rájuk. A múltkor is csak öten tudtuk lefogni azt a marhát.

Végigfutott a folyosón, és közben szünet nélkül átkozta Johnny Wellmannt. A négyes kórterem ajtaja előtt megállt, felkapcsolta a helyiség világítását, és kinyitotta az ajtóba vágott kémlelőnyílást. Végignézett a két fal mellett álló hat-hat ágyon. Semmi. Azaz...

A jobboldali utolsó ágy üres volt.

Raymond kimeresztette a szemét, és felfedezte a kórterem távolabbi végében, félig az egyik ágy alatt heverő meztelen testet.

- Az istenit, Johnny!

Raymond megfordult, és visszaroht a folyosón, de a sarkon beleütközött a két fegyveres biztonsági őrbe.

- De jó, hogy jöttök! Gyertek gyorsan!

A két őr belesett a kémlelőnyíláson, majd egyikük intett Raymondnak, nyissa ki az ajtót. Mindhárman beléptek. Raymond előremutatott.

- Ezt nézzétek meg!

Az egyik őr leguggolt a mozdulatlanul fekvő test mellé.

- Halott - nézett fel elképedve.

- Micsoda? - Raymond megszédült. Miért éppen az ő szolgálata alatt történik ilyesmi? Körbefordult, és végignézett a guvadt szemekkel, némán figyelő ápoltagon.

- Láttatok valamit? - kérdezte, de tudta, úgysem kap érthető feleletet. - A jó édes anyákat, hülye barmok! Ennek az állatnak is éppen ma este kellett kinyírnia magát!

- Ez nem öngyilkos lett - jelentette ki az őr.

- Hát mi a franc? Mindegyik tökagyú az ágyhoz van kötözve!

- Akármilyen bolond is volt, arra ő sem lehetett képes, hogy hátba szúrja magát - mondta az őr. - Ezt valaki megölte.

- Mi?! Baszodalásan, egy órája sincs, hogy lefektettem őket, és...

Szerintetek van olyan barom, aki nem talál magának jobb elfoglaltságot, mint hogy az éjszaka közepén betör egy diliházba csak azért, hogy kinyírja az egyik ápoltat?

- Fogalmam sincs róla, hogy mi történt - mondta lassan az őr -, de az biztos, hogy valaki segített neki meghalni.

- De ki a... - kezdte Raymond, de már nem fejezhette be. Lehajtott a fejét, és csodálkozva a melléből kimeredő fémpengére nézett, majd hangtalanul összerogyott.

A két őr még fel sem ocsúdhatott a megdöbbenéséből, mikor a mennyezetről eléjük ugrott valami.

Valami rettenetes.

Egyikük előrántotta a fegyverét, de már nem maradt rá ideje, hogy meghúzza a ravaszt. A lény egy gyors mozdulatot tett, és a férfi teste szétrobbant fejfel előrebukott.

A társa felállt, és halálos rémülettel a falhoz hátrált.

- Ne bántson! Kérem, ne bántson!

Támadója elfordította sisakos fejét, majd villámgyorsan felemelte a kezét, és az őr felé dobott valamit. A törszerű penge áthatolt a férfi torkán, és a falhoz szögezte a testét.

Hörgés, azután csend.

A Ragadozó Johnny Wellmann hullája fölé hajolt. Gyors mozdulatokkal lemetszette felsőtestéről a bőrt, majd kinyújtott karra maga elé tartotta vértől csöpögő zsákmányát, és elmélyülten tanulmányozta a rajta lévő színes ábrákat.

Ha a szerencsétlenül járt bolond sejtette volna, hogy egyszer éppen emiatt fog meghalni, biztos nem tetováltatja így tele magát.

New York, valahol a Bergen Pass
autópályán, 2017 július 9. 00:14

Santa megállította a gépét. Gyors mozdulattal egy teli tárat nyomott Lügerjébe, és hátranézett. Leszállt a motorról, felhajtotta az ülést, és az alatta lévő mélyedésből kivett egy rövid csövű géppisztolyt is.

Tudta, hogy a támadók nem fogják követni, de azért jobb, ha minden eshetőségre felkészül.

Eltűnődött.

Még mindig nem értette, hogyan bántak el velük, de szinte biztos volt benne, kik tették. Amikor meglátta azt a fejet, azt a rastafrizurás fejet, már tudta,

csakis azok mocskos jamaikai görények ugorhattak nekik.

A két banda között - természetesen - örökös viszály dúlt. Igaz, az országutak felett az Angyalok uralkodtak, de a város jó néhány negyede a jamaikaiak bandájáé, a Rasta Ördögöké volt. Angyalok nem voltak mentesek a fajgyűlölettől, de a rasták is legalább annyira utálták a fehéreket, mint azok a feketéket. Nem csupán az ember természetéből kitörölhetetlen rasszizmus, hanem a fokozódó nyomor is egymás ellen uszította őket.

Az ezredforduló előtt még mindenki úgy várta a XXI. századot, mintha azzal, hogy az évszámok nem egyessel, hanem kettessel kezdődnek, minden gond megoldódna. Nem így történt. Az emberek egyre szaporodtak, a környezet egyre szennyezettebbé vált, a szegényebbek még szegényebbek, a gazdagok pedig még hatalmasabbak lettek. A multinacionális konszernekből alakult Szindikátus tulajdonosai, vezetői és tisztségviselői félrevonultak, és Staten Island felhőkarcolóinak magasából, testőrökön, átlóhetetlen plasztüveg falak mögül irányították a várost, de az egyszerű embereknek, meg azoknak, akik nem tudtak, vagy nem akartak beilleszkedni a pénz és az előre gyártott gondolatok világába, az egykor csillogó metropoliszból egyetlen szeméttelappé vált New York-ban kellett maradniuk, ahol a bandák egyre gátlástalanabban garázdálkodtak.

Az egykor zsúfolt negyedek, Bronx és Manhattan így is elnéptelenedtek, és az emberek csak akkor mozdultak ki a lakásukból, ha elkerülhetetlen volt. Eleinte majd' mindegyik banda csak kábítószerügyletekkel, prostituáltakkal és szerencsejátékkal foglalkozott, de ahogy a szürke, köznapi polgárok egyre jobban elszegényedtek, mindinkább rákényszerültek arra, hogy minden kínálkozó alkalmat kihasználjanak egy kis pénzszerzésre. Az évek múltával már annyira leromlott az általános helyzet, hogy némelyik "ember" egy üveg italért, egy szippantásnyi drogért, később pedig már egy doboz konzervért is képes lett volna megölni a szomszédját. Az állandó alkoholféregben vagy kábítószeres ködben lebegő tömegek kivételével aki csak tudott, menekült a városból.

Menekültek, de nem igazán volt hová. Az őrző kilátástalanság miatt elképesztő méreteket öltött az öngyilkosok száma, és szinte minden ötödik ember elmeorvosi kezelésre szorult volna. Persze a szociális védőháló már rég szétszakadozott, és ezért az utcákon annyi eszeveszett bolond tekergett, hogy a viszonylag normális emberek sötétedés után alig mertek kilépni otthonuk biztonságosnak tartott menedékéből. Az állam gyakorlatilag tehetetlen volt, a rendőrséget a Szindikátus pénzelte, ezért a gyilkossági ügyeken kívül csak azokkal az esetekkel foglalkoztak behatóbban, melyek valamelyik társaság számára fontosak voltak. New York a korrupció, a szenny, a nyomor és a kegyetlenség városa lett...

Santa összerendezte. A távolból motorzúgás közeledett feléje. A motorja mögé kuporodott, és várt. Néhány perc múlva megpillantotta a reflektorokat.

Két reflektort...

Felállt. A két járgány lefékezett előtte.

- Mi volt ez, főnök? - kérdezte az egyik fickó, és lihegve leugrott a gépről.

- Mi a lófasz volt ez?

- Passz - felelte Santa. - Azt hiszem, kiverték belőlünk a szart. Hol vannak a többiek?

- A többiek? - recsegte a túlélő Angyal. - Nincsenek többiek! Csak te vagy, Magoo, meg én. Hárman maradtunk!

- Mi?! - Santa szeme elkerekedett. - Úgy érted, hogy csak mi tudtunk

meglépni?

- Úgy - mondta Magoo, egy szakállas óriás, és néhány töltényt gyömöszölt a vadászpuskájába. - És most?

- Visszamegyünk.

- Oda? - kérdezte remegve az első, aki a kevéssé hétköznapi Zoom nevet viselte. - Te tiszta hülye vagy! És ha még ott vannak azok?

- Akkor rábaszunk - mondta Santa -, de lehet, hogy még él valaki a bandából. Hátha valaki csak megsebesült...

- Oké - jelentette ki Magoo, és megfordította a motorját.

- Én nem megyek! - kiáltotta Zoom. - Szarok az egészbe, én nem akarok megdögleni!

- Csinálj amit akarsz - vetette oda neki Santa. - Mi megyünk.

A gépére pattant.

- Hé, várjatok! - rikoltotta Zoom. Nem igazán tetszett neki a gondolat, hogy egyedül kell maradnia. - De legalább vigyázzunk, jó?

Santa nem felelt. Magoo-ra pillantott, és bólintott.

- Rajta!

A három motor bömbölve száguldani kezdett a híd felé.

New York, Gun Hill Road,
2017 július 10. 00:53

Augustin Gomez alig múlt harmincegy éves, de már annyi keserűségben volt része, hogy akár egy tucatnyi embernek is sok lett volna. Anyja halála után kénytelen volt megismerkedni a nevelőintézet zord szigorával. A többi kölyökkel vívott véres ökölharcokban korán megtanulta, hogy mindig az erősebb szava a döntő, és csak az maradhat életben, aki nemcsak gyors és erős, hanem bírja is az ütéseket. Megtanulta, hogy a saját érdekében sokszor kegyetlennek kell lennie.

Tulajdonképpen nem is nagyon értett máshoz, csak a harchoz: tizenhat éves korában beállt a hadseregbe, húszévesen végigcsinálta a közel-keleti háborút, három esztendővel később pedig sikerült túlélnie a szibériai ENSZ-hadjárat dermesztő poklát. A sors úgy hozta, hogy mindig a győztesek, az "igazságosztók" oldalán harcolt, de ettől függetlenül tisztában volt vele, a háborúk csak messziről nézve lehetnek dicsőségesek, és közelről egészen más a helyzet. Aki csak a híradókból, a filmekből ismeri a háborút, annak fogalma sincs róla, hogy az egymással szemben álló katonákat az egyenruhájukon kívül semmi sem különbözteti meg egymástól. A fegyverek dörgése, a bombák robbanása valahogy elmossa a különbségeket, már nem számít, ki hol született, miért és hogyan keveredett bele a harcba. A csatatéren nincsenek hősök, nincsenek bátor emberek, csak egy rakás halálra rémült, félelemtől remegő kölyök. Igen, hősök csak a mesékben léteznek; a valóságban mindenki gyáva, és az egészből csak az érdekli, hogy ő bármilyen áron életben maradjon. Ez a "bármilyen ár" a legtöbbször az, hogy halomba kell gyilkolnia pár száz hozzá hasonló, a szemben lévő oldalon reszkető gyávát, és ha ez sikerül, a végén a saját élete, esetleg a Bíbor Szív és a megtisztelő "háborús veterán" jelző lesz a jutalma.

Augustin Gomez kisgyermekkorától egyfolytában félt. Félt a magánytól, a nála erősebb nagyiúktól - akik valami olyasmire akarták rávenni, amit akkoriban még

nem is értett egészen, de ösztönösen érezte, védekeznie kell ellenük -, félt a kiképzőtisztoktól, félt az ellenségtől, iszonyodott a kiontott belű, szétszaggatott hullák látványától, rettegett a harc vérgőzös hisztériájától - és félt saját magától. Amikor másodszor is megsebesült, és ezért le kellett szerelnie a seregből, majdnem egy egész éven át őrlődött, kínlódott, de nem bírta feldolgozni magában az átélt élményeket. Egy idő után rájött, hogy félelmei ellenére is imádja a gyilkolást, és csak három dolgot tehetett: vagy ámokfutó elmebeteg módjára, pusztán a szórakozás és az izgalom kedvéért öldösni kezdi az útjába akadó embereket, vagy golyót röpít a fejébe, vagy pedig talál magának valami olyan munkát, ahol - akárcsak katonáéknál - az a dolga, hogy időnként kinyír egy-két fickót.

Bár minden pszichológiai vizsgálaton megfelelt, rég bevallotta magának, hogy nem egészen normális. Nem tudta mikor - talán a líbiai tömegmészárlás során, vagy lehet, hogy valahol a sztánovói jégmezőkön? - de valami megpattant a fejében, és úgy érezte, már nem tud élni a halál állandóan körülötte lebegő árnyéka, a pusztítás látványa nélkül.

Amit azonban most látott, még neki is sok volt.

Idegesen rágyújtott egy cigarettára, és szétnézett a tágas, mocskos lépcsőházban. Bármerre pillantott, mindenhol vér. Vörös vér, alvadt vér, feketés vér, véres vér... Megbabonázva bámult a szanaszét heverő húskupacokra, melyek nem is olyan régen még valódi, élő, mozgó, lélegző és emésztő emberek voltak. Hirtelen rádöbbsent, mi az az apró részlet, ami az egészet ilyen szörnyűvé teszi. A szag. Az embervér és a még gőzölgő, kihasított belső szervek édeskés, nyálkahártyába ivódó bűze... Gomez megértette, hogy az, aki még nem látott ilyesmit közvetlen közlől, soha el nem tudja képzelni, miért olyan örjító a halál majd' minden érzékszervet egyszerre bombázó élménye.

- Jézusom! - suttogta MacKinley. - Mi a franc történt itt?

- Egyelőre fogalmunk sincs róla, hadnagy - felelte a terep biztosítására kirendelt szakasz őrmestere. - úgy tudom, a főnök éppen azért kérette ide magukat, hogy ezt kiderítsék.

- De hát ez... Rettenetes!

- Az - bólintott az őrmester sápadtan. - Én már kiadtam a vacsorámat. Annyit tudunk csak, hogy ez - mutatott körbe - valami jamaikai kábítószercsempész banda... volt. Eddig tizenhat hullát találtunk, de lehet, hogy még több is lesz.

- Mit szólsz hozzá, Aug? - fordult MacKinley a társa felé.

Gomez nem felelt, csak szótlanul a bejárat melletti falon tátongó óriási lyukhoz lépett.

- Szerintünk valami leszámolásféle lehetett - mondta az őrmester. - Tudja, valamelyik rivális banda idejött, aztán készre vágta a konkurenciát. És ez még semmi. Hallotta már az e heti sztársztorit? Előre megfontolt emberölés, a Hudson túlsópartján követték el - két tucat távvezérelt nápolyi masztiffal!

- Aha - mondta MacKinley. - Ahhoz képest ez kimondottan egyszerű menet lehetett. Valakik ide vontattak egy légelhárító löveget, szétlőtték a falat, kinyírták a fickókat, aztán szépen megnyúzták és lefejezték valamennyit.

Logikus.

- És bűdös - nyögte az őrmester. - Nagyon bűdös.

- Szóval? - nézett MacKinley a társára. - Mi a nézeted?

Gomez megvonta a vállát.

- Bárkik tették is, nem lesz könnyű elkapni őket.

Még csak nem is sejtette, milyen igaza van.

New York, a George Washington híd
nyugati hídfője, 2017 július 10. 01:25

Magoo leszállt a motorjáról, letérdelt, és keresztet vetett.

- Baszd meg, Santa, húzzunk innen, amíg vissza nem jönnek! - visította Zoom.

- Ezek... nem is tudom... Ezt nem tehette ember!

Santa lövésre kész fegyverrel lassan elindult a hídbunker maradványai mellett heverő tetemek között. A még mindig égő motorok fényénél tisztán látta, hogy hiába reménykedett: valóban csak hárman maradtak az Angyalok bandájából.

- "Mi Atyánk, ki vagy a Mennyekben..." - mormolta Magoo, de Santa dühösen rákiáltott:

- Hagyd már abba! Rajtuk már ezzel sem segíthetsz.

- Nem is tudom - nyögte Magoo szédelegve. - Valahogy úgy érzem magam, mintha taknyos kölyök lennék... Mintha nem tehetnék semmit.

- És most mi lesz? - nyűszített Zoom.

- Hogy mi? - Santa eltűnődött. - Bosszút állunk természetesen.

- Természetesen? - jajdult fel Zoom. - Te bediliztél! Akik erre képesek voltak, azok...

Santa a fejét ingatta.

- Nem egyedül csináljuk.

- Hanem?

- Mit hanem? Mit tudom én! Átmegyünk Bronxba, és megkeressük a régi haverokat. Ők majd segítenek.

- Részemről oké, csak nem tudom, kit kell keresnünk - felelte Magoo.

- Azt hiszem, én láttam valamit - mondta Santa, és csimbókos szőrzetébe túrt.

Mindhárman a motorjukra ültek, de mielőtt elindultak, Santa még visszanezett halott barátaira. Az elesettek bőrét lenyúzták, és valamennyi fejét levágták.

Rohadt élet!

Rohadt bevándorlók!

New York, Jackie Kennedy
szülőotthon, 2017 július 10. 04:11

Elfordította a fejét, mire a célzóberendezés háromszöget alkotó vörös pontjai egy négykerekű járműre irányultak. Ez a fegyver is kifogástalanul működik...

Villámgyors mozdulatot tett, és a kezében tartott fémrúd két végéből kipattantak a rugós, borotvaéles pengék. Remek! Megigazította a derekára erősített dobókorongokat, és hőlátásra kapcsolott. Hirtelen minden elkékült előtte, és csak az épület belsejében látott néhány meleg foltot.

Élőlények. A Zsákmány.

De nem, valami nem stimmel. Ezek valahogy kicsik. Nagyon kicsik...

Hirtelen felfedezte, hogy az apró lények szép rendben fekszenek egymás mellett, és csak egyetlen egy nagyobb van mellettük. Már tudta, amit lát nem más, mint a kifejletlen egyedek kaptára.

Nem, ezeket még nem szabad elejtenie. Meg kell várni, míg felnőnek, hiszen a vadász csak akkor szerezhetsz dicsőséget, ha védekezésre képes, erős példányt ejt el. Más áldozatot kell keresnie.

Még nem telt el sok idő azóta, hogy megérkeztek, de a többiekkel ellentétben neki még nem sikerült egyetlen trófeát sem szereznie. Igyekeznie kell, ha be akar kerülni a Nagyok csapatába. A mostani portyának nagy tétje van. Aki nem bizonyítja be ügyességét, az méltatlan a létezésre.

Méltatlan arra, hogy tovább éljen.

New York, a Columbia Egyetem
számítástechnikai laboratóriuma,
2017.július 10. 13:39

Jobeth Armstrong imádta a munkáját. Igaz, az állam egyre kevesebb pénzt fordított az oktatásra és a kutatómunkára, de a társaságok - és főként a Szindikátus - annál több anyagi támogatást nyújtott az úrkutatás, a robotika és a komputertechnika új szakembereinek képzéséhez, és az ötletek megvalósításához. A művészetekkel, az irodalommal, és a Szindikátus profiljától távol eső tudományos szakterületekkel már hosszú évek óta senki sem foglalkozott, és az egyetem bizonyos fakultásait pénzhiány miatt egyszerűen meg kellett szüntetni, Jobeth azonban nem különösebben törődött a mások bajával. Örült, hogy azt csinálhatja, amit mindennél jobban szeret, boldog volt, hogy egyáltalán van állása, és élvezettel merült bele a programok, a komputerek világába.

Éppen egy újonnan kifejlesztett rendszert tesztelgetett a központi számítógépen, mikor éles hangon csipogni kezdett a személyi hívója. A lány a falon függő telefonhoz lépett, leemelte a kagylót, és megnyomott két gombot.

- Igen?

- Kisasszony - reccsent fel a biztonsági őr hangja -, egy illető keresi.

- Ki az?

- A nevét nem mondta, csak azt, hogy Los Angelesből érkezett. Felküldhetem?

- Miről van szó?

- Azt mondja, az kizárólag kettőjükre tartozik...

Jobeth felsóhajtott.

- Jól van, beszélek vele. Kérem kísérje fel! Az egyes laborban vagyok.

Alig két perc múlva egy magas, az ötvenes évei vége felé járó, fekete bőrű férfi lépett be a biztonsági őr mellett az ajtón. A hóna alatt egy jókora csomagot szorongatott, a bal kezében pedig egy fényes, óriási fémkazettát tartott.

- Ms. Armstrong? - kérdezte fáradt hangon.

- Igen - felelte a lány. - Miben segíthetek?

A jól megtermett férfi körülpillantott. Tekintetébe kezdett belopózni a derű.

- Jó húsz éve nem találkoztunk. Nem hiszem, hogy emlékszel rám. A nagybátyád vagyok.

- Tessék? - kérdezte a lány elkerekedett szemekkel.

- Az édesanyád testvére.

- Mike bácsi? - ragyogott fel Jobeth szeme. - Te vagy az, Mike bácsi?

Jézusom, tényleg nem ismertelek meg!

- Nem csodálom. Amikor utoljára láttalak, éppen bicajozni tanultál.

- Ó, igen, emlékszem! Tőled kaptam az első bringámat! - Jobeth elmosolyodott, és a tanácstalanul toporgó biztonsági őrre nézett. - Köszönöm, Fred, elmehet. Mike... izé, Mr. Harrigan a rokonom.

Az őr bólintott, gyanakvó pillantást vetett a férfira, majd csendesen bezárta maga mögött az ajtót.

- Végre előkerültél! - fordult nagybátyjához Jobeth. - Azonnal felhívom a papát! Miért nem válaszoltál a leveleinkre?

- Soha nem voltam valami nagy levélíró. De várj egy kicsit - csitította a férfi. - Előbb veled szeretnék beszélni. Tulajdonképpen hozzád jöttem. Hoztam neked valami érdekeset - mutatott a fémkofferre.

- Ó, Mike bácsi! Mi van benne? Megint egy bicajt hoztál? - nevetett a lány.

- Nem - mosolyodott el a férfi is, de hirtelen elkomorodott. - Valami egészen mást. Az igazat megvallva nem is ajándékot. - Hallgatott egy sort. - A segítségedet szeretném kérni.

- A segítségemet?

- Igen. Ez a micsoda, amit mindjárt megmutatok... - a férfi végigsimított a kofferen - ...elég nagy ritkaságnak számít. Legalábbis azt hiszem. Jó lenne, ha megvizsgálnád. Már évek óta nálam van, de eddig nem mertem megmutatni senkinek.

Szeretném, ha továbbra is titokban maradna az dolog. Meg kell ígéred, hogy senkinek sem beszélsz róla.

- Nem tudom mi az, nem tudom mit akarsz, de megígérem.

- Helyes - mondta Mike bácsi, és az egyik asztalra tette a fémkoffert. Kinyitotta, és rövid tűnődés után kiemelt belőle egy körülbelül negyven centi átmérőjű, furcsa fémkorongot.

- Mi ez? - kérdezte Jobeth. - Valami sportszer? Vagy talán egy újfajta adathordozó?

- Nem - mondta Mike bácsi. - Én inkább fegyvernek nevezném. Meg tudnád állapítani az anyag összetételét?

- Persze. A komputer segítségével nem lesz nehéz kianalizálni. De mi ez, és hogy jutottál hozzá?

- Ugye nem baj, ha leülök? - mondta Mike bácsi fásultan, és látszott rajta, nagy fájdalmai lehetnek. A szájába dugott egy tablettát, is gyorsan szétrágta.

- Fájdalomcsillapító - mosolygott a lányra. - Nem lenne rossz, ha kaphatnék egy kávét.

- Mégis felhívom apát. Ebédeljünk meg valahol, jó?

Mike bácsi bólintott, és amíg a lány telefonált elgondolkodva megdörzsölte lüktető halántékát. Ideje... igen, ideje, hogy megossza valakivel a titkait.

- Gyere, Mike bácsi! Apa egy fél óra múlva a Shangri-Lában lesz.

- Jó - bólintott a látogató, és visszatette a korongot a kofferbe.

- Induljunk.

- Nyugodtan itt hagyhatod a csomagodat - mondta Jobeth.

- Nem, inkább magammal viszem - mosolygott Harrigan. - Tudod, elég nehezen jutottam hozzá ahhoz, ami benne van.

A Shangri-La egyszerűen, de kényelmesen berendezett, otthonos kis vendéglő volt. A falakat távol-keleti tusrajzok díszítették, a sarkokban elhelyezett edénykében izzó illatrudak eregették az édeskés füstöt. Noha az asztalokon

gyertyák helyett szűrt fényű lámpások világítottak, az egész hely csak úgy sugározta magából a békét és a nyugalmat. Jobeth, az apja és Mike bácsi egy alacsony, asztal mellett ült, melynek elefántcsont-berakásos ébenfa lapján latin betűkkel egy ősi tibeti mondás díszelgett: "Miközben az ételt élvezed, gondold azokra a lényekre is, kik életüket adták, hogy tested táplálhasd."

Mike bácsi olyan szórakozottan húzta végig az ujjait a fehérén csillogó betűkön, mintha a mondat eszébe juttatna valamit. Hirtelen összerezzen.

- Egyszerűen nem tudom elhinni, Mike! - ismételte Carl Armstrong, és szeretettel megveregette a jövevény vállát. - Annyi év után végre előkerültél! De áruld már el végre, mi történt veled? Olyan nyúzott vagy, mint akin átrappolt egy bölénycsorda. És ne gyere nekem azzal, hogy csak a korod teszi!

- Nem, valóban nem az évek viseltek meg - felelte Mike bácsi. - Habár... Nemrég múltam ötvenhat.

- Ötvenhat! - Armstrong felnevetett. - Én nemsokára betöltöm a hatvankettőt, és még mindig megfordulok a pipik után! - A lányára nézett, és elvörösödött.

- Persze csak akkor, ha Jobeth nem látja...

- Nyugi, papa, tudok a viselt dolgairól - mosolygott Jobeth. - Képzeld, Mike bácsi, a múltkor, egyik reggel bementem a konyhába, és majd elakadt a lélegzetem. Egy még hozzám képest is fiatal kis csitri ült az asztal mellett, és úgy kávézgatott, mintha ez lenne a világon a legtermészetesebb. Először arra gondoltam, hogy valami betörő...

- Persze, a betörők elvégzik a melót, és utána szépen megreggeliznek, mi? - kérdezte Carl vidáman.

- ...és már-már leütöttem, de aztán jött a papa, és irulva-pirulva bevallotta, hogy a hölgy a barátnője.

- Még mindig ugyanolyan nagy vigéc vagy, Carl, mint régen! - nevetett fel Mike bácsi is. Aztán köhögni kezdett.

Carl és Jobeth jelentőségteles pillantást váltottak.

- Te Mike, nem gondoltál még arra, hogy visszavonulsz? - kérdezte Carl.

- De igen... Egyre többször gondolok rá. - Mike bácsi gyors mozdulattal bekapott egy sötétlila tablettát.

- És? Nem engedik, hogy nyugdíjba menj?

- Nem erről van szó. Amíg még elbírom a stukkert, addig a rendőrségnél akarok maradni. Tudod, így könnyebben hozzájuthatok bizonyos... információkhoz.

- Ez nagyon rejtélyesen hangzik - mondta Carl. - Nem árulnád el végre, mi az isten történt veled?

Mike bácsi egy hosszú percre bambán maga elé bámult, majd felkapta a fejét.

- Oké. De kissé hosszú lesz a mese...

2.

A HAJLÍTHATATLAN

A nyugodt kétségbeesés, amely nem háborog a dühtől, és nem átkozza az eget - maga a bölcsesség.

Falfirka De Vigny nyomán

Los Angeles, 1996 tavasza

- Maga megbolondult, Harrigan! - üvöltötte Pilgrim kapitány. - Örüljön, hogy kimászott abból a szarból; örüljön, hogy túlélte azt a francos robbanást, és örüljön, hogy lyuk van a seggén!

- És még minek örüljek? - kérdezte Harrigan nyugodtan, és keserűen elmosolyodott.

- Örüljön, aminek akar! Nem adok rá engedélyt, és kész! A hivatalos jelentés szerint abban az épületben a H-88 neonáci csoport fegyverraktára volt. A franc tudja miért, de az egész a levegőbe röppült, és...

- Nem volt ott semmiféle fegyverraktár - szólt közbe Harrigan. - Legalábbis nem a neonáiké.

- Nem érdekel, mi volt ott! - tájékozott a kapitány. - Tőlem akár... Akár a Mikulás cukorkatelepe is lehetett, szarok bele! Az ügy már nem ránk tartozik, hanem a CIA-re, az FBI-ra, vagy bárki másra. Még az sem érdekel, kire! Egy biztos: nem ránk, és főleg nem magára!

Harrigan hirtelen megszédült. Remegő kézzel végigsimított a homlokán.

Talán tényleg a főnöknek van igaza, gondolta. Lehet, hogy jobb lenne, ha inkább megpróbálná elfelejtenie, a kormány főokos keményfiúira hagyni az egészet... De nem, erre képtelen volt, egyszerűen nem tudta kiverni a fejéből a történeteket. Ha lehunyta a szemét, maga előtt látta azt a förtelmes pofát, éjszakánként arra riadt, hogy ismét a bőrén érzi a neonzöld vér tüzes cseppjeit, és hallotta a haldokló lény hörgését. Lidércnyomásos, szűnni nem akaró álmaiban minden éjszaka újra és újra átélte az egészet: az őrült hajszát, a gyilkos küzdelmet, amiből ugyan ő került ki győztesen, de mégis hullának érezte magát, mikor azok az iszonyatos dögök körbeállták, és szinte emberi hangon felröhögtek.

Elkúrtam, Danny fiú. Elkúrtam, pont a legjobbkor...

Várta a halált. Azután rájött, hogy a lények futni engedik - és rohant, ahogy azelőtt soha.

Nemigen értette, miért hagyták életben, de amikor már vagy ezredszer a kezébe vette a főszörnytől kapott antik pisztolyt, lassan megvilágosodott előtte a dolog. Azok a mocskos vadállatok tudták, hogy nem árthat nekik. Tisztában voltak vele, hogy soha, senki sem fogja elhinni neki az igazságot.

Harrigan - bár hetekig kórházban kellett feküdnie - túlélte, hogy szó szerint a feje felett startolt egy úrhajó. Igaz, időnként kínzó fájdalom vett erőt rajta, a hallása tizenhét százalékban károsodott, és belélegezhetett valami mérgező gázt is, mert időnként görcsös, visszafojthatatlan és kikúrálhatatlan köhögésroham tört rá. Bár tudta, mivel - mikkel - találkozott, halvány sejtelve sem volt róla, mit tehetne ellenük.

Már a kórházban hozzálátott, hogy felkutassa a nyomokat, mikor, hol bukkantak elő a dögök. Abban reménykedett, hogy sikerül fényt derítenie a legfontosabb kérdésre: miért jöttek és mit akarnak. A hűtőházbeli sztori előtt Keyes golyófejű fiútól megtudta, hogy földönkívüliekről van szó, ezért amikor az orvosok végre hazaeresztették, a lábadozásra szánt idő szinte minden percét a városi könyvtárban töltötte, és megpróbálta összegyűjteni a különös jelenségekről, UFO-megfigyelésekről, meg a velük körülbelül egyidőben lezajlott tömegmészárlásokról szóló adatokat. Kiderült, hogy a dögök számtalanszor, a

Föld majd' minden pontján felbukkantak már a történelem során. Érdekes módon mindig egy-egy rekkenően forró nyár elején érkeztek, és néhány hónapnyi véres garázdálkodás után odébbálltak. Áldozataik a legtöbb esetben felnőtt férfiak voltak - és zömükben olyanok, akik elvben meg tudták volna védeni magukat. Csak a legritkább esetben öltek meg nőket, gyerekeket pedig szinte soha. Úgy viselkedtek, mint a vadállomány természetes utánpótlására ügyelő vadászok.

Vagy mint a dicsőségre vágyó, kedvtelésből gyilkoló ragadozók...

Harrigan olvasott, kutatót, és egyre inkább a meggyőződésévé vált, hogy a Föld lakói a meglévő eszközeikkel és fegyvereikkel nem sok eséllyel szállhatnak szembe egy olyan fajjal, ami már akkor ismerte az úrutazást, mikor az emberek még mázsás vaspáncélokban irtották egymást. Eleve kilátástalan harc lett volna, de mégis... Neki sikerült megölnie egyet, meg persze ott volt az a Schaffer nevezetű kemény legény, aki a Conta Mana-i dzsungelben kinyírt egy másikat.

Schaffer...

Ha nem tejfelesszájú FBI-kölykök, hanem egy hozzá hasonló, tökök fickókból összeverbuvált csapat fogadná legközelebb - mert lesz legközelebb! - a Ragadozókat, talán mégis sikerülne elvenni a kedvüket attól, hogy megint a Földre tolják azt a förtelmes képüket.

Harrigan megrázta a fejét, megdörzsölte a szemeit, és a kapitányra bámult.

Ez a faszfej még mindig nem érti, miről van szó, gondolta, és lemondóan legyintett. Ha nem megy hivatalosan, akkor majd ő, Mike Harrigan magánháborút indít a dögök ellen. Meg kell tennie. Bosszút kell állnia a társaiért, főként Danny Archuletaért, az idők során értelmetlenül és kegyetlen halállal elpusztult emberekért - meg persze a saját elcseszett életéért is.

- Oké, főnök, hagyjuk - mondta fahangon. - Ha nem, hát nem. Azt hiszem, egy kicsit becsavarodtam, és a mániámmá vált a dolog.

- Az biztos, hogy nem normális - bólintott Pilgrim némiképp megenyhülten.

- Jól van, mit akar? Munkába áll, vagy henyél még egy kicsit?

- Adjon egy ügyet, kapitány!

- Helyes. Nézzük csak... Mi lenne, ha egy kicsit utánanézne a Medellín-féle bandának?

Los Angeles, két hónappal később

- Mi készek vagyunk a megállapodásra, Medellín-san - jelentette ki a japán, és mélyen a hosszú asztal másik végében ülő, testes férfi szemébe nézett.

- Örömmre szolgál, senor Jamamoto, hogy a jakuzáit a rendelkezésemre bocsátja - felelte Medellín.

- Azt hiszem, félreértett, Medellín-san - mondta a másik. - Mi nem behódolunk magának, hanem fegyverszünetet ajánlunk. A kábítószerpiacot mi, és az ön kolumbiai cége uralja. Meg persze itt van ez a jamaikai csürhe is. Azt javaslom, egyesítsük erőinket, végezzünk a fekete madárijesztőkkel, és csak utána döntsük el, kettőnk közül ki az erősebb.

Medellin hosszan elgondolkodott, és lassú szertartásos mozdulatokkal szivarra gyújtott.

- Rendben van - mondta végül, és a háta mögött álló, ugrásra kész testőreire pillantott. - Jól van, fiúk, hallottátok. Ettől a pillanattól kezdve a jakuzák

nem ellenségeink...

- Egy ideig, Medellin-san, csak egy ideig - szólt közbe Jamamoto vigyorogva.
- Ha végeztünk a jamaikaiakkal, vége a köztünk levő békének!

- Helyes - bólintott Medellin. - Én is éppen így gondoltam. De ha már így megértjük egymást, lenne egy személyes kérésem. Maga sem igazán kedveli a zsarukat, ugye?

- A rendőrök számunkra soha nem jelentettek különösebb akadályt - jegyezte meg a japán. - Az embereim - mutatott a széke mellett szobormereven álló, keménykötésű fickókra - mindig megtalálták a módját, hogyan bánjanak el a törvény úgynevezett őreivel.

- Ebben egy percig sem kételkedtem - mondta Medellin -, csak arra gondoltam, hogy a jamaikaiak mellett őket is megritkíthatnánk. Az utóbbi időben meglehetősen sok bosszúságot okozott nekem egy Harrigan nevezetű fickó.

- Rendben van, őt is elintézzük, meg persze a társainak is szerzünk egy-két kellemetlen percet. - felelte Jamamoto. - És ha már itt tartunk...

Mondatának végére hatalmas robbanás tett pontot: a szoba ajtaja helyén egy óriási, füstölgő lyuk támadt. A nyíláson álarcos férfiak rontottak be a helyiségbe; csörömpölve betörtek az ablakok, és ott is kommandósok lendültek be a szoba közepére. A jakuzák és a kolumbiai vagányok csupán egy másodpercnyit késlekedtek, és máris örült lövöldözésbe kezdtek. Egyre több és több álarcos özönlött be, a fegyverropogás és örült kiáltozás rengette meg a falakat. Az egyik jakuza valahonnan elővarázsolt egy másfél méteres kardot, az egyik kommandós felé ugrott, de mielőtt lesújthatott volna, egy hosszú géppisztolysorozat szaggatta fel a mellét. Társa borotvaéles tört hajított az egyik álarcos torkába, de ez volt az utolsó mozdulata, mert egy golyó a következő pillanatban elvitte a fél fejét. A kolumbiaiak mocskosul káromkodva az egyik fal mellé húzódtak, és már nem törődtek vele, kit találhatnak el és kit nem, folyamatosan lőttek, lőttek, egészen addig, míg egytől egyig el nem hullottak.

Az egész küzdelem legfeljebb két percig tartott, de iszonyatos eredménnyel zárult. Medellin hat testőre közül egy sem maradt életben, és kettő kivételével Meiji féltucatnyi jakuzája is elpusztult. A két vezér azonban csodával határos módon csak kisebb sebeket szerzett. A kommandósok mindkettőt a földre szorították, és kegyetlenül hátracsavarva a karjaikat a csuklójukra kattintották a bilincseket.

- Ennyi! - kiáltott a kommandósok vezére.

- Szép volt, fiúk, köszönöm - mondta Harrigan és lehúzta a fejéről a maszkot.

- Jó estét, Mr. Jamamoto. Üdvözlöm, Medellin. Remélem megbocsátják, hogy megzavartuk a csevegésüket...

- Tehát, Mr. Jamamoto, azt állítja, hogy nem beszél angolul - mondta Harrigan.

A japán megrázta a fejét.

- Nem ért... angol - ismételte akadozva. Sunyin Harriganre nézett, és amikor a rendőr hátat fordított neki, felugrott, előre vetette magát, és teljes erőből a hátába fejt.

Harrigan levegő után kapkodva megtántorodott, megfordult, és mielőtt a helyiség bejáratánál álló két egyenruhás rendőr megmozdulhatott volna, elkapta a hátrabilincselte kezű fogoly gallérját, és kirúgta alóla a lábait. Jamamoto

hanyatt vágódott. Harrigan a melle fölé állított a széket, és ráült.

- Ez nem volt szép tőled, szamuráj - lihegte. - Azt hiszem, ideje, hogy más eszközökhöz nyúljunk. Nos? Beszélsz?

- Nem tud angol - recsegte Jamamoto.

- Így is jó - mondta Harrigan, és előrebillent a székkal, úgy, hogy a lábak közötti keresztléc a japán nyakának feszült. - Még mindig nem tudsz angol?

- Neeem - nyögte Jamamoto elfúló lélegzettel.

- Sajnálom - sóhajtott Harrigan. - Az a helyzet, hogy szeretném bebizonyítani Medellinnek: mi sem tréfálunk. Megbocsáss... - Még jobban előredőlt.

Olyasféle hang hallatszott, mint amikor egy léggömb ereszti a levegőt. A japán mindkét kezével a linóleumot csapkodta - és hamisítatlan, bár a fokozódó oxigénhiánytól kissé torz oxfordi angolsággal esdekelt kegyelemért.

- Vigyék a francba! - vetette oda társainak Harrigan, és felállt. - Tegyük tisztába szépen: háromkor randija lesz az ügyvédjével... - Medellinre nézett.

- Remélem ez jobb belátásra bírta, senor - mondta. - Jobban teszi, ha mindent beismer, különben megint kinyit a lingvárium.

- Ezért még megfizetsz, koszos zsaru! - ordította Medellin. - Ezért még megfizetsz!

Los Angeles, 1998 decembere

Harrigan nagyot sóhajtott, hátradőlt a székében, és fáradtan megmasszírozta a halántékát.

Újabb nyomot talált, egy - ki tudja hányadik? - bizonyítékot arra, hogy a Ragadozók már jó ideje rendszeresen ellátogatnak a Földre.

Előrehajolt, és a szövegre meresztette a szemét.

"... ekkor az ötödik angyal is megfújta a harsonát. Egy csillagot láttam, amint az égből a földre zuhant... Megnyitott az alvilágot, a kútból füst szállt az ég felé. A füstből sáskák hada rajzott elő, és akkora erejük volt, amilyen a föld skorpióinak van... Nem ártottak a föld fűvének, a zöldellő növénynek és fának, hanem csak az embereknek...

A sáskák a harcba induló lovakhoz hasonlítottak. Mintha aranykorona lett volna a fejükön... A hajuk olyan volt, mint az asszonyok haja, a foguk meg akár az oroszán foga. Mellüket vaspáncélhoz hasonló vért fődte..."

Harrigan mély lélegzetet vett, egy ceruzával halványan aláhúzta az utolsó két mondatot, és becsukta a Bibliát.

Szent ég! Tehát már kétezer éve is itt voltak... Hogy nem jött még rá az a marha svájci, meg a többi istenverte műrégész? Némelyikük egész életét az úrlény- emlékek felkutatásának szentelte - hogy kerülhette el a figyelmüket éppen ez?

Sör után tapogatódzott, hiába. Ingét lassanként átította a veríték - és nem csak a hőség miatt.

Valamit tennie kell. De mit? És ki tudja, amazok mikor jönnek megint, hogy eljátszodozzanak az emberekkel?

Leoltotta az íróasztalán álló kis lámpát, felállt, és kibotorkált a konyhába. Kinyitotta a hűtőszekrényt, kivett egy doboz Budweisert.

Schaffer biztos tudná, mi a francot csináljon a helyemben, gondolta. Kár,

hogy már nem él. Vagy mégis?

A Conta Mana-i akció utolsó túlélőjének nyoma veszett. Harrigan mindent megtett, hogy megtalálja a kommandóست, az egyetlen embert, akire számíthatott volna, de hiába erőlködött, hiába ravaszkodott, fenyegetőzött: Schaffert mintha elnyelte volna a föld...

Harrigan az utolsó cseppig kiitta a sörét, és hirtelen megremegett.

Igen!

El kell mennie Conta Manába, hátha ott ki tud deríteni valamit a fickóról. Lehet, hogy talál egy apró nyomot, amin elindulhat.

- Megörültél, Mike! Medellín alig egy fél éve szökött meg, és te most éppen Conta Manába akarsz menni, arra a vidékre, ahol ő az úr? - kérdezte Leona Cantrell. - Te tisztára begolyóztál!

Muddy Jáva kávézójában ültek egy hosszú és felettébb mocskos meló után. Volt mit lemosniuk magukról, de mert ez a fürdés ígérkezett az egész kibaszott nap fénypontjának, egyre halogatták. Az asszony feketét ivott, Harrigan sört. Pocsékul érezte magát, mint mindig, ha bonyolult dolgokat kellett elmagyaráznia.

- Muszáj mennem. Csak azért szóltam neked, hogy ha nem jönnek vissza tudd, hol vagytok.

- De miért? Miért muszáj? Csak nehogy azt mondd, hogy ez az öngyilkos út is összefüggésben van azokkal a retkes úrlényekkel!

- Pedig éppen erről van szó.

- Neked a mániád lett ez a hülyeség!

- Milyen megbocsátó lettél - sziszegte a férfi. - Elfelejtetted, mit műveltek Dannyvel és a Jerryvel?

- Danny és Jerry nekem is éppen úgy a társam és a haverom volt, mint neked - mondta Leona -, de már túltettem magam a dolgom. Ilyen a munkánk, és kész. Egyikünk rábaszik, a másikunk nyugdíjba vonul. Danny rábaszott, akárcsak Lambert - de ez nem jelenti azt, hogy ezért neked is fejest kell ugranod a bajba! Különben mi a francot keresel ott?

- Egy embert. Schaffernek hívják - felelte Harrigan.

- Már megint ez a Schaffer! - kiáltotta az asszony. - Fogd már fel, hogy az a krapek még '86-ban eltűnt!

- Lehet. De nem biztos. Valami azt súgja, hogy él, és ő az egyetlen ember, akire számíthatok. Medellínre szarok.

- Bolond vagy - sóhajtott Leona. - Az a kutya gyűlöl téged. Megtenne bármit, hogy kiterítve lásson, a határ déli oldalán pedig még mindig elég kemény valuta az ólom...

Harrigan legyintett. Nem hitte, hogy akad még olyasmi a Földön, ami megrémítheti.

- Visszajövök.

Leona halványan elmosolyodott.

- Pont ez az, ami a legjobban aggaszt - mondta.

Conta Mana, Riosucio, 1999 februárja

- Otra cerveza, señor? - kérdezte a karóvékony, csupa himlőhely csapos.

- Si, de ha lehet, most ne köpjön bele - felelte Harrigan, és körbenézett a lepusztult lebuiban. Már három napja megérkezett, de még nem talált senkit, aki vállalkozott volna rá, hogy elvezeti arra a bizonyos helyre, ahol tizenhárom évvel azelőtt Schaffer kis híján rajtavesztett. Még odahaza megvett minden létező, a térségről készített térképet, de semmit sem ért velük: Conta Mana dzsungelét valamennyi csupán egyetlen jókora, zöld foltként jelölte.

- Úgy hallom, útikalauzt keres, señor.

Harrigan lassan felemelte a fejét, és csodálkozva az előtte álló khakiruhás, szakállas, rókaképű férfire nézett.

- Igen. Tudna ajánlani valakit?

- Az attól függ - felelte a fickó, és leült az asztal mellé.

- Mitől?

- Azt beszélik, hogy maga az Államokból jött, hogy zsaru, és nincs igazán jóban Medellinnel.

- És? Baj?

A rókaképű köpött.

- Engem nem zavar. Én elvezetem magát oda, ahová csak akarja, de a Medellin-banda miatt többet kérek.

- Ide hallgasson - mondta Harrigan -, tényleg zsaru vagyok, és valóban nem rajongom a kábítószer-kereskedőkért, de most nem miattuk vagyok itt.

- Hanem?

- Tizenhárom évvel ezelőtt eltűnt néhány amerikai katona errefelé, a határ közelében. Az ő nyomait keresem, meg... Meg valami más nyomait is. Valami olyan dologét, ami kapcsolatban a forrósággal...

A férfi kurtán felnevetett.

- Madre de Dios! Maga örült, ami-zsaru! Halottak után kutat? Nem baj, engem ez sem érdekel, de így még többbe fog kerülni a dolog. Előre fizet, comprende?

Esteban, a vezetője menet közben elmondta, hogy valamikor elvégzett néhány kisebb feladatot az amerikai hadseregnek - de hogy pontosan mit csinált, azt már nem lehetett kihúzni belőle.

Gyalogosan vágta neki a dzsungelnek, és a negyedik napon, alig valamivel dél előtt egy fémdarabokkal teleszórt kis tisztásra értek. A romba dőlt barakkok maradványai arról tanúskodtak, hogy itt valamikor egy tábor állhatott. Harrigan körülnézett, és az egyik liánkupac alatt felfedezett egy máladozó törzsű Huey helikoptert. A maradványokat olyan sűrűn borították a kúszónövények, hogy a rozsdás fém holmi egzotikus, és mindennek felett eleven lénynek látszott.

- Ezen a vidéken elég súlyos harcok dúltak annak idején - magyarázta Esteban.

- Persze már évekkel ezelőtt eltakarodott az utolsó gringo és partisano is. Itt, a völgyben voltak a kormány ellen lázadó komcsik bázisai. Soha sem sikerült végrehajtaniuk a tervezett puccsot, aztán odébb kellett telepedniük, mert...

- Igen - bólintott Harrigan. - Mert.

Lehajolt, felmarkolt egy csomó reves töltényhüvelyt, és tűnődve végignézett a rombolás nyomain.

Ha ezt Schaffer csinálta, gondolta, akkor valóban kemény fickó lehetett...

Az ötödik napon a dzsungel valahogy megváltozott. A fák és a növények mintha fokozatosan elszürkültek volna. A fatörzseket meghajlította, elfektette

valamely elemi erő; a kéreg elszíneződése tomboló tűzviharra vallott. Kezdetben csak az egyik oldalon volt tapasztalható, ám, ahogy Harrigan vezetője sarkában mind mélyebbre ereszkedett a vízmosságba, már csak feketéllő, halott fák, ágcsonkok, puszta kövek vették körül. A szívós dzsungel-növényzet csak mostanában kezdte visszahódítani a környéket; a talajon zöld foltokban terjedezett az élet.

- Azt mondta, señor, valami olyasmit keres, ami kapcsolatban van a forrássággal - mondta Esteban. - Nemsokára elérjük azt a helyet, ahol a bennszülöttek szerint pár évvel ezelőtt az éjszaka közepén felkelt a nap...

Letértek az ösvénynek is alig nevezhető csapásról, és machetáikkal utat vágva maguk előtt, behatoltak az elszenesedett indák erdejébe. Harrigan időnként meg-megállt, felpillantott a kobaltkék égre - azért fohászkodott, hogy célhoz érjenek, mielőtt felragyognak a csillagok... Közeledtükre rendre felrebbentek, a sűrű felé menekültek a tenyérynyi, keményszárnyú bogarak.

- Akadnak pókok is - zihálta Esteban. - Nagyok. A madarak rég odébbálltak. Ők tudták, miért. Errefelé...

Harrigan ereiben hirtelen megfagyott a vér.

Az egyik fa mögött valami megmozdult! Valami zöldessárga, pettyes bőrű lény. Harrigannak agyába tolultak az iszonyatos emlékek.

Ez képtelenség! Vagy mégsem?

Előkapta .347-es Magnumját, és lőtt. Lőtt újra és újra, mintha ujjai ideges görcsbe rándultak volna a ravaszon.

- Señor! - fordult hátra rémülten Esteban. - Mi történt?

Harrigan válasz helyett előreugrott, és már felkészült a támadásra, a neonzöld vér látványára. Halálos csapásra emelte machetáját, mikor...

- Csak egy anakonda, señor - lépett mögé Esteban. - Fél a kígyóktól?

Harrigan a cafatokra lőtt, döglött kígyó teste mellé rogyott, és kimerülten megtörölte az arcát.

- Rosszul van, señor?

- Nem, semmi baj. Csak azt hittem... Mostanában egy kicsit ideges vagyok.

Mostanában, gondolta keserűen. Már vagy négy éve, hogy egész pontosak legyünk!

- Mindjárt tovább mehetünk, Esteban, csak egy kicsit pihenek.

- Ahogy akarja, señor...

Harrigan tűnődve a vizsgálgatta a szabálytalan, vaskos csomóvá összehúzódot, pikkelyes testet, és a dögszagra máris odarajzó jókora, szürke és fémszöld legyeket. Bekapott egy tablettát, megrázta magát, és felállt.

Néhány órai kemény menetelés után iszonyatos látvány tárult Harrigan szeme elé. Az erdő közepén egy hatalmas, legalább száz méter átmérőjű kráter tátongott. Olyan volt, mintha valami gigászi markológép harapott volna egy jó tíz méter mély sebet a Föld testébe. Az óriási gödör körül törött gyufaszálakként meredeztek az égre az évszázados fák csonkjai.

- Szent Isten! - kiáltott Harrigan döbbenten. - Mi a franc történhetett itt?

Hirtelen rájött: tudja a választ. Ennek a Ragadozónak sikerült felrobbantania magát. Megborzongott, ha belegondolt, mi lett volna, ha ő nem tudja megakadályozni, hogy az a másik dög Los Angelesben ugyanezt tegye.

Tényleg csoda lenne, ha Schaffer ezt túlélte volna, gondolta.

A földre tette a hátizsákját, és maga sem tudta miért, úgy érezte, szüksége lesz a fegyverére. Tudta, hogy a lény már rég megdöglött, hogy rajta és Estebanon kívül senki sem lehet a közelben, de valahogy mégis...

Gondosan összeszerelte a gépfegyvert.

- Madre de Dios! - kiáltott fel Esteban, mikor meglátta a félelmetes szerszámozatot. - Ez aztán nagy puska!

- Az - bóbolygott Harrigan. - Kilencven golyó van a tárban, és másodpercenként hatot lök.

- Hol vette, señor?

- Hát, nem volt könnyű hozzájutni.

A fegyvert lehetőség szerint mindig lövésre készen tartva, lassan, óvatosan lemászott a kráter fenekére. A keményre égett talaj képtelen volt magába szívni az évek során lehullott csapadékot, ezért a víz majdnem a derekáig ért. Fogalma sem volt róla, mit keres, de valami azt súgta neki, nem fog üres kézzel hazatérni.

Már a kráter közepe táján taposhatta az egyre mélyülő vizet, mikor hirtelen megbotlott valamiben.

Tántorogva sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és a lábával óvatosan kitapogatta a víz alatt rejtőz, keményt, domború tárgyat.

- Talált valamit? - kiáltott utána Esteban.

- Lehet.

Harrigan a fegyvert magasra nyújtva lebukott a víz alá, tapogatózkodott, és felemelt egy fémből készült valamit. Mikor kiszabadította a lágy iszap szorításából, levegő után kapkodva felállt. Mély lélegzetet vett, arcát a vállába törölte, és...

Hirtelen éles dörrenések szaggatták ízekre a halott dzsungel síri csendjét. Harrigan egész testében megremegett. Ez nem lehet! Hiszen nincs meleg, nincs nyár, a Ragadozók nem jöhettek vissza!

Idegesen körbepillantott, és látta: Esteban a földön hever, holtan vagy sebesülten.

- Ne mozdulj, zsaru! - kiáltott egy jól ismert hang. Hallatán mintha a döglegyek egyike-másika indult volna felfedező útra Harrigan hátgerincén.

- Medellín!

- Szóval még nem felejtettél el? - Medellín és emberei kiléptek a fák takarásából. - Nyugodt lehetsz, én sem felejtettelek el. Nem is tudnák.

- Mi a francot akarsz tőlem? - kérdezte Harrigan. - Nem miattad jöttem ide, te koszos seggfej!

- Valóban? Nem baj. Felállhatsz, Esteban!

A "vezető" feltápáskodott. Kerülte az amerikai tekintetét.

Tehát csapdába kerültem, gondolta Harrigan. Elkapott, ahogy Leona előre megmondta. Hát... ez is egy módja a gyógyulásnak, annyi szent. Még pár perc, és semmi nem nyomaszt többé.

- Gyere közelebb, Harrigan! - kiáltotta Medellín. - Csak semmi meggondolatlan mozdulat!

Harrigan lassan közeledett a kráter széléhez.

- Állj! Dobd ide, ami a kezeden van! - parancsolt rá Medellín, és intett az egyik emberének.

Harrigan engedelmessé vált, és közben látta a felemelkedő pusztát - látta, hogy a fickó célba veszi őt, érezte a testébe hasító fájdalmat. Elsötétült körülötte a világ.

Jézusom, gondolta, ez lenne a halál?

Hideg víz csapott az arcába. Erőlködve kinyitotta a szemét.

- Ó, végre magához tért a mi kis játékszerünk! - röhögött Medellin. - Kedves jó Harriganem, képes lettél volna megfosztani attól az örömtől, hogy ellátogatsz hozzám?

- Mi történt? - nyögte Harrigan.

- Hogy mi? Kaptál egy kábító lövedéket. Erős pasas vagy te, Harrigan. Ettől az adagtól egy elefánt sem tért volna hamarabb magához. Mindegy, most az egyszer rábasztál, de nagyon!

- Tudod mit sajnálok, Medellin? - kérdezte Harrigan rekedten. - Azt, hogy Jamamoto nyakára tettem azt a rohadt széket, és nem a tiédre...!

- Mindig nagyra értékeltem a humorodat, gringo. Nem baj, csak viccelődj! Már úgysem lesz rá sok idő! Jesus!

Harrigan csak ekkor eszmélt rá, hogy egy székhez kötözték, és két karját úgy hátratekérték, hogy mozdulni sem tudott. Nyakizmait megfeszítve, a szemét erőltetve maga mögé lesett.

Egy hóhérképű férfi állt mögötte, és vigyorogva beindított egy motoros láncfűrész.

- Ha nem haragszol, most magadra hagylak, Harrigan - mondta Medellin. - Ne félj: Jesus érti a dolgát. Garantáltan sokat fogsz szenvedni, mielőtt megdöglesz. Most megfizetsz azért, mert rákényszerítettél, hogy ebben a koszos őserdőben barangoljak!

Harrigan érezte, nem kötéllal, hanem egy erős, merev acéldróttal kötötték hátra a kezeit.

- Nem érted, hogy nem miattad vagyok itt? - kérdezte, miközben észrevétlenül sikerült két ujjá közé csippentenie a drót végét.

Időt kell nyernem, míg meglazítom, gondolta.

- Tudom - fordult vissza Medellin az ajtóból. - Valami úrizéket keresel.

Hiába. Jártak már itt az FBI meg a hadsereg emberei is, de nem találtak semmit. És tudod-e, miért? Mert mi már mindent összeszedtünk. Érdekes kacatokra bukkantunk, meg vettük is egy pár dolgot a bennszülöttektől. Miattad olyan helyzetbe kerültem, hogy kénytelen vagyok ezeket is pénzzé tenni. Azt hiszem, versenyezni fognak érte a fegyvergyártó cégek. Különben köszönöm, hogy kihoztad a víz alól azt a sisak-micsodát. Ez volt az utolsó hőstetted. - Elkomorult.

- Jesus! Láss hozzá!

A láncfűrész szele felborzolta a szőrszálakat Harrigan hátán és tarkóján.

- Tudod, Medellin, erre egyszer még nagyon rá fogsz cseszni...

- Viszlát, Harrigan! Hiányozni fog a humorod.

Medellin és két pribékje kilépett a barakk ajtaján.

- Most csak ketten vagyunk, te, meg én - suttogta kéjelegve Jesus.

- Meglazítom egy kicsit a fejed, jó?

- Inkább ne - mondta Harrigan, és amikor megérezte a hóhér kezét a nyakán, székestül hátra vetődött, és a csuklója köré tekert drót végét a Megváltó nevét viselő pribék gyomrába nyomta.

Jesus felordított a fájdalomtól, és hanyatt vágódott. Harrigan oldalra dőlt, ráfeküdt, és addig ügyeskedett, míg nagy nehezen sikerült meglazítania a mellét a szék támlájához szorító köteleket, és a csuklójába hasító acéldrótot.

Mikor kiszabadította magát, egy óriásit rúgott a padlón heverő félájult, nyöszörgő, vérző férfibá, felkapta a fűrész, és az ajtó felé rohant.

Kinyitotta, a fűrész megrendítve villámgyors mozdulattal lekaszált a fegyveres őrt, kikapta a kezéből a géppisztolyt, és miközben körülnézett,

kihúzta az övébe dugott tartalék tárat.

A kivégzőhelynek szánt barakk mellett egy másik, fagerendákból összeeszkábált épület állt, egy kicsit távolabb pedig még egy. Ez első barakk közelében senkit sem látott, ám a másik előtt két ór állt.

Harrigan lekuporodott a földre, és életében először áldotta az Istent, hogy fekete bőrrel ajándékozta meg. Az örök nem vették észre a sötétben.

Óvatosan mozdulatokkal, nesztelenül, akár egy árnyék, a közelükbe lopakodott. Felugrott, és a géppisztollyal lesújtott az egyik örrre, a másikat pedig ugyanazzal a lendülettel gyomron rúgta. A két férfi összerogyott, és Harrigan a biztonság kedvéért még egy-egy jókora ütést mért mindkettőjük halántékára, majd benyitott a barakkba.

A telihold ezüstfehéren ragyogó sugarainál meglátta a rendben egymásra pakolt lőszeres ládákat, és a robbanóanyagot tartalmazó kisebb fémdobozokat.

Gyorsan magához vett egy kézigránát füzért, kiszáguldott a barakkból, és mikor úgy öt méternyire volt tőle, kibiztosította, és hátrahajította az egyik gránátot, majd hangosan, lihegve számolva a másodperceket, tovább rohant.

Egy... Kettő... Három... Négy...

Harrigan hasra vágódott.

Az ötödik másodpercben iszonyatos robbanássorozat szaggatta szét az éjszakai dzsungel csendjét. A harmadik barakkból rémült emberek tódultak ki. Harrigan fél térdre emelkedett, a riadt, kábult csürhére ürítette a géppisztoly tárat, a az üres helyére illesztette a másikat, és kétrét görnyedve feléjük rohant.

Medellin azt mondta, az embereinek sikerült összegyűjteniük néhány tárgyat, ami Schaffer Ragadozója után maradt. Ezeket akarta megszerezni - bármi áron.

Medellin emberi halottan hevertek, vagy sebesülten vonaglottak a földön; a megmaradt néhány harcképes fickót Harrigan menet közben lekaszált. Beugrott a barakkba, lelőtte a részeg álmukból ébredező még megmaradt gazembereket, és körbenézett. A tucatnyi priccsen kívül csak egy bádogszekrény állt a helyiségben, az ajtaján óriási lakat. Harrigan a géppisztoly csövét feszítővasként használva lepattintotta a lakatot, kinyitotta a szekrényt, és kivette a benne lévő jókora fémkazettát.

Ebben kell lennie, gondolta. És ha tévedek, ha elvitték már... nos, akkor sem tehetek sokkal többet!

Kiélesztett egy kézigránátot, maga mögé vágta, majd zsákmányával együtt kivágatott a barakkból, és beugrott Medellin terepjárójába.

Magányos odisszeája a dzsungelen át majd' két hétig tartott. Arról, hogy megéri-e, csak jóval később volt alkalma - és ereje - eltűnődni.

Los Angeles, 2017. tavasza

Harrigan a lassan elillanó évek során sem tudott megszabadulni a kínzó álmoktól. Majd' minden éjszaka felriadt, és csak nehezen, egyre erősebb altatókkal tudott pihenni. Sokszor órákon át ült a sötétben, és a Medellintől zsákmányolt furcsa fémtárgyakat simogatta.

Már letett arról, hogy bárkit is meggyőzzön az igazáról, és már nem érdekelte, mit tervez és tesz az ügyben a kormány vagy az FBI. Elvégezte a munkáját - egyre kegyetlenebb és idegesebb lett; okkal, ok nélkül irtotta a bűnözőket. Vedelte a kávé, marékszámra zabálta a nyugtatókat, és szinte szólni

sem lehetett hozzá. Miután Leona az egyik akcióban olyan súlyos sebet kapott, hogy végleg kiszállt, magányos farkasként dolgozott tovább, és senkit sem tűrt meg maga mellett. Kollegái - főként a fiatalabbak - már csak a ráragasztott, nem épp hízelgő gúnynéven emlegették: Özvegycsináló.

Igaz ami igaz, Harrigan sokszorosan rászolgált erre a névre, mi több, jó néhány árvával is "gazdagította" a társadalmat, de már ez sem érdekelte. Tudta, egyszer még össze fog akadni a Ragadozókkal. Minden nyár elején pattanásig feszültek az idegei, minden májusban újabb és újabb, egyre hatásosabb fegyverekkel gyarapította házi arzenálját. Mikor aztán beköszöntött az ősz, és a világ egyetlen pontjáról sem érkeztek furcsa, kiderítetlen tömegmészárlásokról szóló hírek, megnyugodott.

Ám a következő évben minden kezdődött előlről.

Mániájává vált a Ragadozók elleni harcra való készülődés. Úgy érezte, ő az egyetlen őrszem, aki ismeri az igazságot, és akinek az egész emberiségre kell vigyáznia. Tisztában volt vele, senkire sem számíthat, és már csak abban reménykedett, hogy a semmiből egyszer mégis előbukkan Conta Mana hőse, Schaffer

őrnagy. Egyedül ebben a fantom-kommandósban bízott volna meg, csak vele akart szövetkezni.

Így köszöntött be 2017 forró nyara...

3.

PÁRHUZAMOS HALÁLRAJZOK II.

Az a reménységünk, hogy egy másik világban örökkévalók leszünk, csak abból a reménytelenségünkéből ered, hogy ebben a világban nem lehetünk azok.

Alexandre Dumas

New York, Shangri-La étterem,
2017 július 10.

- Szóval ez történt - mondta Harrigan, és a lányra, meg az apjára nézett. Olyan helyzetbe került, hogy nem volt többé sem titkolni-, sem szégyellnivalója.

- Ez... Ez nem lehet igaz, Mike bácsi! - kiáltotta Jobeth idegesen.

- Örület! - suttogta Carl.

- Igen, sejtettem, hogy nem fogjátok elhinni. De van egy-két bizonyítékom. Például itt van az a korong, amit Jobeth már látott... - A lány bólintott.

- Egy ugyanilyen fegyverrel nyírtam ki azt a dögöt '995-ben. Ezt Medellintől szereztem, mert az enyémet sehogy sem sikerült visszalopnom az FBI-tól.

- Baszd meg, Mike, te mindig kitűnően értettél ahhoz, hogy belemássz a lehető legnagyobb szarba! - Carl idegesen cigarettára gyújtott.

- Pedig ez még semmi - mondta Harrigan. - A te segítségedre is szükségem

lenne. Még mindig fegyverekkel foglalkozol?

Carl bólintott.

- Igen, és egyre jobban megy a bolt. Amióta a Szindikátus irányítja a várost, mindenki nagy ívben szarik az engedélyekre, és akinek sikerül összekuporgatnia pár száz dollárt, rögtön felszerelkezik. Van odahaza egy-két érdekes cuccom is... De miért kérded?

- Hivatalosan senki sem ismeri el, hogy a Ragadozók léteznek - magyarázta Harrigan. - A főkosok azt a múltkori két ügyet is megpróbálták eltusolni. Ez bizonyos szempontból érthető is. Nem nehéz elképzelni, mekkora tömeghisztériát váltana ki, ha az újságot megírnák, hogy egy földönkívüli banda rendszeresen a Földre látogat, és hobbiból irtja az embereket. Viszont gyanítom, hogy valahol létezik egy csoport, ami csak arra vár, hogy ezek a dögök újra megérkezzenek...

- Akkor jó - sóhajtott fel Jobeth. - Már megijedtem, hogy senki sem gondol a védekezésre.

- De igen - mondta Harrigan. - Én.

- Te? - kérdezte Carl elkerekedett szemekkel.

- Én. Tudniillik nem vagyok benne biztos, hogy az a bizonyos csoport - az FBI, a kormány, vagy a Szindikátus ügynökei - le akarják győzni a Ragadozókat.

- Hanem? - Carl egyre kevésbé értette a dolgot.

- Nem nehéz elképzelni, mi mindenre képes lenne egy tábornok, ha olyan katonái lennének, mint ezek a dögök.

Carl arca elszürkült.

- Arra gondolsz, hogy...

- Pontosan - bólintott Harrigan. - Ha valamelyik nagyhatalomnak sikerülne a saját oldalára állítani őket... Eszményi zsoldosok lennének. Persze a fizetséget nem pénzben kapnák. - Harrigan idegesen felállt az asztal mellől.

- Ezeknek fogalmuk sincs, mivel akadtak össze! Ezek a hígagyúak azt hiszik, hogy a Ragadozókkal tárgyalni, egyezkedni lehet! Nem is sejtik, hogy mióta járnak ide vadászgatni. Nekik mi nem vagyunk egyebek, mint játékszerek. Azt tesznek velünk, amit csak akarnak, a fenébe is!

Jobeth megborzongott.

- Remélem, még egy jó ideig nem jönnek vissza - nyögte.

- Akárcsak én - felelte Harrigan. - De amíg mozogni tudok, mindent megteszek, hogy ha mégis megérkeznek, méltó fogadtatásban legyen részük. Össze akarom gyűjteni a rájuk vonatkozó információkat, és persze nem árt, ha vannak fegyvereim is. Apránként már összeszedtem néhány apróságot. Szeretnék venni tőled ezt-azt, Carl. Persze a legjobb az lenne, ha Jobeth számítógépe kielemezné a korong anyagának összetételét, és valahogy tudnánk készíteni egy hasonló ötvözetet.

- Minek? - kérdezte Armstrong. Fogai össze-összekoccantak. - Tegyük fel, hogy valóban visszajönnek, és te tudomást szerzel a dologról. Egyedül akarsz szembeszállni velük?

Harrigan elnézett a válla felett.

- Hidd el, Carl, mindig akad majd egy-két ember, aki hajlandó lesz az én oldalamra állni...

A pénztárosnő megtörölte izzadt homlokát, erőltetetten mosolyogva a pult túloldalán álló ügyfélre nézett - és elakadt a lélegzete.

Egy iszonyatos, zöldessárga, rücskös-ragyás szörnypofa vicsorgott rá. A nő megmerevedett a döbbenettől, és még ahhoz sem volt ereje, hogy rátaposson a riasztó gombjára.

- Ne félj, szépségem, csak a pénzt viszem el, téged itt hagylak - mondta a szörny, és egy hatalmas, mattfekete Glockot szegezett a nőre. - Állj fel, és lépj hátrébb! Rakd ki a pultra a pénzt! Ha nem okoskods, nem lesz semmi bajod!

A nő lassú, bizonytalan mozdulatokkal, mindazonáltal engedelmesen a szörnyálarcos rabló elé lökte a pénzkötegeket, és közben rémülten körbelesett. A szeme sarkából látta, hogy a vele szemben álló szörnymaszkos rabló társai lövésre kész fegyverrel sakkban tartják a biztonsági őrköt, meg a pultok mellett, felemelt kézzel álló civileket. Tudta: ha a rablás öt percnél tovább tart - márpedig ez csak rajta múlik, - és az örök nem nyomják meg a vészjelző gombját, a riasztás automatikusan befut a rendőrségre. Tehát, ha sikerül elhúznia az időt, megérkeznek a rohamkocsik.

Abban biztos volt, hogy a rendőrök igyekezni fognak, hiszen a bank - akárcsak a többi a városban - a Szindikátus tulajdonában állt.

A nő mély lélegzetet vett, és, felidézve az önvédelmi tanfolyamon hallottakat, beszélni kezdett.

- Képes lenne lelőni, uram? Gondoljon az édesanyjára! Akár én is az anyja lehetnék...

- Kuss, te rohad, kurva, mert mindjárt bebizonyítom, mire lennék képes! - kiáltotta a szörnypofa. - Ha nem lenne itt ez a rohad, rács, és beférnék a pénzhez, rögtön megláthatnád!

- De uram! Ne felejtse el, hogy...

- Fogd már be a pofád, és pakold a pénzt! - ordította a maszkos.

A nő látta, kockázatos lenne tovább szóval tartani a rablót, és nekilátott, hogy a vaskos bankjegykötegeket a pultra tegye.

- Ne az egydollárosokat! A százasokkal kezd!

A nő engedelmeskedett, és magában számolta a másodperceket. Már két percet nyert. Ha még hármát kibír, minden rendben lesz... A lehető leghatékabban mozgott.

- Ennyi az egész - mondta egy idő múlva. - Parancsol jegyzéket?

- Te bűdös riherongy! - A rabló egy zsákba söpörte a pénzt, és a kijárat felé indult. A társai követték.

Villámgyorsan az út túlsó oldalán álló mikrobuszhoz rohantak, és a sofőrjük már-már el is indult, mikor a mellékutcából kivágódtak a szirénázó rendőrautók, és eltorlaszolták előlük az utat. A nyolc maszkos rabló kiugrált a mikrobuszból, és vissza, a bank bejárata felé indultak, de a kapuban közben megjelentek a biztonsági őrök, és tüzet nyitottak rájuk. A rohamkocsik mögé húzódtak rendőrök is lőni kezdtek, és a rablóknak nem maradt más választásuk, mint a mikrobusz mellé kuporodva viszonzni a három irányból érkező tüzet.

- A jó kurva anyátokat! - üvöltötte egyikük, és egy hosszú géppisztolysorozattal végigvágott a bal oldali rendőrautókon. Egy társa halálos sebet kapott, egy másik pedig kezét vérző gyomrára szorítva, agonizálva fetrengett a földön. A rendőrök és a biztonsági őrök folyamatosan lőttek. A rablók látták, nincs értelme a további ellenállásnak.

- Megadjuk magunkat! - kiáltott fel egyikük, de a rendőrök nem hallották, vagy nem akarták meghallani a hangját.

- Rábasztunk... - suttogta a fickó.

Hirtelen szilánkokra robbant az egyik rendőrautó, majd egy másik, egy harmadik, egy negyedik is. Az utcát lángoló fémdarabok, és szétszaggatott emberi testek borították.

- Ki a szar lött? - kérdezte az egyik rabló.

- Nem tudom, de velünk van.

Meghökkenve figyelték, ahogy ismeretlen jóakarójuk megsemmisíti a másik oldalon álló úttorlaszt is, majd két lövéssel szétbombázza a bank bejáratát és a biztonsági őroket.

Kormos füst, égett hús és lángoló benzin bűze lengett a hirtelen elcsendesedett utca fölött. A maszkos rablók felálltak, és megmentőjük után kutatva elképedve körülnéztek.

Ezek bátor harcosok, gondolta. Értékes lesz a trófeájuk.

A Ragadozó éles karmait a falba vájva lemászott a ház tetejéről, majd egy pillanatra megállt. Tűnődve a lándzsájára nézett, majd inkább mégis a dobókorongja után nyúlt. Hat lény maradt életben, a másik kettőt megsemmisítették a társaik. Hat lény. Hat különleges arc. Hat koponya.

Elindult, hogy megszerezze a zsákmányt.

New York, Broadway, Tennyson
Színház, 2017 július 10. 15:25

Hans Friedmayer utálta a színházat, utálta a rendezőket, meg a nála jóval tehetségesebbnek tartott kollegáit is - de főként azt gyűlölte, hogy huszonkét évnyi színpadkoptatás után, egyetlen egy alkalommal sem kapott még főszerepet. A legutóbbi társulati ülésen nagyon megörült, amikor megtudta, hogy az Oscar Wilde-féle Canterville-i kísértetben ő lesz a kísértet. Annál jobban elszomorodott azonban, mikor kiderült, a rendező modernizálva akarja előadni a darabot, ahol összesen három kísértetre lesz szükség: a címszereplőre, meg két segédszellemre.

Hans Friedmayernek természetesen az egyik segédszellem szerepe jutott.

Azzal vigasztalta magát, hogy ezt is elő lehet adni művészi átérzéssel, és nem adta fel a reményt, hogy mint karakterszínész feltűnést és sikert arathat. Amikor azonban megkapta a szövegkönyvet, és rájött, hogy összesen egy jelenetben fog szerepelni, és annyi lesz a teendője, hogy kísértetiesre mázolt arccal, egy kötéllel fejjel lefelé himbálózva háromszor felkiáltson, hogy "Húúú!", komolyan fontolóra vette, hogy felgyújtja a színházat.

Ráadásul a délelőtti próba során még ezt, a rendező által "iszonyatosan nagy jelentőségűnek" nevezett hőstettet is sikerült elcsesznie. A kellékes egy gyenge, vagy félig szakadt kötelet lógatott fel, és amikor Friedmayer éppen lendületet vett, hogy minél élethűbben ijesszen az ikreket alakító színészre, kétméteres magasságból a színpadra zuhant, és kis híján kitörte a nyakát. Dühösen felugrott, és a díszletek mögé rohant, hogy seggbe rugdossa a kellékest, és amikor visszatért, a rendező még vele üvöltözött.

Friedmayer megremegett, amikor ez eszébe jutott. Ha megint közbejön valami, az a barom a végén még képes lesz elvenni tőle ezt a nyamvadt szerepet is! Ilyesmi nem történhet meg újra...

A délutáni próba előtt Friedmayer személyesen ellenőrizte a kötelet, és az ügyelő segítségével még ki is próbálta a lengést. Minden tökéletesen sikerült.

Elkezdődött az első jelmezes próba. Friedmayer fent állt a díszlet mögé rejtett emelvényen, és várta, hogy rá kerüljön a sor. A színpadon a színészek kimondták a várva várt végszót, és Friedmayer, a segédkísértet, halált megvető bátorsággal előrevetődött, és lengeni kezdett.

- Húúú! Húúú! Húúú! - üvöltötte ahogy a torkán kifért, és közben remélte, annyira jól sikerül az alakítása, hogy a rendező végre észreveszi a tehetségét, és legközelebb valami komolyabb szerepet oszt rá.

Hirtelen úgy érezte, mintha valaki fentről megrántotta volna a kötelet.

- Ki az isten szórakozik odafönt? - kiáltotta Friedmayer magáról meglepedkezve, és erőlködve felemelte kísértetfejét.

Valami villant.

Valami korongszerű repült felé, és mintha egy pillanatra egy valódi kísértet pofáját látta volna. Tehetetlenül továbblendült, de a korong követte. Követte, és a lába között a testébe hasított.

Friedmayer felvisított. Hús és bordák reccsentek. A kosztümös színészekre vér fröccsent. A korong ágyéktól nyakig kettéhasította Friedmayer testét, majd visszaszállt a magasba.

A fiatal Ragadozó csalódottan nézett a zsákmányra. Valahogy másnak látszott, mint a többi lény, de ez is ugyanolyan volt belülről, mint az eddig áldozatai. Dühösen felmordult, és eltűnt a tetőtér sötétjében.

New York, Fordham Road-i pankrátor aréna, 2017 július 10. 18:34

- Most pedig a szorítóba lép a Kajmán Ördög, hogy megküzdjön a Bazi Bohóccal, és elvegye tőle a hónap bajnoka címet! - bömbölte a hangszóró.

A közönség egy emberként felállva, tapsolva, füttyögve, vadul ordibálva az öltöző kijárata felé fordult, ahol már meg is jelent egy legalább kétméteres izomkolosszus.

A Kajmán Ördög szénfekete bőré, kannibálnak maszkírozott óriás volt: fülében tenyérszerű fémkarikákat hordott, és hogy még félelmetesebbé tegye a külsejét, és egy jó húsz centis csontdarabot szúrt át az orrán. Valójában semmi köze sem volt a vademberekhez: a Harlemben született, és még életében nem hagyta el New Yorkot, de ettől függetlenül nagyon eredetinek látszott. Ahogy a ringhez ért felugrott, átbújt a vastag gumikötelek között, és vadállati hangon felüvöltött:

- Emberek! Ma vért fogtok látni! Vért, az anyátok hétszentségét!

A tömeg ujjongani kezdett.

- Megölöm a Bazi Bohócot! Kicsinálom, és nyakláncra fűzöm a golyóit!

Elképesztő magabiztossága csak még jobban felhergelte a közönséget. Persze mindenki tudta, hogy az egész harc csak cirkusz lesz, hogy a gladiátorok már jó előre eldöntötték, melyikük fog győzni, de azért mindenki élvezettel belement a

játékba, és úgy tett, mintha a két izomkolosszus valóban halálos viadalra készülne.

- Kinyírom! - bömbölte a Kajmán Ördög.

Az öltöző felől iszonyatos üvöltés harsant, és ormótlan cipőiben, rikítóan csicsás kabátjában berontott ellenfele, a Bazi Bohóc.

- Elég! - ordította. - Csak egyet mondok emberek: Bazi Bohócra tegyétek minden pénzeteket!

- Felzabálom! - hergelte a tömeget a Kajmán Ördög.

- Lóti-futi, üti-vág, Bazi Bohóc itt a sztár! - hangzott a válasz, és a bohóc sorra ledobálta magáról kosztümjét, a vörös gumiorrot, a parókát, a hosszú lila-sárga kabátot, meg az összes kelléket, ami zavarhatja a "harcban".

- Hölgyeim és uraim! - recsegte a hangszóró. - Fogadjanak a győztesre! Perceken belül eldől, ki lesz az...

A cingár kis bírő középére rendelte a két óriást, és intett nekik, fogjanak kezét. A Kajmán Ördög azonban megvetően köpött egyet, a Bazi Bohóc pedig gúnyosan kinyújtotta a nyelvét. Közben cinkosul egymásra kacsintottak, és pillantásuk elárulta, hogy mindketten ugyanarra gondolnak. Kell a steksz, és ha ez a sok hülye fizet azért, hogy műbunyót lássanak, hát megkapják.

A bírő intésére megkezdődött a nagy küzdelem. A Kajmán Ördög megragadta ellenfele karját, és teljes erejéből magához rántotta. A Bazi Bohóc lehajította a fejét, és a Kajmán Ördög lábai közé bújva a magasba emelte a fekete fiút. A közönség ujjongott, a Kajmán Ördög nyekkenve a deszkákhoz csapódott, de a következő pillanatban már fel is pattant.

- Vér! - üvöltötte, miközben a Bazi Bohócra rontott. - Vér!

Felemelte a kezét, nagyot ütött, de a Bohóc hátraugrott, így a hatalmas ököl csak a mellét súrolta. A Kajmán Ördög a megbeszélte koreográfia szerint tovább rohamozott, de hirtelen elterült a földön.

Elképedve, szédelőgő fejjel felnézett.

A Bazi Bohóc tényleg megütötte!

- Mi az isten van veled? - sziszegte dühösen, és csak ekkor vette észre, hogy a Bohóc melléből ömlik a vér.

- Mi, baszd meg? - kérdezte a Bohóc. - Ezt meg mi a szarért csináltad?

- Én nem...

- Vér! - üvöltött a közönség elképedve. Ilyet még ők sem láttak.

- Még egyszer meg ne tedd! - suttogta a Bohóc. - Vedd le a gyűrűdet, te szemét! - Bevitt egy műrúgást a Kajmán Ördög mellébe, majd feltartott kézzel körbefordult. - Lóti-futi, üti-vág.... - Fájdalom hasított a hátába. - ...

baszd meg a jó édes... - Megfordult. A Kajmán Ördög alig egy méternyire állt tőle. A Bohóc hátranyúlt a derekához, majd hitetlenkedve bámult véres ujjaira.

Meg sem mozdult, de a Kajmán Ördög hanyatt vágódott, és...

A tömeg hisztérikusan ordított.

...a Kajmán Ördöggel hirtelen furcsa dolog történt: mintha valaki egy láthatatlan sebészszikét vágott volna belé, szétnyílt a hasa. A fekete férfi gyötrelmes görcsbe rándult arccal a sebre szorította a kezeit, és kétségbeesetten próbálta visszagyömöszölni a testébe a padlóra omló beleit. A Bazi Bohóc megszédült, ijedten körbefordult, és mielőtt összerogyott, még látott valamit. Mintha a levegő egy helyen sűrűbb lett volna, mintha egy szellemharcos állt volna mellette...

Hirtelen hangos pukkanással sorra szétrobbantak az aréna fényszórói, és mintha megállt volna az idő. A közönség döbrent-rémült némasággal várt, míg

aztán a rendezők közül valaki feleszmélt, és bekapcsolta a pótvilágítást. Ez után egy pillanat alatt kitört a pánik. Az emberek a félelemtől kábán, egymást taposva menekültek a kijárat felé.

A Kajmán Ördög és a Bazi Bohóc mozdulatlanul hevert a ringben. Valaki mindkettőjüknek levágta a fejét.

A megvakult reflektorokat tartó drótkötélbe kapaszkodva, az aréna mennyezetéről figyelte az alatta izgatottan futkosó lényeket.

A küzdelem sokkal könnyebb volt, mint amilyennek először gondolta. Arra számított, hogy a zsákmánynak kiszemelt, erősnek látszó két példány valahogy észreveszi, és védekezni fog. Nem ez történt. Csalódott volt, de azért elégedett is.

Csakhogy két trófea nem lesz elég...

New York, Bronx Park,
állatkert, 2017 július 10. 18:49

Örült, hogy neki jutott ez a szektor. Ezen a helyen sokkal érdekesebb, és meglehetősen veszélyesebb lények élnek, mint a vadászterület más pontjain. Tudta, nem lesz könnyű dolga, mert felfedezte, hogy ezek a teremtmények észlelik a jelenlétét. Először arra gondolt, hogy valahogy meghibásodott az álcázó egysége, de aztán rájött, másról van szó. Ezek a lények nem csak a szemükkel érzékeltek.

Ezen a bolygón ez volt az első portyája, és büszke volt, hogy rögtön ilyen különleges trófeákat sikerül majd összegyűjtenie.

Ken Reinhardt a falnak támasztotta a puskáját, és az egyik székbe roskadt. Fáradtan hátradőlt, a szemébe húzta a kalapját, és felsóhajtott.

Erre a napra soha sem fog szívesen visszaemlékezni. Mintha az összes állat megbolondult volna. Benny, az elefánt belevetődött a kifutóját övező mély árokba, a tigrisek egymásnak estek, ráadásul Lionel - az oroszlán - nekiugrott a gondozójának, és kiszabadult. Még szerencse, hogy mielőtt nagyobb baj történt volna, mielőtt elfogyasztott volna ebédre egy-két látogatót, sikerült egy kábítólövedékkel elaltatni. A grizzly is meglépett a betonbarlangból, és mielőtt befogták volna, széttépett egy pár szerencsétlen antilopot.

Nehéz meló volt minden dögöt a helyére terelni és úgy-ahogy megnyugtatni, de mindegy, túl vannak rajta. Ken már csak egy dologra vágyott: aludni akart.

- Ken! - kiáltott be valaki a folyosóról.

- Mi a franc van már megint? - csattant fel Ken dühösen. - Fáradt vagyok, Joey, értsd meg! Ha valami gond van, oldjátok meg nélkülem, és hagyjatok már békén, jó?

- Te vagy a főnök, Ken! Gyere már! A jaguárok...

- Mi van velük?

- Hát... Nem is tudom - nyögte Joey. - Szóval... Csak fekszenek a földön, és nem mozdulnak.

- Ó, hogy az a...! - Ken felkapta a puskáját, és olyan eszeveszett

sebességgel rohant ki az ajtón, ahogy Lionel szokott az elé dobott húsdarabra vetődni. - Hozd a kutyákat!

A jaguárok ketrecét a gondos ápolók úgy rendezték be, hogy az öt állat a lehető legotthonosabban érezze magát: a tágas kifutó talaját borító sűrű aljnövényzet között csörgedező mesterséges patakocska egyik partjára még néhány jókora fát is ültettek.

Ken valamivel Joey előtt ért a ketrechez, félrelökdöste a rácsok előtt toporgó gondozókat, és bebámult. Az egyik fa tövében, egy hatalmas vértócsa közepén három mozdulatlan jaguár hevert.

- Az istenit! - kiáltotta, és hátra, a ketrec bejárata felé indult.

- Be akarsz menni? - kérdezte Joey.

- Naná, te hülye - felelte Ken. - Ez a kibaszott munkám, hát nem nyilvánvaló?

- Akkor én is megyek.

Ken kirázta a puskájából a kábító lövedékeket, két éles löszert nyomott a helyükbe, és miután az egyik gondozó kinyitotta a ketrec gondosan lezárt és elrekeszelt ajtaját, elszántan belépett a nyíláson. Kétrét görnyedve, lövésre kész fegyverrel osont a tőle tíz-tizenkét méterre álló fák, és az alattuk heverő jaguárhullák felé. Joey a két hatalmas doberman pórázát szorongatva követte.

- Hol a francban lehetnek? - suttogta Reinhardt. - Hol a másik kettő?

- Ken! Vigyázz! Balra!

Ken megpördült, és megpillantotta az egyik bokorból kiemelkedő jaguár pofáját. A vállához kapta a puskáját, és már-már lőtt, de az állat nem ugrott rá, hanem sebzett kismacskaként nyivákolva, egyhelyben állva nézett vissza rá.

Egy halk dörrenés hallatszott. A ketrec előtt feszülten várakozó gondozók közül valaki egy altatóinjekciót lőtt az állatba.

- Tovább mehetsz, Ken!

Ötből négy, gondolta Reinhardt, és felkiáltott:

- Egy még van valahol. Hé, ti, odakint! Figyeljete, jó? Semmi kedvem egy ilyen veszett dög karmai közt megdöglenni. Joey! Maradj a nyomomban...!

Egyre közelebb ért a fákhoz. A tövétől a koronájáig alaposan szemügyre vette a hozzá legközelebb állót, de semmi különös sem fedezett fel rajta. Tovább surrant a másodikhoz. Ezt is végigmérte. Semmi.

Hirtelen dühös morgás halott a harmadik fa lombjai közül. Ken felkapta a fejét. Az ágak megmozdultak, és előbukkant egy hatalmas nőstényjaguár. Tulajdonképpen nem is az egész állat csak a feje, a tágra nyitott szája, a hófehér, erős tépőfogak, és a közöttük kunkorodó hosszú, élénkpiros nyelv. Ken felemelte a puskáját.

Tehát itt van, gondolta. Az örült barom! Agyára ment a hőség, megveszett, kiirtotta a társait, és most arra vár, hogy engem is szétcincáljon...

A ravaszra tette az ujját, és meghúzta.

Ám mielőtt a lövés eldördülhetett volna, Ken teste cafatokra robbant.

- Jézusom! - bömbölte Joey.

Eleresztette a kutyák pórázát, és a jaguára lőtt. Az első dum-dum golyó pontosan a vadállat alsó állkapcsát találta el. A fej szétrobbant, a sűrű lombok közül mégis egy hátborzongató üvöltés harsant. Az egyik doberman a fának támasztotta mellső lábait, és felfelé acsargott. Joey közelebb lépett, másodszor is lőtt. A zöld falevelek közül valami másképp zöld lé cseppjei hullottak az arcába...

A bömbölés ismétlődött. Valami a földre zuhant, és a fiú felé vetődött. Joey

úgy érezte, két éles penge hasít a vállába, de nem látott semmit. Vagyis...

A ketrec rácsai hirtelen szétfeszültek, és egy alig látható szellemalak ugrott ki a kábán bámuló gondozók közé. A kutyák a utána vetették magukat. Az egyik a láthatatlan valamire ugrott, összecsapott a fogait, de a következő pillanatban már felhasított gyomorral a földre zuhant. Valaki felsikoltott, szédült kiabálás támadt. Joey főnöke maradványaira meresztette a szemét. A látványtól hányingere támadt, és a fa tövébe rogyott. Forgott vele a világ, de valamin megakadt a tekintete.

Alig karnyújtásnyira tőle egy hosszú, lándzsához hasonló szerszám hevert, az éles penge végén pedig ott díszelgett a jaguár fejének csontja.

Dühös volt magára. Úgy viselkedett, mint egy éretlen kölyök. Megbocsáthatatlan, és majdnem végzetes hibát követett el, amikor kidugta a lándzsája végére tűzött koponyát a lombok közül. Maga sem tudta, mit akart elérni vele. Tisztában volt vele, az oldalán tátongó sebet nem tudja egyedül ellátni, vissza kell térnie a hajóra.

Számára véget ért a vadászat - és talán az élet is.

New York, Bronx-i 4-es körzet,
rendőrkapitányság, 2017 július 10. 20:07

- Azt hiszem ez is érdekelni fog - mondta Frank MacKinley, és Augustin Gomez elé tolt egy papírlapot. - A Fordham Road-i arénában a barátaink kicsináltak két pankrátort.

- A francba, akkor a jamaikai bandával együtt már tizenkilenc fickót nyírtak ki.

- Nem - mondta MacKinley. - A Washington hídon valaki kiirtotta az Angyalokat. Tizennégyen voltak. Meg persze a két hídőr is meghalt, de lehet, hogy őket az a motoros csűrhe ölte meg.

- Ez harmincöt... - Gomez megborzongott és eltűnődött. - Nem egészen egy nap alatt, és egyedül a mi körzetünkben. Ezek a barmok vért isznak, vagy mi?

- Lehet - bólintott MacKinley. - Vért isznak, és koponyákat meg emberbőrt gyűjtenek. Mellesleg piszok gyorsan dolgoznak, mert a pankrátorokkal szinte egyidőben vérfürdőt rendeztek az állatkertben. Levadásztak egy őrt, meg vagy fél tucat jaguárt...

- Harminchat. A főnök mit mond? - kérdezte Gomez, és megkavarta a kávéját.

- Semmit. Várja a Szindikátus utasításait.

- Akkor?

- Mit akkor? Mi is várunk - mondta MacKinley.

- Te Frank, én úgy érzem, tudom mi folyik itt!

A testes zsaru nagyot fűjt. Féloldalas pillantást vetett társára, és a cigarettájáért nyúlt.

- Hát persze, haver. Rengeteg vér, ahogy egy tisztességes dzsungelben szokás! Erre gondoltál?

Gomez türelmetlenül legyintett. Sejtette, hiába magyarázná.

De azért...

New York, Grand Central Parkway,
a La Guardia repülőtér közelében,
2017 július 10. 20:29

- Győzni fogunk, győzni fogunk, győ-őő-őzni fogunk!

A busz zengett az üvöltéstől. A Chicago Clubs baseballcsapata úgy ordított, mintha egész New York-nak a tudtára akarná adni, hogy megérkeztek a nagy meccsre.

A sofőr már sokkal kevésbé érezte jól magát. Folyt a homlokáról a veríték, idegesítette a sok nagyszájú majom bömbölése, elege volt a hőségből, elege volt mindenből. Időnként ideges mozdulattal megtörölte az arcát, és fáradtan az útra meresztette a szemét. Még húsz perc, míg a szállodába érnek, fél óra, mire leadja a telepen a buszt, aztán irány haza, sör, zuhany, ágy...

Hirtelen vadul a fékbe taposott, és szaporán pislogni kezdett.

Mintha állt volna valami a busz előtt. Vagy mégsem?

Sivító hangot hallott, egy fémtárgy koppant a szélvédőnek, aztán...

Már nem maradt ideje rá, hogy felfogja, mi történt vele. Az üveggel együtt szilánkokra hasadt a koponyája is.

- Mi az isten volt ez? - kiáltott fel Phil Jordan, a csapat sztárja.

- Megtámadtak minket!

- Valamelyik mocskos csürhe megállította a buszt!

- Adjunk nekik, fiúk!

Az izmos legények gyorsan előrángatták a baseball-ütőket, és sorban kiugráltak a buszból. Támadóállásba helyezkedve felsorakoztak, ütésre emelték a keményfa bunkókat, és a sötétbe meresztették a szemüket.

- Hol vagytok, töketlenek?

- Gyertek elő, basszátok meg!

Hirtelen megmozdultak az árnyak, és a semmiből egy legalább két és fél méteres, sisakos óriás ugrott a fiúk elé. Lábán furcsa saru, és valamilyen fémnek tűnő anyagból készült, térdig érő lábszárvédő volt. Két combja külső oldalára fémlemezeket csatolt, széles, herevédővel és ágyékkötővel egybekombinált fémövet viselt, meztelen combjait és felsőtestét pedig különös, hálószerű anyag fedte. A bal alkarjához egy dobozszerű tárgyat erősített, a jobb csuklóján pedig kétenyérnyi széles fémpánt csillogott. Felemelte a kezét, elfordított egy kart a bal vállát takaró páncéllemezen, majd egyetlen mozdulattal leemelte róla, és az út repedezett betonjára dobta rövid, öblös puskához hasonlító fegyverét.

- Basszátok meg, ez kurva nagydarab fickó... - suttogta a játékosok egyike.

- Mi van, betojtál? - acsargott Jordan. - Ennyien csak elbánunk a szeméttel!

- Jó, jó, de mi van, ha a haverjai is ilyenek?

- Hülye! Ekkora állat minden kétszázadik évben egy ha születik - jelentette ki Jordan, de a következő pillanatban rá kellett jönnie, tévedett.

Miközben az óriás megnyomott az álla alatt két gombot, és leemelte rastafrizurás fejéről az arcát is eltakaró fémsisakot, két másik, legalább ugyanakkora, alak jelent meg mellette.

- Fiúk, ezek hármasikrek, vagy mi?

Jordan kezdett elbizonytalanodni, de nem engedhette meg magának, hogy ezt ki is mutassa. Számtalan bunyóban vett már részt életében, és rendszerint

"végigállta" valamennyit.

- Ha azok - mondta most -, jól megszenvedhetett az anyjuk, míg a világra pottyantotta őket!... Jézusom, ez kibaszott ronda!

Az első támadó leemelte a sisakját.

- Mi a jó isten ez?

- Basszátok meg, ez nem ember!

Az óriás megrázta busa fejét, és mélyen ülő állatszemeivel a felsorakozott, ütőket szorongató férfiakra bámult. Förtelmes "arcán" nyoma sem volt orrnak; a pofacsontokból és az állkapcsa két oldalából egy-egy, karmos ujjhoz hasonló nyúlvány állt ki, melyek végén hatalmas agyarak villogtak.

- Ez csakis valami kibaszott földönkívüli lehet!

- Hát, nem hasonlít az E.T.-re, az biztos... Adjunk neki!

A lény beroggantotta a térdeit, és miközben két társa is megszabadult a sisakjától, kitárta karjait, és felüvöltött. A négy csontnyúlvány szétfeszült, és mögötte felvillant az iszonyatos, hegyes fogsor.

Immár a teljes kereten úrrá lett a bizonytalanság.

- Most mi a szart csináljunk?

A három Ragadozó nem hagyott sok időt a tűnődésre. Előrelendítették jobb karjukat, a zsákmánynak kiszemelt férfiak közé ugrottak, és a csuklójukon lévő fémpántból kilöködő kettős fémpengével villámgyors mozdulatokkal nekiláttak az öldöklésnek.

Nem egészen harminc másodperccel később Phil Jordant - a keretből utolsóként - utolérte a maga Waterlooja.

New York, a Columbia Egyetem
számítástechnikai laboratóriuma,
2017 július 10. 19:45

Jobeth Armstrong a letapogatóba helyezte a fémkorongot, és a konzol elé ült. Megnyomott egy gombot, a képernyőre kiíródott menüből kiválasztotta megfelelő alprogramot, és beírta a személyi kódszámát, meg az indítóparancsot.

ANALIZÁLÁS MEGKEZDVE - üzent a gép.

A monitoron megjelent a fémkorong háromdimenziós képe, meg egy rakás adat. Jobeth hátradőlt a székében, és elégedetten figyelte a villódzó számokat és betűket. A kávéscsészéje után nyúlt, de hirtelen felkapta fejét.

AZONOSÍTHATATLAN ÖTVÖZET - ragyogtak fel a monitoron a vörös betűk.

Jobeth villámgyorsan beírta a kérdést:

ÖTVÖZET ÖSSZETEVŐI?

AZONOSÍTHATATLAN ÖSSZETEVŐK - felelt néhány másodperc múlva a komputer.

A lány eltűnődött. A gépben valamennyi ismert anyag és ötvözet adata benne van. Lehet, hogy Mike bácsi mégsem olyan dilinyós, és tényleg nem földi eredetű ez az izé?

Lenyomott egy gombot, átváltott egy almenüre, és rövid gondolkodás után rácsapott az egyik segédfunkció sorszámát jelző billentyűre.

KERESÉS FOLYAMATBAN.

A gép szédítő sebességgel dolgozott, és pár perc múlva visszaüzent.

AZONOSÍTHATATLAN ANYAG DOKUMENTÁLVA.

LISTA - írta be Jobeth.

ADATBEVITEL IDEJE: 1995. SZEPTEMBER 04. HELYE: LOS ANGELES,
CALIFORNIA
EGYETEM TERMÉSZETTUDOMÁNYI KARA. SORSZÁM: 916/95. RÉSZLETEK
LETILTVA. SZIGORÚAN
TITKOS INFORMÁCIÓ.

Jobeth tudta, ez mit jelent. A kormány valamelyik szerve, vagy a Szindikátus elvégeztetett valami munkát az egyetem laboratóriumában, aztán valamilyen ok miatt zárolták a vizsgálati anyagot. Ilyesmi már náluk is előfordult. Már korábban is belebotlott hasonló adathalmazokba, de mindig került, hogy beleférközzön valamelyikbe. Most azonban úgy érezte, rákényszerül a komputerkalózkodásra...

Kihúzza a fiókját, kivett egy tenyérnyi panelt, a konzol megfelelő csatlakozójába dugta, majd legalább negyed órán át örült sebességgel verte a billentyűket.

Ismerte a rendszer felépítését, és tudta: az adathalmazt védő kódrendszerben valahol kell lennie egy logikai átjárónak, amelyen keresztül a rendszerszervezők időnként elvégezhetik az állományok felfrissítését.

KÓD ELUTASÍTVÁ - jelent meg a képernyőn a felírat. - KÉREM SZÁLLJON KI AZ ADATBÁZISBÓL!

Jobeth halkán átkozódni kezdett, megtörölte izzadt homlokát, de nem adta fel.

KÓD ELUTASÍTVÁ - írta ki a gép újabb ötpercnyi próbálkozás után.

- Nem létezik, hogy kifogsz rajtam, te szemét! - mormolta a lány, és tovább püfölte a billentyűket. A kis Buster-panel kijelzői úgy villództak, akár egy özőnvíz előtti, '88-as Cougar indexlámpái. Teljesítménye sokszorososan felülmúlta a köznap modellekét, sebessége pedig lehetővé tette, hogy a legtöbb esetben az illetéktelen behatolás észlelése előtt bevégezze feladatát.

De még így sem volt könnyű.

A monitoron újra és újra feltűnt a két baljóslatú szó:

KÓD ELUTASÍTVÁ.

KÓD ELUTASÍTVÁ.

KÓD ELUTASÍTVÁ.

Végül:

KÓD ELFOGADVA.

- Na végre! - sóhajtott fel Jobeth, és nagyot kortyolt a kávéjából. - Lássuk, mi a franc ilyen borzasztóan fontos, hogy ennyire védeni kell...

916/95 SZÁMÚ ANYAG LISTÁZÁSA - írta be gyorsan, és imádkozni kezdett, nehogy megszakadjon a modemek közötti kapcsolat.

Szerencséje volt: a gép ontani kezdte az információkat.

916/95 SZÁMÚ ANYAG/ BESZÁMOLÓ DR. JEROME A. HUTCHINSON
KUTATÁSAIRÓL
/1995.09.04.

TÁRGY: RÉGÉSZETI LELET VIZSGÁLATA

LELET FELTALÁLÁSI HELYE: LOS ANGELES

KÖRÜLMÉNYEI: KATASZTRÓFA (FELTÉTELEZHETŐEN NEM TERMÉSZETI)
SORÁN ROMBADÓLT

ÉPÜLET ÁTKUTATÁSA SORÁN ELŐKERÜLT EGY TELJESEN ÉP KOPONYA. A
VIZSGÁLAT

KIDERÍTETTE, EGY KARDFOGÚ TIGRIS MEGLEPŐEN ÉP MARADVÁNYA. (A

FAJRÓL TOVÁBBI
INFORMÁCIÓK A TERMÉSZETTUDOMÁNYI KAR PALEONTOLOGIAI "PAL-C"
ALKÖNYVTÁRÁBAN.)

A VIZSGÁLATOT VÉGZŐ KUTATÓCSOPORT A KOPONYA FELÜLETI
ANALÍZISE SORÁN
KIDERÍTETTE, HOGY A CSONT FELÜLETÉT MOLEKULÁRIS VÉDŐRÉTEG
BORÍTJA.

VÉDŐRÉTEG ANYAGA: ISMERETLEN.

VÉDŐRÉTEG FELVITELÉNEK TECHNOLOGIÁJA: ISMERETLEN

AZ FBI UTASÍTÁSÁRA TOVÁBBI KUTATÁS FELFÜGGESZTVE, KOPONYA
ÁLLAMILAG
LEFOGLALVA.

INFORMÁCIÓ VÉGE.

Jobeth megszédült. Jó néhány másodpercbe telt, míg figyelmét ismét fókuszálni
tudta. Ujjai eleinte tétován, aztán egyre gyorsabban táncoltak a billentyűkön:

ÖSSZEHASONLÍTÁS: A KOPONYÁT BORÍTÓ FEDŐRÉTEG ÉS A FÉMKORONG
FELSZÍNI

VIZSGÁLATA SORÁN TALÁLT ANYAG KÖZÖTTI AZONOSSÁGOK

MEGÁLLAPÍTÁSA - írta be az új
parancsot.

A gép jó ideig nem válaszolt, és a lány már attól tartott, hogy mégis
megszakadt a kapcsolat, amikor...

Kurta, elektronikus pendülés hallatszott a PC beépített hangszórójából.

MINDKÉT ANYAG ISMERETLEN. MINDKÉT ANYAG AZONOSÍTATLAN.

A KÉT ANYAG MEGEGYEZIK.

Jobeth-nek összeszorult a gyomra, és hirtelen hányingere támadt.

Jézusom, gondolta. Szentséges Isten, ez nem lehet igaz!

Pedig igaz volt.

És ez az egyszerű tény beláthatatlan komplikációkhoz vezetett.

New York, Bronx-i körzet,
4-es rendőrkapitányság,
2017 július 10. 20:32

- Na, nekem mára elég - jelentette ki MacKinley.

- Haza mégy? - kérdezte Gomez.

- Igen. Te még maradsz?

- Egy ideig.

- Akkor szevasz... Ha valami adódna, hívj! Kivételesen bekapcsolom a
csipogómat.

- Oké.

MacKinley végigment a folyosón, odaintett az ügyeletes pultja mögött ásiszó
őrmesternek meg a kapu mellett ácsorgó két fegyveres őrnek, és kilépett az
utcára. Előhúzta a zsebkendőjét, megtörölte izzadt arcát, a közelben álló
Fordjához sétált. úgy érezte, szétrobban a feje; nagyon elege volt már a véres
hullákból, meg a sorozatos gyilkosságokról érkező hírekből. Fogalma sem volt
róla, ki, vagy kik végzik a mészárosmunkát, nem is sejtette, hogy mi vele a
céljuk, és tulajdonképpen nem is nagyon érdekelte az egész. A dolgok

előbb-utóbb maguktól is megoldódnak, ami meg nem, arra meg köp egyet az ember, és elfelejti. MacKinley tartotta magát a legfontosabb zsaru-elvekhez: kerüld a golyókat, ne akaszkodj össze a főnököddel, vigyázz a heréidre, és húzd ki valahogy a nyugdíjig!

Nem volt hős, soha nem is képzelte magát annak. A rendőrséghez is csak azért állt be, mert a főiskola elvégzése után egyszerűen nem talált más melót, aztán észre sem vette, és máris eltelt néhány év. Eddig még csak-csak elviselte valahogy, de az elmúlt huszonnégy órában történtek teljesen kiborították. Semmi kedve sem volt egy a tömeggyilkos csürhe után nyomozgatni. Ugyan milyen esélyei lehetnének a rendőröknek olyan fickókkal szemben, akik szinte az utolsó szálig kiirtották a város két legerősebb és legfélelmetesebb bandáját, több száz ember szeme láttára észrevétlenül meggyilkoltak két pankrátort, és lőfegyverek használata nélkül megöltek egy rakás jaguárt...?

MacKinley nagyot sóhajtott, és az arcát törölgetve felnézett az égre. Lehet, hogy Gomez mégsem olyan dilis, és tényleg valami természetfölötti, vagy földönkívüli lények garázdálkodnak a városban? De miért éppen New Yorkot választották, és azon belül is miért éppen az ő körzetüket szemelték ki? Ráadásul még ez a meleg is...

MacKinley beszállt a kocsijába, és örült sebességgel végighajtott a kihalt Kingsbridge Road-on.

Tíz perccel később lefékezett, egy fémkapu elé állt, és megnyomta a távvezérlő gombját. A kapu kinyílt, MacKinley pedig behajtott a pincegarázsba. Alig szállt ki, egy másik kocsi állt az övé mellé.

- Helló Frank! - szállt ki belőle egy csokoládébarna bőrű fiatal lány.

- Szia Jobeth! Hogyhogy ilyen későn jössz haza?

- Volt egy kis különmunkám - mondta a lány, és mielőtt bezárta az autóját, a hóna alá kapott egy nehéznek tűnő papírdobozt.

- Hát a Szindikátus már nem csak a rendőröket dolgoztatja agyon? - kérdezte Frank, és felnevetett.

- Ó, nem erről van szó - felelte Jobeth, és a lift felé indult. - Egy magánjellegű munkát kellett elvégezni. Vagyis... Te, Frank - fordult hátra hirtelen -, nem ugrasz be hozzánk egy percre? Vendégünk van, és szeretnék bemutatni neki.

- Nem is tudom - tétovázott MacKinley. - Ebben a melegben...

- Van ventilátorunk - mondta a lány. - Meg sörünk is.

- Oké, meggyőztél! - mosolygott Frank. - Különben kösz a meghívást.

Mindketten beléptek a liftbe, és Jobeth megnyomta a gombot.

- A nagybátyám van nálunk - mondta. - Los Angelesből jött. Ő is rendőr.

- Ó, zsarutalálkozót rendeztek?

A lány komolyan MacKinley szemébe nézett. Homlokán apró verítékcseppek ültek.

- Azt hiszem, Frank, most egészen másról van szó...

New York, Tibbet Avenue,
2017 július 10. 22:08

- Képzelheted, teljesen kikészültem - mondta Joey, és újra teletöltötte a poharát. - Csak ültem ott, mint egy hülye, bámultam Ken testét, a döglött jaguárokat, szorongattam ezt a lándzsát, a vállamból ömlött a vér...

Siona melléje ült, és szelíden átölelte a vállát.

- Aztán megjöttek a zsaruk, de látszott rajtuk, hogy nem nagyon izgatja őket a dolog - folytatta Joey dühösen, és az asztalra dobta a nehéz fémrudat, melynek két végéből méteres pengék meredtek elő. - Azt mondták, nincs emberük a nyomozáshoz. Érted te ezt? Kent megöli valami barom, nekik meg nincs elég emberük! Még azzal sem törődtek, hogy ezt a fémvacakot lefoglalják, mint tárgyi bizonyítékot!

- Nyugodj meg - suttogta Siona. - Nem a te hibád...

- Én elmegyek a kapitányságra, és megkeresem a főnöküket! Nem létezik, hogy hagyják, hogy a legjobb barátom gyilkosa simán megússza!

- És a sebed?

- Szarok rá! - fakadt ki Joey. - Különben már alig fáj, és egész jól tudom mozgatni a karom. Ha kell, elmegyek a Szindikátushoz, vagy akár magához a jó Istenhez is!

- Jól van, persze, elmész - mondta Siona, és egy csókot lehelt a fiú nyakára. Tisztában volt vele, hogy Joey semmit sem érne el, ha ilyen felbőszülten berontana a rendőrségre, sőt, lehet, hogy még csak bajt zúdítana a saját nyakába. - Elmész, és én is elkísérlek, de előtte szépen megvacsorázunk. Jó lesz így?

- Nem érdekel a vacsora! - Joey idegesen felpattant. - Ken meghalt, hát nem érted?

Siona is felállt, és a fiú vállára tette a kezét.

- De igen, értem. - mondta és, megérintette Joey sebeit. - Egészen átvérzett a kötés. Kicserélem, és mehetünk.

- Oké, oké! - adta meg magát Joey. - Tudom, hogy hülyének nézel. De valamit tennem kell! Nem hagyhatom ennyiben, hogy...

Siona lábujjhegyre állt, és megcsókolta a fiú ajkait. Joey átölelte, és magához szorította.

- Hozom a kötszert - mondta a lány egy hosszú perc után.

Joey levetette magát az egyik fotelba. Megnyomott egy gombot a TV távkapcsolóján, és amíg Samantha az elsősegélydoboz után kotorászott, üres tekintettel bámult a képernyőre, ahol valami ósdi krimi jelenetei peregtek.

Hogy imádják az ilyesmit az emberek, gondolta. De aki már közelről látta, milyen a halál...

Csatornát váltott. Inkább valami hülye videoklipet néz, mint ezt.

- Helló, halló, fiúk lányok! - üvöltötte Damon King, a sikeres DJ.

- Odavagyok a boldogságtól, legyetek ti is, jó? És tudjátok miért? Mert itt van velem a stúdióban... Még én magam is alig hiszem el, hogy itt vannak a keményzene sámánjai, a Harley Fuckinson Band! Szevasztok!

Hat vigyorgó, terepszínű ruhába öltözött srác jelent meg a képernyőn.

- Szevasztok, fiúk! - ismételte Damon King. - Sok mindent tudunk már rólatok, de azt hiszem, egyet még soha nem kérdeztek meg tőletek. Mit jelent a nevetek, és miért éppen ezt választottátok?

- A "Harley" - magyarázta tudálékosan az egyik fiú - egy régi motormárka, a Harley Davidson nevéből ered, és azért választottuk, mert mindannyian szeretünk motorozni. Csak úgy, hobbiból.

- A "Fuckinson"-t azt hiszem nem kell megmagyarázni - vette át a szót a társa. - Azt meg azért választottuk, mert baszni még jobban szeretünk. Csak úgy hobbiból...

Joey torzan elvigyorodott a TV előtt.

- Hülye tahó...

A képernyőn szivárványszín sávok vibráltak: a Damon King vadul legyezett technicolor álomkabátjának szárnyaival.

- Hát ez nagyon jó! He-he-he! Azt hiszem, fiúk, ezzel rajtatok kívül még nagyon sokan így vagyunk - vihogott. - Fiúk, lányok, ti, ott a TV-k előtt, jól figyeljetek! A Harley Fuckinson most bemutatja legújabb, eddig még sohasem játszott számát, amiben egy egész tánckar szerepel, és a címe... Mi is a címe? - fordult a zenekar felé.

- Ez egy nosztalgikus nóta. A címe: "Nem jártam én Vietnamban, de imádom a napalm szagát".

- Fantasztikus! - kiáltott Damon King. - Tehát, következik a Harley Fuckinson, és a napalm szaga!

Néhány másodpercnyi csend után beindult az őrjítő zene, és a kísértetiesen villogó, lassan felerősödő fények megvilágították a rohamcsapatnak öltözött tánckart, meg a műfegyvereket szorongató zenekart.

- "Nem jártam én Vietnamban, de imádom a napalm szagát..." - üvöltötte fejhangon az énekes, és érzékien vonaglott hozzá.

Francos playback, gondolta Joey, és már-már csatornát váltott, amikor...

New York, Riverdale Rock Café,
2017 július 10. 22:02

Santa komoran felhajtotta az italát, és máris újból teletöltötte a poharát. Be akart rúgni, el akarta magát kábítani, hogy ne érezzen semmit, ne emlékezzen semmire. Ki akarta verni a fejéből az öldöklés emlékét, a barátai hulláinak látványát, és meg akart szabadulni attól a furcsa érzéstől, ami már a híd óta kínozza. Amikor látták, hogy a bandából senki sem maradt meg, elindultak, hogy összeszedjenek néhány embert, és fegyvereket szerezzenek, de a végén ebben a kocsmában kötöttek ki: tipikus példája az elmélet és a gyakorlat közti eltérésnek.

- ...rendőrségi híreink következnek - jelentette a TV-ben a bemondónő.

- Kapcsold már ki azt a szart! - ordított valaki rekedten a pult mögött álló csaposra. - A tököm se kíváncsi a zsarukra!

A csapos átbámult a cigarettafüstös terem másik végébe.

- Én igen - mondta.

- Én meg nem! - Az egyik asztal mellől felállt egy fickó, és egy félig evett hamburgert vágott a pult fölé függesztett TV képernyőjére.

- ...hallgassák meg Al Dabrowsky beszámolóját - mondta a bemondónő, és a stúdióban, mellette ülő vékony, menyétarcú férfi felé fordult. - Tessék, Al!

- Mi a faszt hallgassam egy hülye polák süketelését? - kiáltott valaki a kocsmában.

- Én inkább azt a TV-s picsát hallgatnám, akár egész este - mondta valaki más.

- Ez az, baszd meg: te csak hallgatni tudnád, mert csak pofád van, de az nagy - felelte a csapos, de a felharsanó röhögés közepette a TV felé nyúlt.

- ...tömegmészárlás - mondta éppen Al Dabrowsky. - A George Washington híd nyugati hídfőjénél egy motoros bandát semmisítettek meg...

- Baszd meg, Santa, ezek nem ti vagytok?

- Jé, ez a majom az Angyalokról szövegell!
- Hangosítsd fel! - kiáltotta Santa, és közelebb lépett a TV-hez.
- ...nem sokkal utána pedig egy jamaikai kábítószercsempész bandát - folytatta Dabrowsky szenvtelenül. - De nehogy azt higgyék, hogy egy önjelölt igazságosztó akarja megtisztítani a várost a szennytől...
- A kurva anyád szenny, az! - morogta Magoo.
- ...mert az este folyamán a Chicago Clubs baseball csapatát, korábban pedig két pankrátort is meggyilkoltak. Az áldozatok fejét valamennyi esetben levágták, és a kegyetlen hóhérok legtöbbször még az áldozatok bőrét is lenyúzták. Felmerülhet a kérdés, mit tesz a rendőrség a gyilkos, vagy egyesek szerint gyilkosok kézrekerítéséért? Ezidáig semmit! A Szindikátus bűnügyi szóvivője szerint...
- A jamaikaiakat is... - mormolta Santa.
- Mi van? - kérdezte Magoo.

A nagydarab férfi eltűnődött.

- Ott a hídnál láttam valamit - mormolta. - Nem vagyok benne biztos, hogy mi volt az. Abban a kibaszott sötétben meg lövöldözésben... Szóval eddig azt hittem, hogy a jamaikaiak döngettek el minket. De hallod: őket is kinyírta valaki.
- ...tudósítás következik a Sydney-Wellington tengeralatti vasútvonal átadásáról - közölte a bemondónő.
- Most már tényleg kapcsold át azt a szart, jó? - kiáltott a hamburgerdobáló, és a csapos ezúttal engedelmeskedett.
- Ki a franc csinálhatta? - kérdezte Magoo.
- Engem inkább az érdekel, hogy te mit akarsz csinálni - mondta Zoom.
- Még nem tudom.
- "...Nem jártam én Vietnamban..." - ordította a TV-ből a Harley Fuckinson frontembere.
- Ez se jobb - legyintett a hamburgerdobáló, és visszaült a helyére.
- "... de imádom a napalm szagát!"

Santa csak bámult a mocskos pultra.

A TV hangszórójából éles sisterség hallatszott, utána pedig egy óriási robbanás.

Santa felkapta a fejét, és hitetlenkedve a képernyőre meresztette a szemét.

New York, Fieldstor Road,
2017 július 10. 20:50

- Szia, papa! Helló, Mike bácsi! Nézzétek kit hoztam!
- Jó estét - mondta MacKinley, és belépett a szobába.
- Szevasz, Frank! - állt fel Carl Armstrong az asztal mellől, melyen ott hevert Harrigan nyitott fémkofferje. - Rég láttalak. Mike, ez itt Frank MacKinley, azt hiszem hadnagy, a bronxi rendőrkapitányság díszje.
- Mike Harrigan, szintén hadnagy, Los Angelesből - nyújtotta a kezét Harrigan.
- Jó estét, uram - mondta MacKinley. - Jobeth már említette, hogy kollegák vagyunk. Hivatalos ügyben tartózkodik a városban, uram?
- Szólíts csak Mike-nak, Frank. - Harrigan visszaült a helyére. - Különben...

Nem is tudom. Bonyolult história.

MacKinley az asztal mellé ült, Armstrong pedig töltött neki egy pohár italt.

- Ezt idd ki, fiú! - bízta. - Nagyon nyúzottnak látszol.

- Köszönöm. Rám is fér - felelte MacKinley, és felsóhajtott. - Szörnyű napom volt. Vagyis... Már a tegnapi is rettenetes volt.

- Sok melótok van? - kérdezte Carl.

- Még hogy sok? - MacKinley összefűzte a tarkóján az ujjait. - Rengeteg!

Egyik gyilkosság a másikat éri, ráadásul ez a hőség...!

- Nocsak - kapta fel a fejét Harrigan. - Hány esetetek volt?

- Vagy féltucatnyi - mondta MacKinley. - De hulla annál több. Olyan az egész, mintha a zárt osztályról nyári vakációra engedték volna a közveszélyes szadista flúgosokat. Képzeljétek, ezek az elmebetegek levágták az áldozatok fejét, és

...

- Lenyúzták a bőrüket - fejezte be Harrigan lassan.

- Honnan tudod? - nézett rá csodálkozva MacKinley.

- Már találkoztam ilyesmivel - felelte Harrigan, és Armstrongra nézett.

- Ezek ők, Carl. Visszajöttek.

- Kik? Te tudod mi ez az egész? Hányan vannak? Milyen fegyvereik vannak? Mikor jöttek? - MacKinley egyre izgatottabb lett.

- Hohó, fiú, csak sorjában! - mondta Harrigan. - Levegőt is vegyél. -

Elgondolkodott. - Jól van, mindent elmondok amit tudok. Ezek a gyilkosok nem emberek. Földönkívüliek.

- Affrancba - kiáltotta MacKinley. - Épp ezzel szédített napközben Gomez!

- Gomez? - nézett rá Harrigan, és felhúzta a szemöldökét.

- A társam - magyarázta MacKinley elfúló lélegzettel. - Már egy jó ideje csak arról beszél, hogy valahogy több csillag van az égen, mint máskor, meg hogy olyan az egész, mint '95-ben, Los Angelesben...

- Érdekes - mondta Harrigan. - Be tudnál mutatni ennek a Gomeznek?

- Persze. De előre megmondom: nem normális a srác. Meg is értem. Intézetben nőtt fel. Az anyja öngyilkos lett, az apját meg éppen '95-ben ölték meg valami balhéban a Los Angeles-i metróban.

- Ismerős sztori - bólintott Harrigan, és szája körül elmélyültek a stressz véste ráncok.

- Mondd már tovább! - kiáltott MacKinley idegesen. - Szóval földönkívüliek.

És?

- Én Ragadozóknak nevezem őket - folytatta Harrigan. - Nem tudom hányan vannak. Vadászni jönnek a Földre. Embervadászatra. Ez a hobbijuk. A fegyvereik egy részét ismerem, van is belőle egy-egy mintadarab - mutatott a fémkofferra.

- Egy kicsit utánanéztem a mocskoknak. Mindig egy forró nyáron érkeznek. Akkor kezdődik számukra a vadászidény.

MacKinley kiguvadt szemekkel bámult Harriganre, és a fülledt meleg ellenére is jeges borzongás futott végig a hátgerincén.

- Mióta járnak ezek ide?

- Erre inkább majd én válaszolok - lépett be Jobeth, és az asztalra tette a fémkorongot. - Megvizsgáltam ezt a vacakot, Mike bácsi, úgy, ahogy kérted.

- És? Sikerült kideríteni, hogy miből van?

- A Földön nem létezik ilyen ötvözet, de még az egyes fémek sem - mondta a lány. - Viszont találtam valamit.

- Mondd már, kislányom, ne tépd az idegeinket! - kiáltott Carl elszürkült arccal.

- Egy bevonat van rajta. Ugyanolyan, amit egy Los Angeles-i katasztrófa után meglelt kardfogú tigris koponyáján találtak. Tudjátok, mit jelent ez?

- Sejttem... - nyögte MacKinley.

- Mit? Mit? - kérdezte Carl Armstrong.

- Az a robbanás akkor következett be, amikor én kinyírtam a dögöt - mondta Harrigan. - Vagyis, amikor felszálltak az űrhajójukkal. A koponya is a trófeáik között volt.

- És? Hogy jön össze ez az egész? - Carl már semmit sem értett.

- A lényeg az, papa - mondta nyomatékkal Jobeth -, hogy a Ragadozók zsákmánya között ott volt egy kardfogú tigris is. Ennek a kis cicusnak a fajtája pedig több tízezer éve kihalt...

New York, Bronx-i körzet,
4-es rendőrkapitányság,
2017 július 10. 21:00

Gomez kábultan nyomogatta a számítógép billentyűit, és bár megpróbált a játékra koncentrálni, gondolatai újra és újra visszatértek a gyilkosságokhoz.

Egyre inkább a meggyőződésévé vált, hogy nem emberek hajtották végre a mézszárlásokat, és hogy az ügyek nemcsak egymással, de valahogy a huszonkét év előtti Los Angeles-i szörnyűséggel is kapcsolatban vannak. Azok a sátáni gyilkosok gátlástalanul, megállíthatatlanul öldökliek az embereket...

Tehetetlennek érezte magát, és - bár még magának sem vallotta be - félt. Lehet, hogy ő lesz a következő?

Mikor a játékban az orvlövészek már harmadszor lőtték szitává kis figuráját, hirtelen dühösen a gépre csapott.

Elég volt, gondolta. Elég a gyilkosságokból, a hullákból, a vérből és a mocsokból! Elég volt mindenből!

Felpattant a helyéről, és kiviharzott a szobából.

- Hová mész, Aug? - kérdezte az ügyeletes őrmester.

- Még nem tudom.

- Erre már megint rájött a bolondóra - mondta a őrmester a kapu mellett álló öröknek, mikor Gomez kirohant az utcára.

Gomez bevágódott a kocsijába. Fogalma sem volt róla, merre tart, de amikor az út szélén meglátott egy apró kis templomot, csikorogva lefékezett. Kiszállt a kocsiból, a kapuhoz lépett, és bezörgetett.

- Ki az? - kérdezte egy fáradt, bizonytalan hang.

- Szeretném, ha segítene, atyám - mondta Gomez.

- Nekünk nincs pénzünk, gyermekem, és elvinni sem lehet tőlünk semmit. Menj szépen dolgozdra, és ne háborgasd Isten házát!

- Tőlem nem kell tartania, atyám. Rendőr vagyok. Szeretném, ha beeresztene. Szükségem van rá, hogy beszélgessek valakivel...

Lehetett valami a hangjában, mert az öreg pap némi tétovázás után kinyitotta a kaput.

- Mutasd a jelvényedet!

Gomez a zsebébe nyúlt, és előretartotta a fekete bőrtokot. A pap kikapta a kezéből, becsapta a kaput, majd egy perccel később újra kinyitotta.

- Gyere be, fiam.

Gomez belépett a kopott, málladozó vakolatú, de tiszta előtérbe.

- Ne haragudjon, atyám... - kezdte, de az alacsony, fekete ruhás pap közbevágott:

- Megértheted, óvatosnak kell lennem. Alig egy hónapja - ugyanígy éjszaka, ahogy most te is - bezörgetett hozzám két férfi. Feldúlták az egész templomot, de persze nem találtak semmit. Dühükben nekem estek. Egy hete jöttem ki a kórházból.

Gomez megborzongott.

- Őszintén sajnálom, hogy...

- Túl vagyok rajta - mormolta az öreg. - De gyere beljebb! Gyere hát!

A pap nyomában Gomez belépett az előtérnél alig valamivel nagyobb, két szál gyertyával megvilágított terembe.

- Sajnos a lámpák nem működnek. Kikapcsolták az áramot - magyarázta a pap szégyenkezve. - Már csak alig néhányan járnak el az ígehirdetésre, és nekik sincs pénzük az adakozásra. A Szindikátus sem támogat minket. Nem törődnek a vallással. Az igazat megvallva az emberek lelkével sem.

- Így hangulatosabb - suttogta Gomez, és körülpillantott. Mélyen beszívta a tömjénfüsttől illatos levegőt, és eszébe jutott a gyermekkor, amikor még a szüleivel minden vasárnap reggel elmentek a templomba. Aztán azokra az időkre gondolt, amikor a kereszténység üldözött szekta volt csupán a cézárok Rómájában. Szerzárta a föld alatt, hasonlóképp fénytelen zugokban végezték... Hosszú utat tettek meg az új időszámítás első százada óta. Az elismertség, a gazdagodás nem vált a hit előnyére. Azzal, hogy a vesztére tör, a Szindikátus átszerveződésre kényszeríti az egyházat - és meglehet, épp ez a folyamat fogja megmenteni. - Hangulatosabb...

- Én is ezzel vigasztalom magam - mondta a pap. - De ülj le, és áruld el, mit tehetsz érte! Miben segíthet egy öregember egy fiatal, keménykötésű rendőrnek?

Gomez felsóhajtott.

- Nem is tudom, atyám. Csak... Nincs senkim, és valakinek el akartam mondani, mennyire gyűlölöm a világot!

- Megértelek - bólintott keserűen a pap. - Bár nem érezhetek együtt veled. A csapások, amiket elszenvedtél...

- Tudja, atyám, nagyon korán elvesztettem a szüleimet. - Gomez a hosszú pad támlájára könyökölt, és a tenyerébe hajtotta a fejét. - Az egész eddigi életem azzal telt el, hogy sorra gyilkoltam az embereket... Most meg itt van valami, és érzem... biztos hogy ő ölte meg az apámat, és én félek, félek...

A pap együtt érzően bólogatva hallgatta az összefüggéstelen szóáradatot. Már volt ideje hozzászólni a depresszió szorításában vergődő emberek vallomásaihoz.

- Már nem hiszek semmiben, nem akarok semmi, csak szeretnék elbújni, elmenni innen... Atyám, hol van ilyenkor az Isten? Hol van a Megváltó?

A pap elgondolkodott, és amikor Gomez felemelte a fejét, mélyen a szemébe nézett.

- Tudod, fiam, ezen már én is sokat gondolkoztam - ismerte be. - Azt hiszem, mi magunk, mi emberek üldöztük el őket. És ennek nem csupán a világ elgépiesedése az oka. Volt idő, amikor még sokan hittek. De Jézus azt tanította: "Ne ölj!", és az emberek mégis öltek. Sőt, papi áldással vonultak a csatába. Hogyan vezethette volna őket Jézus? Vajon segít-e, ha azt mondjuk: "Engem Jézus vezérel", ha semmit sem törődünk azzal, amit mondott? Nagyon kevesen éltek csak Jézus útmutatásai szerint, és a legtöbben egy... egy vállalkozónak nézték, aki egy kérésre minden bűnüket a vállaira veszi. Azt

mondták: "Hiszünk Jézusban, és nagyon jó vallásunk van, mert Jézus hajlandó volt rá, hogy meghaljon a bűneinkért..."

Gomez kitörölt egy könnyecseppet a szeméből, és hirtelen rádöbrent: a pap is legalább annyira rühelli a világot, mint ő maga. Felállt.

- Ne haragudjon, hogy zavartam, anyám - motyogta, és kitámolygott a templomból.

Tétován rőtta az utcákat, és mikor megfájdult a feje a hőségtől és az olvadozó aszfalt szagától, elhatározta, bemegy valamelyik bárba, és megiszik valamit.

Az utca túloldalán megpillantott egy sápadtan világító neonfeliratot: KÉK OSZTRIGA BÁR. Arrafelé indult.

Mielőtt belépett egy szakadozott plakátokkal borított kapun, furcsa érzése támadt.

Felnézett az égre, tétován végigpillantott a néptelen, alig megvilágított utcán, szemét meresztgetve felbámult a háztetőkre. Senkit sem látott, de mégis... Mintha valaki figyelte volna.

Megtörölte verítékben úszó arcát, és megrázta a fejét.

Lassan tényleg az agyamra megy ez az egész, gondolta, és megsziporázta lépteit; szinte futott a hosszú, sötét folyosó végén lévő, egy pislákoló vörös lámpával megvilágított vasajtó felé.

Már-már benyitott, mikor az ajtó mellől, a falba vájt mélyedésből egy láncra kötött kutya ugrott elé.

Gomez meglepetten hátrahőkölt, majd tenyérrel felfelé kinyújtott a kezeit.

- Nyugi, haver, csak be szeretnék menni...

Az ugatásra a vasajtón kinyílt egy kis ablak, és kikukkantott rajta egy kövér férfi.

- Mit akarsz?

- Miért, mit akarhatok? - kérdezett vissza Gomez.

- Öt dolcsi a beugró.

- Nem sok ez egy kicsit? Oké, oké - mondta gyorsan Gomez, mikor a dagadt be akarta csapni az ablakot. - Itt van.

A zsebéből előhalászott egy gyűrött ötdollárost, és a fickó markába nyomta.

- Tessék.

Az ajtó csikorogva kinyílt. Az előtérben a dagadt mellett egy izmos óriás állt, és félreérthetetlen mozdulattal Gomez felé nyúlt.

- Megmotozlak, haver.

Gomez hátraugrott, és előrántotta a jelvényét.

- Zsaru vagyok. Van fegyverem, de inkább magamnál tartom.

- Zsaru? - vihogott a kövér. - Nyomozgatsz valaki után? Mert ha igen, akkor nem mehetsz be!

- Nem, csak inni akarok egyet.

- Akkor meg nem zsaru vagy, hanem szomjas. Add ide szépen azt a stukkert! - mondta az óriás. - Amikor elmész visszakapod.

- Tudod, mi itt nagyon vigyázunk ám a rendre - magyarázta a dagadt, és egy alacsony fémszekrénybe tette Gomez pisztolyát.

Gomez végigment egy újabb folyosón, majd belépett a döngő gépzenétől hangos, lilás, villódzó fénnel megvilágított terembe. Lassan körülnézett. A színpadon két aranszínűre festett testű, meztelen lány a ritmusra szeretkezést mímelt, a hosszú bárpult előtti szűk kis táncparketten néhány szemlátomást benarkózott pár dülöngélt. Gomez leült az egyik asztalhoz, és intett a pincérnőnek.

- Mi kell? - lépett hozzá a rövid bőr miniszoknyát, felül semmit viselő nő.
- Hozz egy üveggel valami erőset - mondta Gomez. - Meg ideküldhetnél valakit.
- Kurvát akarsz?
- Olyasfélét.
- Fiút vagy lányt?
- Lányt, ha lehet.

A pincérnő ringó csípővel és hullámozó keblekkel ellibeggett, és kisvártatva visszajött egy teli palackkal, meg két pohárral.

- Előre fizetsz - közölte nyersen. - Két húszas.
- Mennyi? - hűledezett Gomez.
- Harminc a pia, tíz a csaj.

Gomez fizetett, és mikor már a harmadik pohár italt hajtotta fel, mellé somfordált egy alig felöltözött, nagymellű, szőkített, erősen kisminkelt lány.

- Helló! - mondta. - Cicis vagyok.

Gomez tetőtől-talpig végigmérte.

- Azt látom.
- Ez a nevem - magyarázta a lány. - Téged hogy hívnak?
- Szólíts Fütyinek.
- Szép név.
- A tiéd is.

Néhány percig csendben iszogattak.

- Hol akarod? - kérdezte a lány. - Nem mintha sürgetnélek, csak tudod, melóznom kell. A WC-ben is jó lesz, vagy inkább fizetsz még egy tízest, és hátramegyünk? Tudod, van itt egy kis szoba. Csak egy ágy van benne.

Gomez gyomra görcsbe rándult a gondolatra, hogy akár egy ujjal is hozzá kell érnie egy agyonhasznált, összemocskolt priccshez.

- Mennyi lenne, ha eljönnél velem?
- Úgy érted, egész éjszakára?
- Úgy.

- Nem is tudom... - tétovázott a lány. - Figyelj, ott a fiúm a pultnál, megkérdezem, jó? De ne tűnj el!

Gomez utánanézett, és egyre kevésbé volt kedve a dologhoz. Felállt, megfogta az üvegét meg a poharát, és átsétált a bárpulthoz. Felkapaszkodott a magas székre, és bámulni kezdte a mixer-csapos háta mögött álló, lehalkított TV-t. Valami rockbanda üvöltözött. Gomez szórakozottan hallgatta a bárban lüktető zenét, és figyelte a némán tátozó, műfegyverekkel hadonászó zenekart, meg az egyenruhába bújtatott táncosokat. Ásított egyet, és érezte, hogy kezd hatni az ital.

Ez a jó, gondolta, legalább eltompul az agyam, és nem kell gondolkodnom, nem fogok érezni semmit. Nem fogok félni...

Hirtelen azonban adrenalin áramlott szét az ereiben.

- Hangosítsd fel! - üvöltött a mixerre.
- Mit?

- Azt a kibaszott TV-t! Hangosítsd már fel!

A fickó kapkodva engedelmeskedett. Az ajtónálló felé tekintgetett közben - de Gomezt sem ez, sem a zaj, a bűz nem foglalkoztatta már. Valami történt a TV-ben.

Valami furcsa.

Valami rettenetes...

Jézusom, gondolta Gomez a képernyőn megjelenő fantomok láttán. Hát ilyenek

vagytok, rohadékok?

Különös módon nyugalom árasztotta el.

Pedig sosem volt még biztosabb abban, hogy a végső küzdelem következik. Hogy hamarosan meg kell halnia.

New York, Fieldstor Road,
2017. július 10. 22:01

Jobeth zavarodottan magukra hagyta férfiakat, és átvonult a szobájába.

Vérszomjas idegenek a Földön, gondolta, és megremegett. Olyan, mint valami rossz sci-fi regény...

Hogy elterelje a gondolatait a Ragadozókról, bekapcsolta a TV-t.

- "...de imádom a napalm szagát!" - bömbölte egy szakadt rocker. úgy vonaglott, mintha a szintetizátorokat és erősítőket tápláló magasfeszültség járná át meg át a testét. A körülötte kavargó párában egyenruhába bújtatott táncosfalka parádézott: jobbra át, balra át...

Öldöklés. Mindenhol csak öldöklés, gondolta Jobeth.

Aztán hirtelen felsikoltott.

- Apa! Gyertek be! Gyertek gyorsan!

Carl Armstrong összeresztette a lánya hangjára. Hirtelen azt hitte, azok a dögök betörték hozzájuk, és úgy rohant át a másik szobába, mintha az élete függne a gyorsaságtól. Harrigan és MacKinley követte.

- Mi van, miért...? - kérdezte Carl, de mikor a lánya remegő kézzel a képernyőre mutatott, elakadt a szava.

A rockbanda egyik tagja egy vértócsában feküdt a stúdió padlóján. Az egyik táncos mellén óriási seb tátongott. Az ember azt hihette volna, hogy ez is a show-hoz tartozik, de amikor az énekes is összerogyott, és a playbackról tovább szólt a hangja, sejteni lehetett, hogy valami egészen másról van szó...

Élesen felsistergett valami, és egy kisebbfajta rakétának is beillő lövedék letépte egy másik táncos fejét. Vér fröccsent, és egy lobbanással lángra kapott az egyik díszlet terepszínű vászna. A füstérzékelő néhány pillanat múlva beindította a magas mennyezetre szerelt tűzoltószerkezetet. A csapokból vastag sugárban spriccelni kezdett a víz, és ekkor...

Kékes-sárgás villanások közepette a semmiből kibontakozott egy alak.

Hatalmas, emberszerű test. A lény fejét furcsa fémsisak fedte, és a rázuhogó vízcseppek egyre láthatóbbá tették zöldes bőrét, és rémisztő felszerelését. Az egyik hulla mellett guggolt, és a jobb csuklójára szerelt hosszú, kettős fémpengével éppen neki akart látni, hogy lenyiszálja az egyik szerencsétlenül járt ember fejét, mikor rájött, hogy láthatóvá vált. Felugrott, meglóbálta hosszú lándzsáját, és a bal vállára szerelt rövid csövű, löfegyvernek látszó valamiből vaktában lövöldözni kezdett. Bömbölt, lőtt, üvöltött; sorban leszedte a kamerákat, és a képernyő hirtelen elsötétedett...

- Ő az! - suttogta Harrigan. - Ő.

MacKinley az ajtóhoz ugrott.

- Állj! - kiáltott utána Harrigan. - Mire odaérsz, már úgyis meglép.

MacKinley megtorpant, és a telefonhoz ugrott.

- Felhívom Gomezt!

Ahogy felkapta a kagylót, csipogni kezdett a személyi hívója. MacKinley megnyomott rajta két gombot, és tárcsázni kezdett a telefonon.

- Frank?

- Te vagy az, Aug? Éppen most akartalak...

- Láttad?

- Láttam - dűnnyögte MacKinley. Úgy érezte magát, mint aki angyalport szívott fel - úgy egy kilónyit a jobbik fajtából. - Én, és még vagy százmillióan. És most?

- Gyere be a kapitányságra. Siess! - kiáltotta Gomez.

MacKinley a kijárat felé lódult.

- Várj, fiú! - mondta Harrigan. - Mi is megyünk! Carl, hozz valami fegyvert!

- Mike, én inkább... - kezdte Carl.

- Oké, maradj itt, és vigyázz a cuccomra. Jobeth?

- Megyek!

Armstrong a kinyitott egy fémszekrényt, és egy ismétlőpuskát, meg egy doboz lőszert nyomott Harrigan kezébe.

- Gyengécske, de egyelőre ez is megteszi - mondta Harrigan. - Készítsd elő a többi!

- De Mike...

Kirohantak a lakásból, és a lift elé álltak. Harrigan megnyomta a hívógombot.

- Ez egy olyan földönkívüli volt? - kérdezte a lány.

- Igen - felelte Harrigan. - Egy Ragadozó.

Megérkezett a lift. Beléptek, és egy fél perc múlva kiszálltak a pincegarázsra.

- Az én kocsimmal menjünk - mondta Jobeth. - Gyorsabb, mint a tiéd, Frank.

- Helyes. Én vezetek.

A lány MacKinley kezébe dobta a kulcsot. Mindhárman beugrottak, és MacKinley visító kerekkel kihajtott az utcára.

New York, Tibbet Avenue, 22.14

Siona dermedten állt a szoba ajtajában, és a TV-re meresztette a szemét.

- Ez volt az! - kiáltott fel Joey. - Nézd csak! - Felugrott a helyéről, és felkapta az asztalon heverő lándzsát. - Ugyanilyen fegyvere volt!

- Azt hiszem, Joey, még kitart egy darabig a kötésed... Veled menjek?

- Eszedbe ne jusson! - ordította a fiú. - Zárd be utánam az ajtót, és... és... - A szavakat kereste. - Visszajövök! - suttogta azután, és elviharzott.

New York, Riverdale Rock Café, 22.15

- Mi a szar volt ez? - zihált Magoo.

- Én nem tudom, de az biztos, hogy ez nyírta ki a többieket - dűnnyögte vészjóslóan Santa, és a kijárat felé indult.

- Most meg hová mész? - kiáltott utána Zoom.

- A zsarukhoz.

- Micsoda?!
- Ők biztos többet tudnak erről az izéről, mint mi. Odamegyek, aztán majd meglátjuk. - Körbenézett az elcsendesedett kocsmában. - Ki jön velem?
- Én - mondta Magoo határozottan.
- Rám ne számíts - felelte Zoom.
- Beszari alak vagy - mondta Santa. - Más jelentkező?
- Tudod mit, Santa? - kérdezte a hamburgerdobáló. - Menj oda, tudd meg amit akarsz, és ha kellünk, akkor itt megtalálász minket. Egy ilyen döggel még csak-csak összeakaszodom, de hogy én a zsarukhoz menjek, olyan nincs.

New York, Kék Osztriga Bár, 22.17

Gomez kábultan meredt a képernyőre.
- Kedves nézőink - jelent meg a képernyőn egy holtsápadt bemondónő arca -, elnézésüket kérjük a technikai hibáért. Véletlenül bejátszottunk egy részletet a holnapra tervezett horrorfilmből. Sajnos még nem tudjuk, hogy történhetett meg, hogy a két adás összekeveredett, és egymásra vetítődött. A Szindikátus kommunikációs csoportja már dolgozik az eseten, és hamarosan közöljük önökkel a hivatalos magyarázatot. Most pedig nézzék meg a...

Gomez felhajtotta az italát.

Tehát a Szindikátus kódöszt. Érthető, el akarják kerülni a tömeghisztériát. Egemásra vetítődött a két adás... Hülyeség! Persze azt mégsem mondhatják el, hogy egy francos földönkívüli dög több millió néző szeme láttára, egyenes adásban halomra ölt egy zenekart meg egy fél tánckart...

Kirohant az utcára, és megkereste a kocsiját. MacKinley előtt akart megérkezni a kapitányságra.

4.

VÉRVÁGY

Az utcán folyó vérpatakok
fájdalom- és bánatfolyammá egyesülnek.
Az utcán folyó vérpatakok
már a bokámig érnek.
A folyók vörösek,
a nők zokognak.
A háztetők vérpettyesek
az utak felszakadtak.
Vége mindennek...

Jim Morrison: Villámfény és napfogyatkozás

Gomez már a kapu előtt toporgott, mikor MacKinley, Harrigan és Jobeth megérkezett.

- Frank!
- Baszd meg Winnie, igazad volt! - kiáltott fel MacKinley, és kiugrott a kocsiból. - A rohadt életbe, az a mocsok tényleg úgy nézett ki, mint valami ördög! A főnök már megérkezett?
- Persze, odabent van - mondta Gomez. - De a Szindikátustól még mindig nem jött semmi utasítás. Habár engem nem is nagyon érdekel, mit mondanak.
- Mi a francot akarsz csinálni? - kérdezte MacKinley.
- Mielőtt Gomez válaszolhatott volna, mellőlük lépett Harrigan.
- Azt hiszem, fiúk, jobb lenne, ha odabent beszélgetnénk...

Mind a négyen bementek az épületbe, és egyenesen a kapitány szobája elé vonultak. Gomez benyitott.

- ...igen, uram, természetesen, uram - mondta a kapitány a telefonba, és ideges mozdulattal megtörölte a homlokát. - Persze, nem teszünk semmit... Igen, leállítom a nyomozást... Igen, uram. Értem. Köszönöm, uram! - Lecsapta a kagylót. - A kurva istenit! - motyogta, majd az ajtóra meresztette a szemét.

- Mit akar, Gomez?

Gomez belépett, és intett a többieknek, kövessék.

- Mi van, felvonulást rendeztek? - kérdezte a kapitány. - Kik maguk? - bámult Harrigan-re és a lányra.

- Az úr Mike Harrigan, a Los Angeles-i rendőrségtől - mondta MacKinley.

- És mi a szart akar itt? - dühöngött a kapitány. - Most nem érek rá vendégekkel foglalkozni.

Harrigan keserűen elvigyorodott.

Úgy látszik, gondolta, a kapitányi csillaggal együtt agybajt is osztogatnak...

- Nem vendégségbe jöttem, uram - mondta.

- Hanem? Nehogy azt mondja, hogy véletlenül erre járt, és most bele akar avatkozni a mi ügyeinkbe! - A főnök Gomezre nézett. - Nem történt semmi különös. Menjenek szépen haza.

- De a TV-ben... - próbálkozott MacKinley.

- A TV-ben? Mit látott a TV-ben, MacKinley? - kérdezte a kapitány.

- Az a dög... Uram, biztos, hogy ez nyírta ki a jamaikaiakat, meg a többieket is! - csattant fel Gomez. - És ezt maga is legalább olyan jól tudja, mint én!

- Szintén zenerajongó? - A kapitány remegő kézzel rágyújtott. - Szar ez, nem rendőrség. A két legjobb emberem benarkózik, aztán idejön, hogy a közös látomásaikról pofázzon... - előrehajolt. - Mondok én maguknak valamit! Nem történt semmi. A jamaikaiakat egy rivális banda irtotta ki. Az Angyalokkal a Szindikátus kommandósai végeztek. Nincs semmi dolgunk az egészszel. Menjenek haza, és aludják ki magukat! Holnapra...

- És a két pankrátor? - kérdezte Gomez dühösen. - Meg a jaguárok? Meg az állatkerti gondozó? Az ő fejüket talán egy villám hasította szét? Miért akarja elkenni az ügyet, főnök?

A kapitány Gomez elé ugrott, és megmarkolta az ingét.

- Nem akarok elkenni semmit - sziszegte. - Nincs semmiféle "ügy", te makacs barom! Történt néhány gyilkosság...

- Néhány? - MacKinley idegesen felnevetett.

- ...de mindegyikről tudjuk, ki követte el. Pusztuljanak az irodámból!

Harrigan úgy érezte, ideje közbeszólnia.

- Na ide hallgass, te szarzsák - mondta nyugodt hangon. - Igenis történtek gyilkosságok, és egyiket sem tudod megmagyarázni. Igenis volt valami a TV-ben, és te is láttad. Legalább annyit tudsz, mint mi, de rádparancsoltak a gazdáid, és ezért le akarod állítani a nyomozást. Ugye így van? Mit féltesz, baszd meg, a nyugdíjadat? Hát nem fogtad fel, hogy a gyilkosok nem emberek? Beszélj, vagy szétrúgom a szaros seggedet!

A kapitány mélyen Harrigan szemébe nézett, majd az íróasztala mögé somfordált, és lezökkent a székébe.

- Igen, baszd meg, a nyugdíjamat félttem - mondta fáradtan. - A nyugdíjamat, meg a szaros seggemet. - Elnyomta időközben végigégett cigarettáját, és egy újabbra gyújtott. - Jól van, igazatok van. A Szindikátus valóban azt akarja, hogy ne tegyünk semmit. És ha ők azt akarják, én is azt akarom!

Harrigan mondani akart valamit, de hirtelen görcsös köhögés szakadt fel a melléből. Az íróasztal előtt álló egyik székhez támolygott, lerogyott, és hadonászva integetni kezdett, adjanak neki valami innivalót. A kapitány a sarokban álló hűtőszekrényre mutatott, mire MacKinley odaugrott, kivett belőle egy üveg ásványvizet, és Harrigan kezébe nyomta. Harrigan nagyot kortyolt, és a szájába dobott egy tablettát.

- Ha már így összetegeződünk - nézett rá a kapitány. - Árulj el valamit... baszd meg! Nem te vagy az a Harrigan, aki '95-ben már összeakadt ezekkel a dögökkel?

- De igen - felelte rekedten Harrigan. - Honnan tudsz róla? Hírzárlat alá vették az ügyet.

- Az okos nigger sok mindenre rájön - mondta a kapitány. - Különben akkoriban még én is a nyugati parton éltem. Los Angelesben.

- Akkor meg miért akarsz csahos kutya módjára engedelmeskedni annak a rohadt Szindikátusnak?

- Ha ők akarnak valamit, akkor nagyon jó okuk van rá. - A kapitány felállt. - Különben nemsokára idejön az ügygel foglalkozó csoport egyik vezetője, és személyesen veszi kézbe a további nyomozást. Higgyétek el, fiúk - fordult Gomez és MacKinley felé - én is szeretnék odasózni ezeknek a dögöknek, de nem tehetem. A továbbiakban nem lesz rátok szükség. Tényleg; menjetek haza, és felejtsetek el az egészet!

- Beszélni akarok azzal a főkössal - mondta Harrigan. Peter Keyesre gondolt, aztán arra a torzóra, amivé Keyes változott a legutóbbi Ragadozó diszkosza nyomán - és úgy érezte, menten szétrobban a visszafojtott indulattól.

A kapitány elgondolkozott.

- Rendben van - mondta végül. - Maradjatok itt, és ha egyáltalán szóba áll veletek, tőlem kifaggathatótok...

Harrigan feltápáskodott, és MacKinley vállaira támaszkodva kitántorgott a helyiségből. Jobeth és Gomez - miután jelentőségteljes pillantást vetettek a kapitányra - követték. Átmentek Gomez szobájába, és leültek.

- Nem adjuk fel - mondta Harrigan. - Bármilyen magyarázattal állnak majd elő a Szindikátus emberei, én nem nyugszom, míg a Ragadozók közül ki nem irtok egy párat!

- Miért gyűlöli őket ennyire? - kérdezte Gomez.

- Miért? - Harrigan eltűnődött. - Mondjuk úgy, személyes okaim vannak rá.

- Az éppen nekem is akadna... - mondta Gomez elhomályosuló tekintettel.

- Erről már beszéltem Mike-nak - szólalt meg MacKinley.

Harrigan a lányra, majd az asztalon álló komputer-terminálra pillantott.

- Jobeth, nem tudnál azzal a vacakkal belemászni a rendőrségi nyilvántartásba?

- Megpróbálhatom - felelte a lány. - Mire vagy kíváncsi, Mike bácsi?

- Tudni akarom, hány olyan gyilkosság történt ez elmúlt egy hónapban New Yorkban, ahol levágták az áldozatok fejét, lenyúzták a bőrüket, vagy ahol különösen kegyetlen módon végeztek velük - mondta Harrigan, és újra rátört a köhögésroham.

- Hozzak vizet? - nézett rá Gomez együtt érzően.

- Nem, köszönöm - fújtatott Harrigan. - De ha lenne valami szesz, azt megköszönném. Legyen whisky, vagy valami hasonló...

- Kimegyek az ügyeletes őrmesterhez - mondta Gomez. - Neki biztosan lesz egy-két lapos üvege... - Kilépett az ajtón.

- Hívd fel Carl-t! - kérte Harrigan MacKinley-t. - Szeretném, ha idejönne, és elhozná a csomagomat.

- Rendben - MacKinley a telefonhoz lépett, de mielőtt tárcsázhatott volna, egy rendőr nyitott be a szobába.

- Hé, Frank, van itt egy fickó, és azt mondja, veled szeretne beszélni. Vagyis azzal, aki a levágott fejű hullák ügyében nyomoz.

- Már nem nyomozunk - mondta MacKinley komoran. - Oké, megyek. Jobb, ha most nem jön be ide...

Harrigan az ölébe tette a Carl-tól kapott puskát. Módszeresen megvizsgálta, majd hat löszert nyomott a tárba.

Tényleg, gondolta, miért ilyen fontos, hogy megverekedjem a Ragadozókkal? Úgysem győzhetem le őket...

Hogy miért, te hülye? - csattant a fejében egy vékony, erőszakos hang. Ugyanazért, amiért az ősemlék is nekiugrott a családjára rontó fenevadaknak!

De nekem nincs családom, tűnődött Harrigan.

A te családod Jobeth, Carl, Gomez, MacKinley, meg rajtuk kívül még az a néhány milliárd ember, aki a Földön él. Közéjük tartozott Danny, Jerry, sőt, talán még Willie király is...

Harrigan a homlokát ráncolta. Józanabb perceiben nemigen érzett lelki rokonságot a '95-ös úrlény által lemészárolt vudu-mágussal.

Ugyan, mi közöm nekem mások bajához? Mit izgassam magam azért, hogy a Ragadozók kinyírtak néhány bűnözőt?

Kinyírtak legalább ugyanannyi ártatlant is, érvelt a hang. Törődj bele, Harrigan: a te sorsod az, hogy szembeszállj velük, mindent megtégy azért, hogy örökre elkotródjanak, hogy felejtsek el a Földet, ez embereket. Vagy győzől, vagy meghalsz. Más választásod nincs. Meg persze gondolja Danny-re, meg a többiekre is. Gondolj Schafferre! Bosszú kell állnod értük!

Schaffer? Miért álljak bosszút egy ismeretlenért?

Igaz, hogy soha nem találkoztál vele, de nagyon is jól ismered. Ő ugyanolyan volt, mint te vagy.

Harrigan felszisszent. Ez már az elevenébe vágott, hiába tagadta volna.

Ó, ha mellettem lehetne a hollandus barom! Igaza volt Carl-nak: egyedül szart sem érek...

Hát nem veszed észre - incselkedett a hang -, hogy máris vannak társaid?

- Alszol, Mike bácsi?

Harrigan összerezszent.

- Nem. Találtál valamit, Jobeth?

- Igen. Gyere, nézd meg ezt a listát! - A lány hátrébb gurult a székével, hogy Harrigan is a képernyő elé férjen. - Összegyűjtöttem minden adatot.

Harrigan hosszú listára bámult, és fennhangon olvasni kezdett:

- Július 9.-e, Washington híd: tizenhat áldozat. Manhattan Pszichiátriai Központ: négy áldozat. Gunhill Road: tizenhét áldozat. Fordham Aréna: két áldozat. Tennyson Színház: egy áldozat. North American Bank: huszonkét áldozat. Central Parkway: huszonnégy áldozat. Music Magic TV stúdiója: tizenegy áldozat. - Harrigan a lányra nézett. - Ugy emlékszem, ott csak négy embert ölt meg.

- Meg hetet, amit nem mutatott a kamera - mondta Jobeth. - Egy másik listán részletezve vannak a nevek is.

- Az most nem érdekes - mondta Harrigan, és tovább olvasott.

- Van még? - kérdezte néhány másodperc múltán.

- Igen. Tovább lapozok - mondta lány, és rábökött a kurzorra, mire a képernyő váltott.

Harrigan csak akkor eszmélt rá, hogy kifehéredett ujjakkal az asztal szélét markolássza, amikor a lista végére ért.

- Szentséges isten! - Felsóhajtott, visszaült a helyére, és bekapott egy tablettát. - Több, mint százötven ember!

Na látod, szólalt meg a fejében a hang. Ezért kell harcolnod ellenük...

- Igen - bólintott a lány. - És tudod mi az érdekes? Három nap alatt zajlott le az egész. Ezek szerint még nincsenek itt túl régen.

Harrigan megremegett.

- De ez tudod, mit jelent? - kérdezte.

A lány értetlenül nézett rá.

- Azt, hogy most sokkal többen vannak!

Csak lassan ébredt saját kifakadásának értelmére.

Jézusom, gondolta. Schaffer alig bír el egygel, és én is csak véletlenül tudtam megölni azt a másikat... Mi a francot csináljunk most egyszerre ennyi vérszomjas döggel?

- Van még valami érdekes - mondta Jobeth fátyolos hangon. - A Bronx-i állatkertben rejtélyes körülmények között elpusztult négy jaguár, meg az egyik őr. A koponyák a helyükön maradtak.

- Még ez is! - kiáltott Harrigan fáradtan.

- Igen, még ez is - mondta MacKinley. Harrigan észre sem vette, hogy benyitott az ajtón. - Gyere, Joey! Mike, ez itt Joey Powell. Abban a bizonyos állatkertben gondozó, és végignézte, ahogy a társát megölte egy Ragadozó. Hozott nekünk valamit.

- Uram... - Joey zavartan beljebb somfordált, és Harrigan kezébe nyomott egy hosszú, rongyba burkolt tárgyat. - Igen - mondta. - Az a rohadék szétlőtte Kent, és engem is megvágott, de ő is kapott egy sebet! Kénytelen volt elmenekülni, és közben elvesztette ezt a micsodát...

Harrigan kicsomagolta, és a magasba emelte a lándzsát.

- Itt a Szindikátus ügynöke - rontott be folyosóról Gomez. - Megyünk?

Harrigan felállt.

- Nagy meccs lesz - mondta. - Kíváncsi vagyok, hány perc után akar majd lecsuktni minket...

Jobeth és Joey kivételével átvonultak a kapitány szobájába. A Szindikátus ügynöke - egy ötven év körüli, jól megtermett, izmos, megviselt arcú férfi - a számítógép képernyője előtt ülve tanulmányozott valamit.

- Jöjjenek csak, Harrigan - nézett a belépőkre. - Már régóta szerettem volna

megismerni.

- Hagyjuk az udvariaskodást, jó? - mondta Harrigan. - Miért állítják le a nyomozást? Miért hagyják, hogy a Ragadozók kedvük szerint garázdálkodjanak a városban?

Az ügynök felemelte a kezét.

- Egy pillanat, Harrigan, egy pillanat! A nyomozást nem leállítjuk, hanem átvesszük. Arról pedig szó sincs, hogy hagynánk, hogy a Ragadozók nyugodtan öldököljenek. De nem próbálunk ellenállni. Mondjuk inkább úgy, hogy ellenőrizzük a tevékenységüket.

- Ez mit jelent? - kérdezte Gomez. - Talán azt, hogy amíg magukat, vagyis a Szindikátus embereit nem fenyegeti közvetlen veszély, addig nem foglalkoznak a dologgal?

- Ezt is jelenti - bólintott az ügynök. - Meg még valami egészen mást is.

- Tehát jól sejtettem - mondta Harrigan. - Maguk meg akarnak egyezni velük! A saját céljaikra akarják felhasználni őket, meg a technikájukat! Arra nem gondoltak, hogy a szuperzsoldosaik milyen könnyedén maguk ellen fordulhatnak?

- Higgyen nekem, egészen másról van szó - mondta az ügynök. - Egész vaskos aktánk van magáról, Harrigan. Tudjuk, hogy mit művelt Los Angelesben, és '95 óta is figyelemmel kísérjük minden lépését. Vagyis... Eleinte az FBI figyelte magát, később pedig mi, a Szindikátus. A főnökeim elismerik az érdemeit, és felhatalmaztak rá, hogy minden kérdésére válaszoljak. A Ragadozók ügyében nincs titkunk maga előtt.

Harriganben tovább forrt a düh.

- Akkor árulja el, hogy mi a francért nem irtják ki őket? - Leült, és idegesen bekapott egy tablettát.

- Nem tesz jót magának ez a sok serkentő, Harrigan - mondta az ügynök mosolyogva. - Egy kicsit idegesnek látszik.

- Valóban? Maga milyen lenne, amikor megtudja, hogy egy másik bolygóról érkezett bestiák három nap alatt százötven embert öltek meg?

- Nem elég pontosak az információi, Harrigan. Nem százötven, hanem a New York peremvárosait is beleszámítva közel négyszáz olyan haláleset történt, amiért feltételezhetően a Ragadozók a felelősek. Még szerencse, hogy csak ezen a vidéken ténykednek.

- Ténykednek? Mészárolnak! - kiáltott fel elborzadva MacKinley.

- Igen, így is lehet mondani - bólintott az ügynök.

- Csak így lehet mondani! - kiáltott Harrigan. - Hát nem fogták fel, hogy ennek az öldöklésnek soha sem lesz vége? Ezek már több tízezer éve idejárnak!

- Tudjuk. És vége lesz. Amint vége a nyárnak, a forróságnak, most is el fognak menni, ahogy eddig minden alkalommal tették.

- És addig? - Harrigan megszedült. Nem létezik, hogy a Szindikátus ennyire ne törődjön az emberekkel, gondolta.

- Addig várunk, és elviseljük a csapást - mondta az ügynök. - A leghelyesebb, ha így gondol rájuk: mint holmi bibliai csapásra. Mint amikor a Nílus vérré vált, vagy amikor a sáskák...

- Persze, mert nem a maguk fejét kaszabolják le - morogta MacKinley. - Tudja mit? Teszek a kibaszott sáskáira!

Harrigan nyugalomra intette.

- Tehát, miért nem lépnek közbe? - kérdezte erőltetett higgadtsággal.

- Amint az imént is mondtam: tudjuk, hogy már régóta idejárnak - kezdte az ügynök. - Egyes feltételezések szerint az ő vadászszenvedélyük okozta a

dinosaurusok kihalását. Lehet, hogy ez túlzásnak tűnik, de ne felejtsek el, ők minden vadságuk ellenére jóval civilizáltabbak... vagy, mondjuk inkább így, fejlettebbek nálunk. Vadászni jönnek, kalandot keresnek, és amikor kielégítik vágyaikat, szépen visszamennek oda, ahonnan jöttek. - Elmosolyodott. - A bús fenébe. Az X bolygóra, túl a csillagokon.

Harrigan elhúzta a száját.

- Vicces fiú. De ha ilyen régen itt gyilkolásznak, miért csak mostanában fedeztük fel őket? - firtatta. - Alig több mint harminc év telt el a Conta Mana-i eset óta, '95 pedig mintha csak tegnap lett volna.

Az ügynök furcsán elmosolyodott.

- Ó, tehát Schaffer sztoriját is ismeri? Persze, majdnem elfelejtettem: tudunk a Dél-amerikai újtjáról is. Különbösen nagyon logikus a válasz a kérdésére. A Ragadozók a meleget kedvelik, és a történelem során szinte csak az Egyenlítő környékén, leginkább Afrikában, Dél-Amerika dzsungeljeiben, a Közel-Keleten portyáztak. Arrafelé pedig nem sok fejlett ország van. Az Egyenlítő övezetét csak akkor hagyták el, ha valahol, a Föld egy másik részén különösen forró nyár tombolt. Néhány évtizede azonban - feltételezhetően az üvegházhatás miatt - elképesztően megváltoztak az éghajlati viszonyok, ezért a sarkvidékeket kivéve szinte az egész Föld megfelelő lett a számukra... Higgycs el, Harrigan, ezek rettentően intelligensek! Annyi eszünk nekünk is van, hogy felfogjuk: úgysem tudnánk velük megegyezni. Bevallom, megfordult a fejünkben, de rájöttünk, nagyon jól ismerik a technikánkat. Lehet, hogy az ideérkező Ragadozók nem, de a fajuk vezetői egészen biztosan. Tudják, mire vagyunk képesek, és mire nem, és mi is tisztában vagyunk vele, mire képes akár egyetlen egy is közülük. Gondoljon csak vissza, Harrigan, milyen volt a dzsungel odalent, Conta Manában, és képzelje el, hogy milyen támadó, eleve tömeges gyilkolásra szánt fegyvereik lehetnek. Viszont annak ellenére, hogy meg sem kíséreltünk tárgyalni velük - teljesen hiábavaló próbálkozás lenne -, létrejött közöttünk egy hallgatólagos megegyezés. Mi nem bántjuk az ő vadászataikat, ők pedig nem semmisítik meg bosszúból a bolygónk teljes lakosságát.

- Tényleg logikusan hangzik - mondta Harrigan -, de mindez azzal jár, hogy ártatlan emberek százait ölik halomra...

- Százait, és nem milliárdjait - mondta az ügynök, és felállt. - El kell viselnünk. Az emberiség érdekében.

- De meddig? - kérdezte Gomez.

- Addig, amíg elég erősek nem leszünk ahhoz, hogy a Földön kívül verjük vissza a támadásukat. Vagy addig, amíg meg nem szegik a szabályt, és nagyobb pusztítást nem okoznak...

- Tehát? - dünnyögte Harrigan.

- Tehát megkérem, Harrigan, hogy nyugodjon meg, csitítsa le forrófejű fiatal barátait, és ne tegyen semmit - intette az ügynök. - Ha erre nem hajlandó, kénytelenek leszünk más eszközökhöz nyúlni.

- Le akar csukadni? - kérdezte Harrigan.

- Természetesen nem "akárom", de ha rákényszerít...

- Csakhogy az emberek már tudnak róluk! - mondta MacKinley.

- Arra a TV-adásra gondol? - kérdezte az ügynök. - Elsimítjuk a dolgot.

Kitalálunk majd valami nagyon is hihető magyarázatot. Akik pedig személyesen találkoznak velük... Nos, azt hiszem, a legtöbbjük nem marad életben, de ha valamelyiküknek mégis szerencséje van, az inkább felejteni próbál majd, és nem harcolni.

Harrigan hosszan az ügynök szemébe nézett.

Lehet, hogy igazat mond, gondolta, és már éppen válaszolni akart valamit, amikor az ügynök zsebében éles hangon csipogni kezdett egy minikommunikátor. A férfi előhúzta a szerkezetet, bekapcsolta a parányi monitort, és elolvasta az üzenetet.

- Sajnálom, Harrigan, most el kell mennem - közölte nyugodt hangon. - Később még beszélgetünk. Jól fontolja meg, amit mondtam, kérem!

Harrigan bólintott, az ügynök pedig sietve elhagyta a szobát.

- És most mi lesz? - kérdezte MacKinley.

- Semmi - mondta Harrigan. - Ezekkel az érvekkel nem lehet vitatkozni.

- Maga bedőlt ennek a süket dumának? - kérdezte Gomez dühösen. - Hülyeség az egész! Még hogy "hallgatólagos megállapodás"! Egyáltalán ki volt ez a fickó? - nézett a csendben figyelő rendőrkapitányra.

- Nem is tudom - felelte bizonytalanul a kapitány. - Az biztos, hogy a Szindikátustól jött. Megmutatta az igazolványát. Be is mutatkozott, de nem értettem jól a nevét. Thomas valaki.... Wellnard, Werland, vagy valami ilyesmi... - A fekete bőrű óriásra bámult. - Nos, Harrigan? Leáll?

Harrigan mély lélegzetet vett, és válaszolni akart, szavai azonban görcsös köhögésbe fűltek. Kétségbeesetten a torkához kapott, és a szája sarkából előbuggyant egy csepp vér.

- Szent isten, ez az ember teljesen kikészült! - kiáltott fel Gomez. - Hívj orvost!

MacKinley a telefon után nyúlt, de a kapitány megelőzte, és máris tárcsázta a számot. MacKinley egy üveg ásványvizet loccsantott az ájuldozó Harrigan arcába, Gomez pedig kétségbeesett igyekezettel próbálta a széken tartani az egyre ernyedtebbé váló testet.

- Tabletta... Lila. A zsebemben... - hörögte Harrigan.

Gomez Harrigan zsebébe nyúlt, kivett belőle egy fémdobozt, és a tenyerére szórt négy tablettát.

- Hányat?

- Ket... kettőt...!

Gomez a magatehetetlen férfi fogai közé dugott két sötétlila pasztillát. Harrigan erőlködve szétrágta és a köhögéssel küszködve lenyelte.

- Most már jobb - lihegte néhány másodperc múlva. - Minden rendben.

- A mentőknek nincs szabad kocsijuk és orvosuk - jelentette a kapitány. A helyére dobta a telefonkagylót. - Mi lenne, ha átkísérnétek a hullaházba?

- Mi van, ilyen szarul nézek ki? - próbált tréfálkozni Harrigan.

- Nem így értettem - szabadkozott a kapitány. - Van ott néhány orvos barátom. Igaz, a hullához jobban értenek, mint az élőkhez, de biztos tudnak majd segíteni rajtad. Míg odaértek, átszólok hozzájuk.

- Nem kell semmiféle orvos - mondta Harrigan, de MacKinley leintette.

- Ne is tiltakozz, Mike! Szépen átmegyünk. Nincs messze, és azt hiszem, itt már úgy sincs más dolgunk... Így van, főnök?

Gomez és MacKinley kitámogatta Harrigant a folyosóra.

- Beszólok Jobeth-nak - mondta MacKinley. - Jobb, ha ő is velünk marad.

A lány követte őket. Joey, remélve, hogy a többiek megtudtak valamit, felkapta az asztalon heverő lándzsát, és utánuk futott.

Az utcán valamennyien beszálltak Jobeth kocsijába, és MacKinley a hullaház,

vagyis hivatalos nevén New York Törvényszéki Kórbonctan intézete felé vette az irányt. Végighajtott a kihalt, sötét utcán, és hirtelen befordult az egyik sarkon.

- Mi van? Nem erre kell mennünk - mondta Gomez meglepetten.

- Tudom - felelte MacKinley, és a visszapillantó tükörbe sandított. - Azt hiszem követnek minket.

- A Ragadozók? - kérdezte Jobeth rémülten.

- Nem tudom. Nem, nem ők. Nem hiszem, hogy ők motorokon járnának...

MacKinley a lehető legkanyargósabb úton haladt a hullaház felé, de kísérőiket nem sikerült leráznia. A motorosok tartották a távolságot, de állhatatosan a nyomukban maradtak.

Amikor megérkeztek a komor, szürke betonépület elé, MacKinley körbenézett. A két motor úgy kétszáz méterre tőlük megállt.

- Mi a szart akarnak ezek? - kérdezte MacKinley. - Odamegyünk?

Harrigan előregörnyedve köhögni kezdett.

- Hagyd őket a francba, inkább segíts! - mondta Gomez, és közös erővel feltámogatták Harrigant a lépcsőn.

Az alig megvilágított, tágas előtérben, a biztonsági őrök fülkéje mellől egy halványzöld kezeslábasba öltözött férfi sietett eljűk.

- MacKinley? Gomez? - nézett a két rendőrré, és amikor azok válaszul bólintottak, folytatta. - Dr. Vartan vagyok. A főnökük már mindent elmondott. Hol a beteg?

- Én vagyok az - suttogta Harrigan elhaló hangon.

- Valóban? - Az orvos végigmérte. - Rosszabbra számítottam... Jöjjenek utánam! Remélem, nem félnek a halottaktól - fordult hátra mosolyogva, miközben megnyomta a lift hívógombját.

Gomez válasz helyett komoran felnevetett.

A második emeleten szálltak ki, és miután végigmentek egy világoskék csempékkel kirakott folyosón, Dr. Vartan benyitott az egyik, BONCTEREM feliratú ajtón.

- Sajnálom, élőkre nem vagyunk berendezkedve - közölte.

Beléptek az átható vegyszerszagú terembe.

- Én inkább a folyosón várok - mondta Jobeth.

- Igen, kérni is akartam, hogy csak egyikük jöjjön be a beteggel - mondta Dr. Vartan. - Balra a harmadik ajtó a pihenőbe nyílik. Az egyik szekrényben találnak kávé. Szolgálják ki magukat!

MacKinley betámogatta a kétrét görnyedt Harrigant a boncterembe, Gomez, a lány és Joey pedig átvonultak a pihenőhelyiségbe.

- Akkor most várunk? - kérdezte Jobeth, miközben megkereste a kávé.

- Persze - felelte Gomez. - Kíváncsi vagyok, mi van az öreggel...

- Mike bácsi még egyáltalán nem olyan "öreg", mint amilyennek látszik. De nem így értettem. Mi lesz a Ragadozókkal?

- Nem tudom.

- Én nem hagyom annyiban a dolgot! - kiáltott fel Joey dühösen. A kocsiban Gomez már részletesen elmesélte az ügynökkel folytatott beszélgetést. - Bosszút akarok állni Kenért!

- Nyugi, fiú, nyugi! - mondta Gomez. - Csak lassabban, jó? Egyáltalán mi a szarért nem mész haza? Azon kívül, hogy a dögök kinyírták a barátodat, meg hogy

hoztál egy lándzsát, mi a franc közöd van az egészhez? Különben nekem is lenne okom bosszúra: ők ölték meg az apámat. Mégsem teszek semmit. Annyit mondok, fiú, ha itt végzünk, szépen hazaviszünk. Majd iszol valamit, alszol egyet, és holnapra elfelejted az egészet.

- Nem! - tiltakozott Joey. - Nem vagyok hajlandó hülye strucc módjára a homokba dugni a fejemet, és abban reménykedni, hogy talán engem nem vadásznak le!

Gomez elvörösödött.

- Ide figyelj, ha sokat ellenkezel, majd én dugom be a fejed valahová!

- Hagyjátok abba, fiúk! - szólt közbe Jobeth. - Mindannyian idegesek vagyunk.

- Ez igaz - mondta Gomez. - De akkor sem fogom hagyni, hogy egy piszkos civil megkeverje a szart!

Joey nem válaszolt, és hosszú percekig valamennyien csendben iszogatták a kávéjukat, míg végül MacKinley és az orvos kíséretében Harrigan lépett be az ajtón.

- Sikerült kideríteni, mi bajod, Mike bácsi? - kérdezte Jobeth izgatottan.

- Igen - mondta Harrigan helyett az orvos. - Az úrnak tönkrement a tüdeje és ha nem hagyja abba a serkentők szedését, a gyomra sem bírja már sokáig. Azt hiszem, valamilyen...

Hirtelen iszonyatos robbanás hallatszott.

- Mi volt ez? - kérdezte rémülten Jobeth.

- Nem tudom. Mintha odalentről jött volna... - dünnyögte MacKinley.

Előrángatták a fegyvereiket, és a lifthez rohantak. Gomez megnyomta a hívógombot. A fémajtó szárnya rögtön szétcsúsztak, MacKinley pedig gondolkodás nélkül előrevetődött, hogy beugorjon a fülkébe, de az utolsó pillanatban visszahőkölt.

- A francba! - kiáltotta lábujjhegyen egyensúlyozva a mélység fölött. Gomez elkapta a karját, és mindketten lenéztek a sötét liftakna mélyébe.

- Hol a lift?

Harrigannek agyába villant egy régi emlék, egy másik liftakna képe, egy feneketlen mélységé, melynek alján...

- A Ragadozók! - kiáltotta. - Hol a lépcső?

- Arra, hátra, a folyosó másik végén - mutatta az orvos. - De mi ez az egész?

Harrigan futni kezdett a legalább húsz méter távolságban lévő lépcsőház felé. A többiek gondolkodás nélkül követték.

- Jöjjen velünk, ha élni akar! - kiáltott hátra Gomez az orvosnak.

Dr. Vartan téován utánuk nézett, és már-már elindult, amikor a liftakna felől éles, metsző hangot hallott - olyasféle csikorgást, mint mikor valaki végighúz egy műanyag vonalzót egy iskolatáblán. Az orvos kíváncsian előrébb lépett, és a következő pillanatban átjárta a torkát a liftaknából kiugró Ragadozó lándzsája.

MacKinley, a lány és Joey már elérték a lépcsőházat, de Harrigan nem bírta az iramot, és Gomez vállára támaszkodva, zihálva vánszorgott utánuk.

Jobeth hátrafordult, és a félelemtől kis híján megállt a szíve.

- Mike bácsi!

- Angl! Feküdj! - ordította MacKinley, és mikor Gomez a földre rántotta Harrigant, vadul tüzet nyitott a folyosón forgószélként közeledő Ragadozóra. Gomez hanyatt fordult, és miközben Harrigan továbbkúszott, ő is lőni kezdett.

A förtelmes lény felordított, és megérintett a karján egy kapcsolót. Kékes

villámfény lobbant, és a szörnyeteg eltűnt a döbbenet bámuló emberek szeme elől.

Közben Harrigan elérte a lépcsőház ajtaját. Gomez felugrott, és inaszakadtából rohanni kezdett. MacKinley, a lányt maga után rángatva lefelé száguldott a lépcsőkön, Joey a nyomukban, és már Harrigan is túljutott az első lépcsőfordulón. Gomez még visszalesett a folyosóra, ám amikor a lépcsők felé fordult, egy iszonyatos óriás állt előtte.

A Ragadozó előrelendítette hatalmas kezét, és Gomez vállába mélyesztette karmait. Gomez fájdalmasan felüvöltött, közvetlen közélről a Ragadozó jobb combjába lőtt. Neonzöld vér fröccsent az arcába, és a bestia bömbölve eleresztette áldozatát. Gomez legurult az első lépcsősoron, célba vette dögöt, de hiába húzta meg a ravaszt, a pisztoly üresen kattant egyet.

- A kurva életbe! - Gomez megpróbált felállni, és lemenni a lépcsőn, de megtántorodott, és lezuhant.

- Menekülj, fiú! - ugrott mellé Harrigan, és a csípőjéhez szorította rövidcsövű puskája tusát. - Én majd elszórakozom veled!

A Ragadozó támadott, Harrigan lőtt. A golyó a dög karjába fúródott. Zöld véres fröccsent a falra. Gomeznek közben sikerült lábra állnia, és kezét vérző vállára szorítva lefutott a lépcsőn. Harrigan második golyója célt tévesztett, és harmadikra már nem maradt ideje, mert a Ragadozó egy nehéz, fémszálakból font hálót dobott rá. Harrigan hanyatt vágódott, a háló szélein lévő fémpengék pedig a betonpadlóba fúródtak. Harrigan szabadulni próbált, de hiába: mozdulni sem tudott.

A Ragadozó felpattintotta a bal combjára erősített doboz fedelét, kivett belőle egy pisztolyszerű tárgyat, és bekapcsolta. A vállán tátongó sebre irányított a szerszám végén fellobbanó sárgás lángot, és miközben a gyógyító tűz összeforrasztotta a bőrét, eszeveszett vadállat módjára bömbölni kezdett. A combján ejtett sebet is ellátta, majd Harriganre nézett.

Harrigan felkészült a halálra.

Ennyi, gondolta. Vége. A fél életem azzal telt el, hogy a fajtájuk kiirtására készülődtem, aztán mikor már-már letettem róla, hogy megküzdjek velük, egyszerűen le vadásznak. Zsákmány lettem... Hogy is bízhattam benne, hogy képes leszek legyőzni őket?

Kiguvadt szemekkel bámult a fölé hajló Ragadozóra, és hirtelen köhögni kezdett.

- Őlj már meg, te barom! - kiáltotta fulladozva.

A Ragadozó figyelmesen megvizsgálta az arcát. Majd elindult lefelé a lépcsőn.

Nem talált méltónak arra, hogy leszedje a fejem, gondolta Harrigan, és erőlködve rángatni kezdte a hálót.

Közben a többiek leértek a földszinti előcsarnokba, és a bejárat kapu előtt, a két biztonsági őr véres hullája mellett megálltak.

- Hol van Harrigan? - fordult hátra MacKinley.

- Nem tudom - zihálta Gomez. - Hátra maradt, hogy leszedje rólam azt a dögöt. Azt hittem, lelövi, és utánam jön...

- Basszátok meg! - ordította MacKinley, és futva indult a lépcső felé. Ám alig tett meg néhány lépést, a lépcsőház ajtaja mögül előugrott a Ragadozó. MacKinley a megdöbbenéstől térdre rogyott, és az óriásra ürítette pisztolya tárát. Gomez felkapta ez egyik halott biztonsági őr fegyverét, és ő is löni kezdett. A Ragadozó felsőtestén megjelenő apró, neonzöld sebek jelezték a találatokat. MacKinley felugrott, és miközben Gomez fedezte, a lányt maga előtt

taszigálva kirohant a kapun. Joey már a kocsijuk mellett állt.

- Ezen a kurván nem fog a golyó! - ugrott hozzá MacKinley. - Add ide azt a szart, hátha a saját szerszámával ki tudjuk végre nyírni!

Joey felemelte a hosszú lándzsát, és a kapu felé futott.

- Állj meg fiú! - ordított utána MacKinley. - Azt mondtam, add ide!

Joey azonban nem törődött vele. Elszáguldott a kapun kihátráló Gomez mellett, magasra emelte a lándzsát, és...

A Ragadozó egyetlen mozdulattal félresöpörte a fiút. Joey véres arccal hanyatt vágódott, a lándzsa messzire repült a kezéből. A Ragadozó megérintette a bal vállára szerelt lőfegyvert. Három parányi vörös pont vetődött a kocsira.

- Feküdj! - üvöltötte MacKinley, és betonjárdára rántotta Jobeth-t.

Hirtelen öblös hangú gépbömbölés remegtette meg a levegőt. Az utca sötétjéből előszáguldó két hatalmas motor csikorogva lefékezett a földön hasalók mellett, és két bőrruhás, géppisztolyos fickó ugrott a Ragadozó elé. Tüzet nyitottak, egymás után hajigálták el a kiürült tárákat, és lőttek, lőttek, mint az eszeveszett.

A Ragadozó megtántorodott. Fegyvere célzó-berendezésének vörös fényei az utca túlsó oldalán álló épületre vetődtek. Egy lövésre még volt ereje, aztán saját neonzöld vérének tócsájába hanyatlott a kapu előtt.

Az egyik bőrruhás fickó felkapta Joey lándzsáját, és a mozdulatlanul heverő bestiához lépett. Két marokra kapva a feje fölé emelte a fegyvert, lendületet vett...

A Ragadozó megmozdította a jobb karját.

... és a szörny mellébe vágta a lándzsát, de ugyanabban a másodpercben a gyomrába fúródott a Ragadozó jobb csuklójára erősített kettős fémpenge.

- Baszd meg! Magoo! - ordított fel a másik bőrruhás, és előrevetődött, de ekkor megjelent a kapuban Harrigan, és gyorsan a Ragadozóba eresztette a puskájában maradt négy golyót.

A Ragadozó felemelte a fejét, vérfagyasztó hangon felbömbölt, majd összecsuklott. A hörgés hallatán a közelben tartózkodók újra megborzongtak.

- A kurva anyját, lehet, hogy ez még mindig él? - kiáltotta a bőrruhás. A Ragadozó mellé ugrott, kirántott a melléből a lándzsát, és a torkába vágta, újra és újra, míg az utolsó, zöld vértől csillogó inat is sikerült elmetélnie.

- Na most mozogj, te állat! - kiáltotta, azután társa mellé térdelt. - Mi van, Magoo? - Letérdelt, és az ölébe vette a sebesült fejét.

- Semmi, baszd meg, csak éppen megdöglök...

MacKinley Gomez kezébe nyomta a kommunikátorát.

- Hívj segítséget! Meg orvost - tette hozzá, és Joeyhoz futott. - Minden oké, fiú?

- Most már jól vagyok - felelte Joey, és véres arcát törölgetve felállt.

- Még mindig azt akarja, hogy hazamenjek?

- Maradhatsz - mondta MacKinley, és Harriganre nézett. - Jól vagy, Mike?

Harrigan bólintott, és a két motorshoz lépett.

- Kösz, fiúk.

- Maga is zsaru? - nézett fel rá Santa.

- Az - felelte Harrigan. - De azt hiszem, most inkább az számít, hogy ember vagyok, nem?

Santa mélyen Harrigan szemébe nézett, és elvigyorodott.

- De.

- Na jó - sóhajtott fel Harrigan -, szedjük össze magunkat! - A Ragadozó

levágott feje mellé guggolt, és lefeszegette róla a sisakot. - Frank - nézett MacKinleyre -, ezt, meg a többi fegyverét is el kellene dugni valahová. Szükségünk lehet még rájuk...

- Eldugni? Minek? - kérdezte MacKinley csodálkozva.

- Gondolod, hogy csak a mentők, meg esetleg a zsaruk fognak kijönni? - kérdezett vissza Harrigan. - Nem telik bele tíz perc, és itt lesznek a Szindikátus emberei is.

Tévedett. Alig öt perc múlva egy mentő, féltucatnyi rendőrállás és két páncélozott teherautó érkezett az épület elé, és fekete kezeslábasba öltözött, komor tekintetű férfiak ugrottak ki belőlük. MacKinley azt a főügynököt kereste, akivel a kapitányságon beszéltek, de hiába: sehol sem látta.

- Maga Harrigan? - lépett az egyik feketeruhás Harrigan elé.

- Én. Miért?

- Erre még nagyon rá fog baszni, tudja? Mi a francért ölték meg ezt a dögöt? Nem értette meg a parancsot, hogy kerülni kell velük minden nyílt összetűzést? MacKinley elvörösödött dühében.

- Miért, maga mit csinálna, szépfiú, ha megtámadná egy Ragadozó? Kigombolná az ingét, és megmutatná neki, hova szúrjon?

A feketeruhás MacKinleyre meresztette a szemét.

- Magát senki sem kérdezte, zsarukám! Jobb, ha befogja a pofáját, mert a végén még teletömöm valamivel!

- Inkább én adom a szádba az enyémet! - morgott MacKinley, és ökölbe szorította a kezét. - Anyádnak nagyon ízlett.

A feketeruhás előrevetődött, de Harrigan a két férfi közé állt.

- Ebből elég! Végezzék a dolgukat, és hagyjanak minket békén, oké? Nem tehetünk mást: meg kellett ölnünk. A helyzet olyan volt, hogy vagy ő, vagy mi maradunk életben. Az utóbbit választottuk.

A feketeruhás dühösen felmordult, de hátrahúzódott.

- Jegyezze meg, Harrigan: bármi lesz ennek a következménye, egyedül maga a felelős érte! - kiáltotta.

- Rendben van. Hova viszik a Ragadozó hulláját? - kérdezte Harrigan.

- Semmi köze hozzá!

- Tudja mit, uram? - Harrigan is egyre dühösebb lett a fontoskodó nagypofájára. - Csináljon magának egy öcsikét! Gyere, Frank!

Mielőtt a feketeruhás felfoghatta volna a sértést, Harrigan gyorsan félrehúzta MacKinleyt, és mindketten a mentőautóhoz léptek.

- Mi a helyzet, doki? - kérdezte MacKinley a Gomez sebeit kötöző orvostól.

- A haverja akár holnap kosárlabdázhat - felelte az orvos. - A fiúnak sincs komolyabb baja, de az a nagydarab motoros nem biztos, hogy megmarad.

- Tegyenek meg érte mindent! - sziszegte MacKinley.

Az orvos komoly tekintettel nézett rá.

- Gondolja, hogy van betegbiztosítási kártyája? - kérdezte. - Mert hogy pénze nincs, az biztos. Pénz nélkül pedig a kutya sem fog vele törődni, ha megdöglik.

A közelben álldogáló Santa már kinyitotta a száját, hogy valami nagyon csúnyát válaszoljon, de Harrigan leintette.

- Én fizetem - mondta. - Küldjék el a számlát! Los Angelesben lakom.

- Az sem jó - húzta el a száját az orvos. - Honnan tudjuk, hogy tényleg kifizeti?

- Ha nem látnám magán, hogy orvos, azt hinném, hogy valami mocskos uzsorás - morogta MacKinley. - Oké, küldje hozzám a számlát! Én itt lakom a városban, és

rendőr vagyok. - Felemelte a jelvényét. - Így már jó?

- A legjobb - mondta az orvos, és Gomez vállára csapott. - Ez kész. Bejön a kórházba, vagy inkább ma este még széttépeti magát egyszer-kétszer?

A feketeruhások közben berakták a Ragadozót az egyik teherautóba, és elhajtottak. A mentősök is elvégezték a munkájukat, és az eszméletlen Magoo-val együtt visszaindultak a kórházba. Már csak néhány rendőr, meg a halottkémek lézengtek a kapu előtt.

- Maguk tudják, mi az isten volt ez? - kérdezte az egyik halottkém MacKinleytől.

- Nem, fogalmunk sincs róla. Valami örült lehetett.

- Ez aztán a kényelmes meló - vigyorgott a halottkém. - El sem kell szállítanunk a hullákat, elég ha felvisszük őket valamelyik emeletre...

Jobeth, Gomez és Joey már a kocsiban ült. MacKinley Santára nézett.

- Velünk jössz?

- Minek? - kérdezte Santa. - Amit akartam, megtettem. Ez a dög kiirtotta a bandát, de most ő is rábaszott. Vége.

Harrigan megrázta a fejét.

- Csak hiszed, fiú. Gondolod, hogy ez egyedül jött ide?

- Micsoda?

- Ahogy mondom. Gyere, azt hiszem ideje, hogy mindent megtudj.

Santa elgondolkozott.

- Oké. Ismerek egy nyugodt kis helyet. Jöjjenek utánam!

A motorjára pattant, és belerobogott a sötétségbe. MacKinleynek minden tudását össze kellett szednie, hogy követni tudja.

Amint beléptek a Riverdale Rock Café ajtaján, MacKinley eltűnődött, a motoros fickó mit nevezhet nem nyugodt helynek, ha ezt annak tartja. A szűk kis csehóban szinte látni sem lehetett a füsttől; izzadság, hányás és ital orrfacsaró bűzegyvelege lengte be a mocskos termet. A sarokban álló két hangszóróból vad zene üvöltött, a rövid bárpultot marcona külsejű alakok támasztották, akik között - MacKinley első pillantásra látta - még a leglágyabb szívű bíró is kiosztott volna néhány ezer évi fegyházbüntetést.

- Nézzétek, itt van Santa! Na mi történt? Hol hagyta Magoo-t?

- Később elmondom - válaszolta Santa, és a terem végébe vezette a társait.

MacKinley és Gomez lehetőség szerint igyekezett közrefogni Jobeth-t, de a trágár megjegyzésektől így sem tudták megvédeni.

- Ezt a csajt nézd, haver!

- De elszopogatnám a...!

- Kisanyám, akarsz látni valami érdekeset?

Végre az asztalhoz értek. A bőrruhás intett a csaposnak, aki válaszol hozzávágott egy teli üveget.

- Pohár nincs - kiáltotta. - Ezek a marhák mindet eltörték.

- Valóban nyugodt, kellemes hely - jegyezte meg Harrigan.

- És elsőrangú a kiszolgálás - tette hozzá MacKinley.

- Ez van - mondta a bőrruhás. - Nekünk így is jó. Vagyis nincs más. Santa vagyok. - Hátradobta magát, mocskos kezének ujjai bal térdén doboltak. - Na, kezdjenek bele!

Gomez nagyot húzott az üvegből, és szép lassan elmondott mindent, amit tudott.

- Szóval ezek tényleg valami űr-izék... - mondta Santa hosszú csend után.

- És hány van belőlük?

- Szerintem úgy harmincan lehetnek - mondta Harrigan.
Santa ideges lett.

- Azt akarja mondani, hogy harminc ilyen elpusztíthatatlan dög ténfereg a városban?

- Igen. Körülbelül. Persze egyet-kettőt tévedhetek. - Harrigan megtörölte a homlokát. - Nem jelentkeztek be nálam, amikor megérkeztek.

- Az istenit! - kiáltott Santa. - Először azt hittem, a jamaikaiak intézték el a bandát, de aztán láttam a TV-ben ezt a... Hogy is nevezte? Ragadozót, és egyből tudtam, hogy valami nincs rendben. Ahogy kinyírta a haverjaimat, meg ahogy leöldöste azokat a zenészeket, arra gondoltam, egyedül van. Én eddig azt hittem, hogy egy francos jól felfegyverzett szörny irtja a népet, és elhatároztam, kinyírom... De harminc!

- Vagy több - ismételte Harrigan irigylésre méltó nyugalommal.

- Érdekes, hogy éppen a legjobbakor kerültetek elő - szólt közbe Joey, és meg érintette az arcát takaró, átvérzett gézdarabot.

- Aha - mondta Santa. - Nem jutott jobb eszembe, és elhatároztam, elmegyek a zsarukhoz, hátha sikerül valamit megtudnom erről a szörnyről. Aztán amikor kijöttetek, a srác kezében észrevettem azt a lándzsát... Ugyanolyan láttam a TV-ben, a szörny kezében... Szóval követtünk titeket. Amikor láttuk, mekkora szarban vagytok, elődugtuk a képünket.

- Kösz - mondta MacKinley és az asztal fölött Santa felé nyújtott a kezét.

- Én meg azt köszönöm, hogy fizetsz Magoo kezeléséért.
Santa és MacKinley egymásra néztek, és kezet szorítottak.

- Oké - mondta lassan MacKinley -, tehát te bosszút akartál állni rajtuk. Ez a Joey kölyök is a halott barátja miatt van itt. Harrigan sem igazán szereti a dögöket, Gomez meg én pedig a melónkat végezzük. Ja, és persze itt van a mi szépséges barátnőnk, aki - ha nem gombolja össze blúzáat - egészen felhergeli ennek az úri mulatónak a közönségét. Szép csapat.

- Az - bólintott Harrigan. - Csak azt nem tudom, mihez kezdjünk.
Egy ideig kézről-kézre adva az üveget csendben iszogattak, majd Gomez megjegyezte:

- Szóval, még ha lenne is rá módunk, hogy valahogy megtaláljuk a Ragadozókat, hogy egyáltalán lássuk őket, akkor sem tehetnénk semmit.

- Miért? - kérdezte Santa.

- Mert ők az erősebbek, fiú - mondta Harrigan, és szétrágott egy tablettát.

- Tényleg - kérdezte Jobeth -, az a dög a hullaházban miért nem álcázta magát?

- Ezek szeretnek "lovagi" módra megküzdeni az áldozatukkal - magyarázta Harrigan. - Szerintem csak a hecc kedvéért csinálta az egészet.

- Rá is baszott - jegyezte meg komoran Santa. - Egy null a jófiúk javára.

- Vagyis inkább az emberek javára, nem? - szólt közbe Joey.
Harrigan megrázta a fejét.

- Ha csak az elmúlt három napot nézzük... Mondjuk inkább úgy, 300:1 az ő javukra.

- De ha ilyen nagyfiúk, akkor mi a francot keresett egy hullaházban? - kérdezte MacKinley. - A halottak szétcincálása nem lehet valami izgalmas...
Gomez rágyújtott, és mélyen leszívta a füstöt.

- Utánam jött - jelentette ki.

- Micsoda? Ezt hogy érted?

- Szerintem már egy jó ideje kinézett magának. Este csavarogtam egy kicsit, mert... Mert olyan kedvem volt, és egyfolytában úgy éreztem, valaki figyel. Biztos ő volt az. Az is lehet, hogy a többi látta, hogy megöltük a társukat, és most az egész csürhe ránk fog vadászni.

Tűnődve egymásra néztek.

e kinyílt egy légzsilip.

MacKinley erőlködve felemelt egy karabélyt és három tartaléktárat.

- Gyere, Mike! Fejezzük be...

Harrigan eldobta a pisztolyt, felkapott egy automata fegyvert. MacKinley mellé állt, majd lassan mindketten elindultak az úrhajó felé.

- Olyan mint egy régi western - köpte a szavakat MacKinley. - A jófiúk haláltmegvető bátorsággal elindulnak, hogy legyőzzék a rosszakat...

- Igen, olyan - bólintott Harrigan. Csakhogy ott mindig a jók győztek, tette hozzá gondolatban.

I vetekedő ragyogás világította meg a sötét éjszakai eget, és a kísértetekként egymás mellett sorakozó épületeket. Mégsem ez volt a legszörnyetesebb. Egy helyen, valahol messze, az aransárgára változott felhők háttere előtt lassú kígyómozgással egyre feljebb és feljebb kúszott egy sötét füstcsík, és amikor elért egy bizonyos magasságba, a teteje gomba módjára szétnyílt.

- Basszátok meg, mi ez? Atombomba?

- Tényleg ledobták volna?

- Az a kurva Szindikátus...

Harrigan összehúzott szemmel vizsgálta a gombafelhőt.

- Legalább ötven kilométerre lehet.

- Mi ez? - nézett rá MacKinley rémulten.

- A dög felrobbantotta magát. Mindig ezt teszik, hogy ne lehessen megtalálni a testüket. Nem kell félni, a robbanás csak pár száz méteres körzetben pusztít el mindent. Idáig nem ér el a hatása.

- De hiszen én levágtam a kurva fejét! - morogta Santa.

- Lehet, hogy a bomba gyújtószerkezete valami automatára volt kötve, és amikor megszűntek a Ragadozó életfunkciói, egy bizonyos idő után beindult az önmegsemmisítési folyamat.

Gomez a falnak dőlve bámulta az eget.

- Pár száz méteres körzet... Hány ember pusztulhatott ott el? Ezer? Százezer? Félmillió?

- Nem tudom - mondta Harrigan, és nagyot nyelt. - Sokan. Nagyon sokan. Mi nem akartuk, és talán ők sem, de...

- De? - kérdezte Jobeth zokogva.

Harrigan a halványuló tűzfelhőbe bámult. Nagyon különös volt most az arca.

- Ez háborút jelent - mondta halkan. - Totális háborút.

Harrigan a szájába dobott fél maréknyi tablettát, szétrágta, egy korty erőset ivott rá, és végignézett a termen.

A robbanás után tudta, hogy kénytelenek lesznek mégis harcba bocsátkozni. Meg kellett tenniük, hiszen most már több ezer, értelmetlenül elpusztult ember lelke kiáltott bosszúért; meg kellett tenniük, hogy megakadályozzák az újabb pusztítást. Már nem érdekelte, hogy a Szindikátus mit tervezett, és csak egyet

akart: kiirtani a Ragadozókat.

- Tehát - mondta, és sorra a zord, elszánt arcokra pillantott -, most megküzdünk az idegenekkel. Ha úgy tetszik, magáért az emberiségért szállunk harcba, ahogy Gene Barry és Les Tremayne csinálta a Világok harcában.

- Hagyd a dumát, öreg! - kiáltott egy szakállas, izmos fickó. - Odavágunk nekik, azt kész. Mit kell ezen ennyit tökölni? Inkább azt mondd, mi a szart csináljunk!

Harrigan elgondolkozott. Santa barátainak valóban nem sok érzékük volt a nagy szavakhoz, de szinte kivétel nélkül vállalkoztak a harcra. A vad vagányok, a kemény fickók, a gonosztevők, a rablók, a gyilkosok most mind hajlandóak voltak rá, hogy akár az életüket is odadobják azért a viláért, ami valójában sohasem fogadta be őket.

Furcsa szerzet az ember, gondolta Harrigan. Vagy lehet, hogy ők is csak az élvezetért teszik, mint a Ragadozók? Talán ők is a szájukban akarják érezni az öldöklés ízét? Lehet, hogy nem is nagyon különbözünk ezektől a dögöktől...?

- Rendben, fiam, mondom. MacKinley, Gomez, Jobeth, meg még néhányan elmennek

Carlhoz fegyverekért. Hozzatok el valamennyit, amit csak találtok a boltban, meg persze a fémkofferomat se hagyjátok ott! - Elvigyorodott. - Jobeth, mondd meg apádnak, a számlát később rendezzük...

MacKinley bólintott.

- Rendben, de mivel hozzuk el? Jobeth kocsijába alig fér valami, a fiúknak meg csak motoraik vannak. Igaz, az én autóm is a garázsban áll, de az sem lesz elég.

- Ne szarj be, haver! - mondta egy gyilkosképű, dagadt férfi. - Útközben lopunk valahol egy teherautót. Érték hozzá, elhiheted.

- Baszd meg, éppen egy zsarunak mondod ezt? - vihogott fel a mellette álló fiatal fiú.

MacKinley kegyetlen vigyorra húzta a száját.

- Ha ezzel árthatnék azoknak a mocskoknak, még az elnököt is lelőném - mondta.

- Azt én is, szívesen - helyeselt a dagadt. - Meg annak a rohadt Szindikátusnak a főnökeit is, mind egy szálig!

Harrigan nem engedhette, hogy a dolog politikai síkra terelődjék: felemelt kézzel felugrott az egyik asztal tetejére.

- Befognátok a pofákat? MacKinley, induljatok! Lopjátok el mindent, amire csak szükségetek van! Ma éjjel mindent szabad.

MacKinley, a lány és Gomez féltucatnyi zord alak kíséretében kivonult a kocsmából.

- Folytatom - mondta Harrigan. - Joey! Hol vagy Joey?

- Itt - lépett előre a fiú.

- Ugye azt mondtad, a kutyák megéreztek a Ragadozót?

- Igen.

- Akkor elmész egy-két fiúval az állatkertbe, is ide hoztok egy párat.

Rendben?

Joey bólintott, és már el is indult.

- És mi mit csináljunk? - kérdezte valaki.

- Rajtam kívül momentán egy zsaru sincs a teremben - mondta Harrigan -, tehát nyugodtan beszélhetek. Szétnéztek a városban, és feltörtök egy-két fegyverkereskedést. Főleg a muníciót hozzatok el, mert fegyvert hoznak eleget

Carl boltjából. Menni fog a dolog?

Hangos röhögés volt a válasz.

- Helyes - mondta Harrigan. - Két óra múlva legyetek itt. És még valami! - kiáltott az ajtó felé induló banda után. - Lehetőleg ne öljetek meg senkit, rendben? Épp elég, ha a Ragadozók irtják az embereket...

Harrigan kinyitotta, és az asztalra tette a fémkoffert.

- Az enyémmel együtt van két fémsisakunk, két lándzsánk, egy dobókorongunk és egy ilyen törünk - emelte fel a nem emberi kézre méretezett fém csuklópánthoz erősített kettős pengét. - Ezek lesznek ellenük a leghatásosabb fegyverek. Ezt tapasztalatból mondom. Van még itt egy-két apróság, de fogalmam sincs róla, hogy kell használni őket. Fegyverekkel hogy állunk?

MacKinley a csapos pultjára kirakott arzenálhoz lépett.

- Három Fabarm Imperator, két Mossberg vadászpuska, öt Benelli M3-as, két Mauser ismétlőpuska, kilenc Colt Anaconda, négy Smith-Wesson hatlővetű, tizenegy UZI-M2015, hét katonai karabély, egy... - Harriganre pillantott. - Ezt a fegyvert nem ismerem.

- Mutasd csak! - Harrigan felnevetett. - Azt az ócska szart meg honnan szereztétek?

- Bementünk az egyik múzeumba is - vallotta be egy magas, vékony fiú.

- Tudjátok mi ez? Egy Kalasnyikov. Oké, adjátok oda a csaposnak, akassza a falra! - mondta Harrigan. - Mi van még?

- Tizenöt Beretta, a tavalyi modellből, két gránátvető... Ezt Carl küldte.

Ajándék. Van itt még vagy harminc kilónyi kézigránát, meg annyi muníció, hogy fél Kínát ki lehetne irtani vele. Ja, és Joey hozott négy dobermant. Félelmetes dögök. Szerintem ne használjuk őket, mert a végén még a mi torkunkat rágják szét...

Harrigan elmosolyodott.

- Ezek kitűnően idomított állatok - vette védelmébe a kutyákat Joey. - Egy kicsit ugyan vadak, de csak akkor támadnak emberre, ha meghallják a vezényszót. Vigyázatok, nehogy véletlenül kimondjátok, mert akkor nem nézi, ki a barát és ki az ellenség, szétmarcangolja akit csak lát!

- És mi az a vezényszó? - MacKinley gyűlölte a kutyákat, és nem szeretne volna megkockáztatni, hogy valamelyik tévedésből őt ölje meg.

- Vérhas - mondta Joey, és elpirult kissé.

Az egyik motoros felröhögött.

- Nem hiszem, hogy ezt a szót bármelyikünk is gyakran emlegetné!

Harrigan csendre intette a társaságot.

- Más? - nézett MacKinleyre.

- Vagy százhusz tör, feleannyi macheta... Meg vagy tucatnyi minikommunikátor. Kurva sok minden.

- Most már csak az a kérdés, hány emberünk van - nézett körül Harrigan. - Jól gondoljátok meg fiúk, innen nincs visszaút! Ez a móka könnyen az életetekbe kerülhet. Tehát, kire számíthatok?

- Most már tudom, miért nem voltak még képesek elkapni minket a zsaruk - dörmögte egy kopaszra borotvált fejű fickó. - Ha mindegyikük ennyit szarozik, mint ez az öreg, nem csoda, hogy olyan impotensek...

- Ez most válasz, vagy mi? - kérdezte Harrigan. - Ne felejtsetek el, hogy ezek nem emberek. Zöld vérű szörnyetegek.

- Én csak két féle vért ismerek - morogta Santa. - Ami bennem van, meg ami kifolyik belőlem.

- Baszd meg, öreg, megyünk már, vagy mi lesz?

Harrigan gúnyosan elvigyorodott.

- Az impotens zsaruk időnként a fejüket is szokták használni - mondta. - Van valami tervetek?

Mély csend volt a válasz.

- Na bökd már ki, mit akarsz tenni! - kiáltott valaki.

Harrigannek sokáig tartott, míg a tervet kifőzte, és tisztában volt vele, nem a legkitűnőbb stratégiát választotta, de jobb nem akadt.

- Mivel négy kutyánk van, négy csoportra oszlunk, és kimegyünk a városba - kezdte. - A fegyvereket jól látható helyen vigyétek magatokkal! Ha valaki kötözködik... - Az elszánt, kőkemény arcokra pillantott. - Nem, ilyen nem lesz. A zsarukat leállítjátok, vagy megléptek előlük. Nem ölitek meg őket, értitek? Nem öltök meg senkit, csak a Ragadozókat. úgy nyolcig nem sokan fognak kimozdulni az utcára, és lehet, hogy a robbanás miatt még azután sem. Szóval, szépen végigmasíroztok a városon. Azok a dögök úgy buknak a fegyveres emberekre, mint szar a légyre...

- Nem fordítva, baszd meg? - röhögött fel egy néger óriás.

Harrigan elmosolyodott.

- Látom, figyelsz. Oké, szóval mint légy a szarra. Mániájuk a fegyver, és ha meglátnak egy puskát, egyből meg akarják szerezni a tulajdonosának a koponyáját.

- Akkor meg mire jó ez az egész? - kérdezte Gomez, és megborzongott.

- Felhívjuk magunkra a figyelmüket, és szépen annak a városrésznek a szélére csalogatjuk őket, ahol a kis kedvencünk a levegőbe röpítette a Szindikátus legényeit. Nem kell félnetek: a bombájuk nem egészen olyan, mint a mi atomunk. Volt már valaki, aki túlélte, hogy alig pár száz méterre robbant fel tőle egy Ragadozó... Mire odaérünk, a sugárzástól sem kell tartani. Ideális harci terep lesz. Odacsaljuk őket, és hiába rejtőzködnek, Joey kutyái megérzik, ha közelednek.

- És? Hisz' ezek láthatatlanná tudnak válni! - kiáltott fel Santa.

- Igen, pizszok jó az álcázó berendezésük, de van egy apró gyengéjük: a víz. Ha víz éri őket, láthatóak lesznek. Mivel az atomrobbanást általában eső követi, éppen úgy látszani fognak, mint mi. Aztán már nem lesz más dolgunk, mint hogy szép öregesen megöljük őket. - Harrigan remélte, jól okoskodik. - Az egyik csoportot én fogom vezetni, a másikat MacKinley, a harmadikat Santa. Kié lesz a negyedik?

- Az enyém - mondta a csapos.

Harrigan végigmérte az alacsony, vékony, középkorú férfit.

- Van valamilyen harci tapasztalata?

- Öböl-háború, ENSZ békehadtest Jugoszláviában, Líbia, Kaukázus... Soroljam?

- Nem, köszönöm. Ennyi is elég. Magáé a negyedik csapat. - Harrigan előhúzott a táskájából egy térképet, és a pultra terítette. - Lássuk csak... Nem igazán ismerem New Yorkot, de azt hiszem, az lesz a legjobb, ha Santa csapata a Hudson Parkway-en indul el, MacKinleyé a Deegan autópályán. A Washington hídnál találkoztok. A csapos társasága kelet felől, a Hutchinson irányába kerülve közelíti meg a Hudson. A Lincoln alagúton menjete át a folyó túlsó oldalára. A robbanás valahol a Passaic környékén, szerintem a Lincoln Park repülőtértől nem messze történhetett. Ahogy átjutottatok a folyón, menjete a Garden State

Parkway és a 80-as országút kereszteződéséhez! Az én csapatom északnak, Hartford felé indul el. Teszünk egy nagy kanyart, aztán mi is a találkozási pontra megyünk. A Ragadozók a legnagyobb hőségben a legaktívabbak, ezért úgy igyekezzetek, hogy legkésőbb kilencre valamennyien ott legyetek! Onnan majd együtt folytatjuk az utat, és a szétrobbant városrész határánál nekik ugrunk.

Harrigan gyorsan megszámolta a hadseregét. Vele együtt negyvenkét elszánt ember indul nemsokára útnak, hogy harcba szálljon körülbelül ugyanennyi földönkívülivel... Egyenlőtlen küzdelem lesz.

- Jobeth, Joey meg két önként jelentkező itt marad a kocsmában...

- Én menni akarok! - kiáltott fel Joey. - Nem hagyhatnak ki belőle! A kutyákhoz is csak én értek.

Harrigan úgy tett, mintha nem is hallotta volna a közbeszólást.

- Ez lesz a főhadiszállás. Mindegyik csapat kap egy kommunikátort, és a vezetők tíz percenként bejelentkeznek. Ha valamelyik társaság nem ad életjelt magáról, az azt jelenti, hogy idő előtt harcba keveredtek.

- Vagy hogy lecsukták őket a zsaruk - röhögött fel valaki.

Harrigan úgy érezte, még mondani akart valamit. De mi a francot?, gondolta. Nem jutott az eszébe. Idegesen elmosolyodott, és a falon függő órára pillantott.

- Most fél négy van. Várunk úgy húsz percet, aztán indulás. Igyatok még egy utolsót, fiúk!

- Utolsót? - nevetett a kopasz. - Szerzek magamnak egy olyan sisakot, és ha visszajövünk, abból fogom védelni a sört!

- Ha visszajövünk - mormolta Harrigan, és örült, hogy senki sem hallotta meg.

A hajnali New York éppen kihalt utcáin erőtől lüktető, többmázsás acélcsodák gördültek végig. Dübörgésük felért sok ezer nagytestű, felvértezett harci mén trappolásának zajával. A gépek nyergében modern keresztes lovagok ültek, akik ugyan nem lándzsákat szorongattak csatára készen, akik nem sokat törődtek páncélos elődeik eszméivel, talán nem is ismerték azokat, de a középkori hősöket is megszégyenítő bátorsággal indultak el, hogy megküzdjenek a világukat veszélyeztető rémséggel. Hetyke önbizalommal ültek vasparipákon, sugárzott róluk az elszántság és a vad, mindent legyőző erő. Ha annak idején Arthur királynak ilyen lovagjai lehettek volna, mellettük Sir Lancelot legfeljebb konyhás apródnak, vagy lovászfiúnak szegődhetett volna el. Bőmböltek a motorok, a nap sugarai megcsillantak a fegyverek kékesfekete acélján, és aki csak látta a furcsa, szedett-vedettnek tűnő, mégis félelmetes sereget, ijedten, menedéket keresve húzódott félre az útjukból.

Harrigan felemelte a kezét, és felordított.

- Rajta!

A csapat négyfelé vált. Harrigan az egyik motoros fickó mögött ült, az ölében keresztbevetve hevert a Medellin "hagyatékából" származó lándzsa, a hátán egy vadászpuska és egy sötétzöld vászonzsák, melyben hat doboz lőszer, és a Ragadozóktól zsákmányolt egyik sisak lapult. Egyik kezében a kommunikátort szorongatta.

- Jobeth! - szólt bele a készülékbe. - Itt Harrigan. Vétel!

A lány azonnal válaszolt.

- Minden rendben?

- Eddig igen. - Harrigan megnyomta a kommunikátor egyik gombját. - MacKinley?

Hallasz, fiú?

- Haladunk, Mike, haladunk - reccsent fel MacKinley hangja.

- Csak jól nyissátok ki a szemeteket!

Harrigan hátralesett a válla fölött. Mögötte kilenc motor bömbölt, valamennyin egy-egy kemény, állig felfegyverzett fickó ült. A leghátul haladó géphez oldalkocsit csatoltak, abban szorongott türelmetlenül Joey egyik kuttyája.

Végigrobogtak az elhanyagolt, málladozó vakolatú, szürke háztömbök között. Harrigan figyelmesen vizsgálta a háztetőket. Semmi. A Ragadozók nem mutatkoztak. Hirtelen egy hang hallatszott a kommunikátorból:

- Zsaru, itt Roy!

- Kicsoda?

- A csapos - mondta a férfi türelmetlenül. - Úgy kétszáz méterre előttünk van valami az úton. Még nem látom pontosan, mi lehet az.

- Óvatosan menjetek közelebb - felelte Harrigan. - Lehet, hogy egy Ragadozó?

- Nem, nem hiszem - mondta Roy tétován. - Ez látszik... Várj egy kicsit, mindjárt odaérünk.

- Vigyázzatok, fiúk, mert...

- Basszátok meg, látunk egyet! - harsant fel egy kiáltás a készülék hangszórójából. - Ott áll az egyik ház tetején.

- Santa? - kérdezte Harrigan. - Santa, te vagy az?

- Én hát! Meg sem mozdul, csak áll, és minket bámul. Leszedem!

- Ne! - kiáltotta Harrigan. - Inkább lépjete meg előle! Húzzatok onnan, amilyen gyorsan csak lehet! Követni fog benneteket!

- Oké, zsaru - mondta Santa rövid hallgatás után. - De kezdem unni, hogy én vagyok a csali. A végén még rám harapnak... Mindegy, megyünk a találkára! A francba most meg eltűnt...! Lehet, hogy ezek sejtik, mire készülünk?

- Zsaru! - reccsent Roy hangja. - Ideértünk. Négy fejnélküli hulla fekszik az úton. Ezek szerint éjszaka erre is járt egy dög...

Harrigan a vállába törölte a homlokát.

- Menjete ti is tovább, és tartsátok nyitva a szemeteket!

Harrigan csapata ráfordult a Bronxból kifelé vezető North Broadway-re, és közvetlenül a Hudson folyó partján haladtak. Harrigan már éppen hívni akarta a hosszú ideje hallgató MacKinleyt, amikor...

Santa leugrott a motorról, és körbenézett. A hídon nyugat felől egyetlen jármű sem közeledett, aki pedig a keleti oldalról akart felhajtani, a fegyveres alakok láttán gyorsan meggondolta magát, és kitért. Öt perc sem telt bele, és a környék elnéptelenedett.

- Oké, fiúk, itt megvárjuk a fiatal zsaru bandáját. Keressetek valami fedezéket! A franc se tudja, mikor ugranak ránk ezek a dögök...

- Szerinted az majom miért nem lőtt le minket a háztetőről? - kérdezte valaki.

Santa elgondolkodott. Tényleg, miért nem? Ha a Ragadozók valóban olyan gyilkológépek, ha az a legkedvesebb szórakozásuk, hogy fegyveres emberekre támadjanak, akkor miért...? Lehet, hogy az a Harrigan tévedett, és az egész kelepce-terv egy rakás szart sem ér?

- A franc se tu...

A doberman felüvöltött, majd a rémülten végigviharzott a hídon, és eltűnt.

Santa torkából gurgulázó hang tört elő. Egy véres nyálcscepp csordult ki az ajkai közül, lassan felemelte a karjait, és előredőlt. Ám élettelen teste nem csapódott a betonútra, mert úgy tűnt, mintha egy láthatatlan segítő kéz elkapta, és magához ölelte volna.

A marcona férfiak úgy bámultak Santára, mint az óvodások Mickey egérre. Néztek, meresztették a szemüket, de hiába, nem láttak semmit. Santa teste megpördült, a magasba emelkedett, majd fej nélkül a földre zuhant. A megcsonkított torzóból sugárban kilövellő vér mintha elmosta volna a csapat bénító csodálkozását, a motorosok valamennyien Santa felé fordultak, és üvöltözve lőni kezdtek.

- Itt van, itt van!

- Most véged, te szemét!

Egyikük hirtelen elejtette a fegyverét, és orra bukott. Egy másik hitetlenkedve megfordult, és mielőtt összerogyott volna, még látta a hátuk mögött álló négy iszonyatos óriást.

A Ragadozók - mintha vezényszóra tennék - egyszerre meglendítették a karjukat. Négy lándzsa zúgott át a levegőn, és egy fél másodperccel később négy halott ember terült el a földön. A megmaradt két férfi sarkon fordult, de mielőtt bármit tehettek volna az egyik Ragadozó előreugrott, és széles mozdulatot tett a jobb karjával. Penge villant; a két áldozat egyszerre rogyott össze.

Minden elcsendesedett - de csak pár pillanatra.

Az ötödik Ragadozó is kikapcsolta álcázó erőterét, és diadalmasan bömbölve a magasba tartotta Santa fejét. Végre megszerezte! Mióta előző éjszaka a híd túlsó oldalán megölte a társait, ezt a lényt kereste. Érezte, előbb-utóbb újra összetalálkoznak, és igaza lett.

A Ragadozó intett a másik négynek, álljanak készenlétben. Tudta, a százalmas kis teremtmények másik csapata is feléjük tart. Meglepetést akart szerezni nekik, mielőtt végeznek velük.

A híd korlátjára kuporodott, és a többiekre mordult, kapcsolják be az álcázó egységeket. Ő is a karján lévő panel felé nyúlt, de hirtelen...

MacKinley-ék a terv szerint haladtak. A kommunikátorból hallotta, hogy Santáék láttak egy Ragadozót, és magában hálát adott az istennek, hogy ők eggyel sem találkoztak.

Ráfordultak a Cross Bronx autópályára és már közeledtek a Washington híd felé vezető elágazáshoz, mikor a kommunikátorból felcsendült Jobeth izgatott hangja.

- Mindenkiene! Mike bácsi, Frank, és a többiek! Nem tudom hogyan találtak minket, de itt vannak a Szindikátus emberei! A fiúk megpróbálják feltartóztatni őket, de...

Vad dulakodás, durva szitkok, és egy elcsattanó pofon hallatszott a hangszóróból, majd egy férfi dühtől remegő hangja.

- Harrigan! Azonnal parancsolja vissza a nyamvadt csürhét! Ez az ügy nem magukra tartozik!

Reccsenés, majd felcsendült Harrigan hangja:

- Ki maga, és mi a szart akar?

- Nostrand százados vagyok az SZ.NY.I.-tól, és meg akarom akadályozni, hogy

valami baromságot csináljon! Azonnal jöjjenek vissza! Nem bocsátkozhatnak harcba! Ez nem a maguk feladata!

SZ.NY.I., gondolta MacKinley dühösen, a Szindikátus Nyomozóirodája...

- Eszemben sincs visszafordulni! - felelte Harrigan. - Elfelejtí, hogy azok a dögök szarrá robbantották a fél várost? Maguk eddig csak nézték, mit művelnek, de most rajtunk a sor!

- Harrigan! - üvöltötte a százados. - Uraljuk a helyzetet. Nem kerülhetünk konfliktusba a maga által dögöknek nevezett lényekkel! Forduljanak vissza, vagy kénytelenek leszünk más eszközökhöz nyúlni!

- Tudja mit, százados? - kérdezte Harrigan. - Ha ilyen beszari alak, menjen vissza a mamájához, és sírja ki magát a szoknyája alatt! Mi végre teszünk valamit!

- Harrigan!

- Igen, százados? Valami mást is akar mondani?

- Tudjuk, hogy négy csapatuk van, és az útvonalukat is ismerjük. Ha azonnal nem fordulnak vissza, kiküldöm a helikoptereket, és lekaszáljuk magukat, ahogy a veszett kutyákat szokás!

- Ehhez van bátorságuk, mi? - kérdezte Harrigan gúnyosan. - Emberekre akarnak vadászni, amikor itt vannak a Ragadozók is? Elég, százados! Végeztem!

Kattanás. Harrigan kikapcsolta a kommunikátorát.

- A többi Harrigan-féle egységnek! - kiáltott a százados. - Adják meg magukat! Ismétlem, adják meg magukat! A vesztükbe rohannak!

MacKinley megnyomta a készüléke gombját.

- Kapd be, haver! - mondta a mikrofonba, és ő is megnyomta a kikapcsoló gombot.

- Újabban egész vagány lettél, zsaru! - jegyezte meg vigyorogva az előtte ülő gengszter.

- Az - felelte MacKinley.

Harrigannek igaza van, gondolta. A Szindikátus bárhogy is szeretne volna elkerülni a Ragadozókkal való nyílt összecsapást, már késő. Erről az útról nem lehet visszafordulni...

Tovább száguldottak, és már a Deegan autópálya fölött átívelő hosszú hídon robogtak. MacKinley hirtelen furcsa zajt hallott a levegőből, és felnézett. Két harci helikopter körözött a fejük fölött.

- A jó édes anyjukat, ezek tényleg meg akarnak állítani minket! - kiáltotta, és a szájához emelte a kommunikátort. - Mike! Hé, Mike, két madárka van fölöttünk. Mit csináljunk?... Mike! Hallasz?

Harrigan nem válaszolt.

- Mike, valami baj van? Harrigan!

Jézusom, gondolta, lehet, hogy őket is elkapták? Vajon kik? A Ragadozók, vagy annak a balfasz századosnak az emberei?

A hangszóró felreccsent, de egy hang sem hallatszott belőle.

A két helikopter közben az üres útra ereszkedett; az egyik a szakasz előtt, a másik mögötte torlaszolta el az utat. Feketeruhás, maszkos emberek ugráltak ki belőlük, és két-két sorban a gép elé álltak.

MacKinley felemelte a karját, és megállította a csapatot.

- Mit csináljunk, Aug? - kérdezte az egyik motoron mellé guruló Gomeztől.

Gomez elhúzta a száját, lenézett az autópálya mélyén alattuk húzódó szürke betonszalagjára, és megvakarta a fejét.

- Nem hiszem, hogy bármit is tehetnénk. Ha megpróbálnánk elhúzni mellettük,

úgy leszednének minket, mint vaksi vadász a vadlibákat.

- Megadjuk magunkat?

- Tudsz jobbat?

- És a Ragadozók? - kérdezte MacKinley. - Nem hiszem, hogy...

- Tegyétek le a fegyvert! - harsant a parancs az előttük álló helikopterből.

- Tegyétek le a fegyvert, és jöjjenek közelebb! Az első gyanús mozdulatra lövünk!

Az egyik motoros megvetően köpött egyet.

- Na, zsarukáim, mi lesz már? Szóljatok a haverjaitoknak, húzódjanak félre!

MacKinley a homlokát ráncolta.

- Oké, fiúk, tegyétek amit az a fasz mondott! Rakjátok le a fegyvereket: megadjuk magunkat.

- Micsoda? - hördült fel az egyik gengszter. - Te nem vagy normális, ba' meg!

Menj oda szépen, és magyarázd el nekik, hogy nem jókedvünkből csináljuk ezt az egészet! Ha nekik nem volt annyi vér a pucájukban, hogy kiálljanak a szörnypofákkal, ha egyedül mi merünk harcolni ellenük, akkor kotródjanak az útból, és engedjék, hogy tovább menjünk!

- Pontosan! - helyeselt a társa. - Különben semmi kedvem megadni magam. -

Rácsapott a géppisztolyára. - A végén még rájönnek, hogy a múlt héten én rámostam ki a 48. utcában azt a benzinkutat, és ...

- Fogd már be a pofád! - kiáltott rá az első gengszter. - Ezek is zsaruk!

- mutatott MacKinleyre és Gomezre.

- Most nem vagyunk zsaruk - mondta Gomez. - De Franknek igaza van. Nem tehetünk mást. Vagy azt akarjátok, hogy halomra lőjenek minket? Ezek képesek rá. Ha még sikerülne is kinyírnunk közülük egyet-kettőt, ha az a két francos helikopter felszáll, végünk. Higgyétek el, a seregben volt alkalmam tapasztalni, milyen könnyű leszedni a fedélzeti géppuskával a földön álló célpontokat...

MacKinley fáradtan megdörzsölte a szemét.

- Odamegyünk, aztán majd meglátjuk, mi lesz.

A két rendőr és a banda tagjai sorban a földre tették fegyvereiket, és lassan elindultak az előttük lévő helikopter felé. Közeledtükre a feketeruhások első sora letérdelt, és célzásra emelte a fegyverét.

- Te zsaru - súgta az egyik motoros -, van egy ötletem.

MacKinley kérdően a hórihorgas fickóra pillantott.

- A kutya...

MacKinley bólintott, mire a gengszter egy hosszú láncon maga után ráncigálta a hatalmas dobermant.

A csapatot már alig három méter választott el a felsorakozott tucatnyi feketeruhástól.

- Állj! - parancsolt rájuk az osztag vezetője, egy kegyetlen arcú hadnagy.

- Melyikük a két rendőr?

MacKinley és Gomez előrelépett.

- Magukat egyenest a Szindikátus központi épületébe szállítjuk. Nyugodtak lehetnek, felelni fognak a tetteikért! Elsőrangú celláink vannak, és biztos vagyok benne, hogy onnan nem kerülnek ki élve - mondta kajánul vigyorogva, és végignézett a társaság többi tagján. - Ezt a csürhét legszívesebben itt helyben agyonlőném. - Megvetően legyintett. - Mocskos állatok! Rátok is villamosszék vár!

- Ne tegezz, te balfasz! - kiáltott az egyik motoros, és fenyegetően előrelépett, de MacKinley visszarántotta.

- Higgyc el, hadnagy úr, jó fiúk ezek, csak hát ismeri a közmondást: nincsen rózsza tövis nélkül. Amúgy még mindig jobbak, mint a... vérhas!

MacKinley az utolsó szót ordítva ejtette ki, és a hadnagyra mutatott. A doberman meghallotta a vezényszót, és gondolkodás nélkül előre vetette magát. A feketeruhás parancsnok hanyatt vágódott a rázuhanó kutya súlyától, és mielőtt a vicsorgó fenevad a torkába harapott volna, szétlőtte a koponyáját. A felsorakozott feketeruhások csak egy másodpercre fordultak a főnökük felé, de ez MacKinleynek és társainak elég is volt ahhoz, hogy támadásba lendüljenek.

Kések és borotvák villantak, egy lövés dördült, valaki velőtrázó hangon felkiáltott, de a motorosok bebizonyították, hogy az utcán sokkal jobban meg lehet tanulni a közelharc piszkos, de annál hatásosabb fogásait, mint bármilyen kommandós kiképzőtáborban.

MacKinley felkapott a földről egy elejtett karabélyt, és lihegve körülnézett. A földön tizenkét feketeruhás, és két motoros holtteste feküdt. Gomez felugrott a helikopterbe, és két jól irányzott lövéssel ártalmatlanná tette a pilótát és a helyettesét.

- Befelé! - üvöltötte a bandának.

A gengszterek felkapkodták a feketeruhások karabélyait, és a gép fedélzetére ugrottak. Gomez félrelökdöste a két pilóta holttestét, és az ülésbe huppant.

- Te értesz ehhez? - kérdezte MacKinley csodálkozva.

- Én nem főiskolára jártam, baszd meg, hanem háborúba! - felelte Gomez, és gyors mozdulatokkal beindította a helikopter rotorjait.

A gép felemelkedett, és a másik úttorlasz felé lendült. MacKinley a fedélzeti géppuskához ugrott, a motorosok pedig a félrehúzott ajtóban állva tüzet nyitottak a másik feketeruhás csapatra. A pásztázás rövid ideig tartott, de annál eredményesebb volt. Gomez a másik mellé ereszkedett a helikopterrel.

- Most mi a franc van? - kérdezte MacKinley.

- El tudja vezetni valamelyikőtök azt a szart? - kérdezte Gomez a motorosoktól, és a másik helikopterre mutatott.

Hallgatás volt a válasz.

- Oké, így is jó - mondta Gomez. - Szedjétek össze a halottak fegyvereit meg a muníciót! Siessetek!

A motorosok kiugráltak, és villámgyorsan munkához láttak.

- Te Aug, felfogtad, mit tettünk? - kérdezte MacKinley. - Megöltünk egy rakás embert, és...

Gomez felemelte a kezét.

- Ha nem sikerült volna, akkor a végén úgyis kivégeztek volna bennünket.

- És szerinted így nem kapnak el?

- Lehet - felelte Gomez. - De csak utána.

MacKinley bólintott. Már neki is egyre több személyes indoka volt, hogy a Ragadozókat kiirtsa.

A helikopter felemelkedett, és Gomez a Washington híd felé vette az irányt.

- Aug, fordulj vissza! - kiáltott fel hirtelen MacKinley. - Azt a francos sisakot ott felejtettem!

- Mi a francnak az? - kérdezte Gomez dühösen.

- Nem tudom, de nem árt, ha nálunk van...

Gomez visszakormányozta a gépet, és újból leereszkedett. MacKinley kiugrott, visszaroht a motorokhoz, és megkereste a sisakot.

- Kíváncsi vagyok, mi van Harrigan csapatával - lihegte, mikor belevetette magát a másodpilóta ülésébe, és ismét felszálltak. - Az öreg nélkül nem sok

esélyünk lenne az űrszarok ellen.

- Így azért valamivel könnyebb lesz a dolgunk - mondta Gomez, és a helikopter műszerfalára csapott. - Ismerem ezt a típust. Ilyenokről lövöldöztünk Líbiában is. Boeing-Sikorski ARH-995. Páncélozott burkolat, automata célzó-berendezéssel ellátott géppuska, meg ha minden igaz, van öt rakétánk is... Frank, nyomd meg azt a kék gombot ott az orrod előtt!

MacKinley engedelmeskedett, mire a pilótafülke mennyezetéről egy jókora képernyő ereszkedett az arca elé.

- Most azt a mellette lévő zöldet - utasította MacKinleyt Gomez -, és forgasd el azt a kis kart! Infra. Távolbalátó - magyarázta.

MacKinley az alattuk elsuhanó út képét mutató képernyőre nézett, és szórakozottan tekergetni kezdte a kart. A külső kamerák szöveget változtattak. MacKinley próbaképpen megnyomta a monitor sarkában lévő egyik billentyűt.

- Látom a hidat - mondta.

- Jó. Akkor most nyomd meg az ötöst! Az közelebb hozza a képet - mondta Gomez. - Nézd meg, hogy megérkezett-e már Santa!

MacKinley megnyomta a billentyűt, és felkiáltott.

- Ott vannak, de... megtámadták őket a Ragadozók! A dögök sorban megölik őket! Ők is kilencen voltak?

- Igen.

MacKinley gyorsan megszámlolta a földön fekvő emberi testeket.

- Mindet kicsinálták! Négy Ragadozó van a híd előtt! Nem, a korláton ott egy ötödik is! Winnie, ezek kiirtották Santa csapatát!

- A jó édes anyjukat! - Gomez a műszerekre pillantott, és bekapcsolta a robotpilótát. - Megszórjuk őket! - Elkattintott néhány kapcsolót, és a szeme elé húzta a célzó-berendezés paneljét. - Menjetek vissza a Pokolba, átkozott dögök! - sziszegte, és megnyomta a TŰZ feliratú vörös gombot.

Két rakéta süvített ki a helikopter aljából, és alig egy másodperccel később hatalmas robbanás hallatszott.

MacKinley a monitorra meresztette a szemét.

- Oda a fél híd - mondta. - Meg három Ragadozó. Kettő még áll... áll, de meggyulladtak.

- Az istenit, az egyik napalmrakéta volt! - kiáltott fel Gomez. - A francért nem az előírás szerinti cuccot pakolták fel erre a szitakötőre?

Nagyobb sebességre kapcsol, és alig húsz másodperc múlva már szabad szemmel

is jól látták a hidat, és az úton tántorgó, lángoló Ragadozókat.

- Döglöjtek meg! - Gomez a rakétakilövő gomb felé kapott, de MacKinley megfogta a kezét.

- A híd... - suttogta. - Ne rombold szét teljesen!

Gomez dühösen felmordult, és hátraordított:

- Lőjétek szét azt a két barmot! Lőjétek már, mielőtt felrobbantják magukat!

Nem kellett kétszer mondania. A motorosok a helikopter ajtajába álltak, és a két Ragadozóból egy fél perccel később már csak apró, pörkös húscscafatok maradtak.

- Még szerencse, hogy egyetlen civil sem volt a hídon - mormolta MacKinley. Gomez feljebb kormányozta a gépet, és mélyen a társa szemébe nézett.

- Akkor is lőttem volna...

MacKinley idegesen megtörölte izzadt képét.

Ez teljesen begolyózott, gondolta. Vagy lehet, hogy most is neki van igaza?

- Menj a találkozási pontra! - mondta. - Tehát Santáéknak annyi. Kíváncsi vagyok, mi lett Harrigannel, meg a csapossal...

Roy csapata begördült a Lincoln alagútba. A motorok éles reflektorai kísérteties árnyakat vetettek a sötét falakra, és Roy egyre idegesebben meresztgette a szemét.

Ha most jönne egy, gondolta, már csak akkor vennénk észre, amikor levágja a fejünket...

Megmarkolta a géppisztolyát, és az előtte ülő kopasz férfi válla fölött az alagút végét jelző, egyre növekvő fényfoltra bámult.

Nem lesz semmi baj, nyugtatgatta magát. Ha eddig eljutottunk, épségben ki fogunk érnei ebből a francos sötétségből!

Amikor végre kijutottak megkönnyebbülten fellélegzett - de a következő pillanatban oldalra vetődve leugrott a lassan guruló motorról. Éles, sivítő hang metszett a fülébe, majd egy másodperccel később egy robbanás rázta meg a levegőt. Roy vaktában tüzet nyitott, és megpróbált az út szélén álló egyik betonkocka mögé kúszni.

- Ott van, én látom! - kiáltott fel egy hosszú copfos óriás, és kibiztosított egy kézigránátot, de eldobni már nem tudta: valami átsüvített a levegőn, és - miközben két motor az utasaival együtt lángba borult - egy éles korong átszelte a felsőtestét. A váratlan támadástól megdermedt emberek még fel sem ocsúdhattak megdöbbenésükből, még meg sem húzhatták a fegyverük ravaszát, mikor

a Ragadozó rakétái és villámgyorsan elhajigált gyilkolószerszámai már a fél csapatot, és a fogát csattogtatva előrevetődő kutyát is kiirtották.

Roy gyorsan körbepillantott, és látta, már csak négyen maradtak. Az egyik motoros hirtelen felsikoltott, és amikor Roy a hang irányába nézett úgy látta, mintha egy szellem állna a feltépett torkú férfi mellett. Célzás nélkül lőtt, egymás után cserélgette a tárat, és mikor felfedezte az út betonjára hulló zöld cseppeket, gonosz vigyorral az arcán felpattant a helyéről, és a hullaháznál megölt Ragadozó lándzsáját lóbálva előreugrott.

Felszikrázott előtte a levegő, és kékesfehér, apró villámok közepette a semmiből kibontakozott a sebzett Ragadozó alakja. Roy elhajította a lándzsát, a kopasz fickó pedig üvöltve meglendítette a machetáját, és könyéből levágta a Ragadozó bal kezét. A másik életben maradt gengszter a bestia mögé ugrott, és pisztolya csövét a rücskös bőrhöz nyomva négyszer meghúzta a ravaszt. A Ragadozó felemelte épen maradt karját, iszonyatos hangon felüvöltött, majd magatehetetlenül arccal a betonra zuhant.

Roy diadalmasan felrikoltott.

- Levágom a fejed, te állat!

Kirántott a dög gyomrából a lándzsát, fejszeként a feje fölé emelte, minden erejét összeszedte, hogy lesújtson... De egy másodperccel később már szédelegve, vérző arccal hevert az úton. Két robbanás: két térd véresen elterült a földön. Egy villanás, és egy újabb Ragadozó ugrott Roy mellé.

Ő felült, és kétségbeesetten maga elé tartotta a lándzsát.

- Gyere, te dög! - kiáltotta a félelemtől zokogva. - Megölhetsz, de előbb még kiontom a beled!

Tévedett.

A Ragadozó halott társához lépett, lekattintott a csuklójáról a fémdobozt, és egy apró hengerből sárgás permetet fecskendezett a testére. Lángra lobbantotta, és miután már csak egy kupac szürkéssárga hamu maradt a helyén, módszeresen begyűjtötte a trófeákat.

Harriganék áthaladtak a Hudson folyó felett átívelő hídon, és rákanyarodtak a 80-as országútra.

A zsarut bosszantotta, hogy a Szindikátus még a robbanás után is tétlen akar maradni, ráadásul a nyakukra akarja küldeni a fogdmegjeit. Tudta, hogy a Ragadozók bosszút akarnak majd állni elpusztult társukért, és még az eddiginél is örültebb gyilkolásba kezdenek, ezért nem értette, hogy őrajtuk kívül miért nincs valaki, aki szembe merne szállni velük.

Oldalra hajolt, az előtte ülő férfi válla fölött előrepillantott, és elállt a lélegzete.

Az úton, úgy háromszáz méterre előttük egy magas alak állt. A motort vezető gengszter is megláthatta, mert hirtelen lefékezett.

- Szerinted mi az ott, nigger? - kérdezte.

Harrigan a szemét erőltetve, hunyorogva bámult a mozdulatlan alakra, és átkozta magát, hogy mindenre gondoltak, csak arra nem hogy egy távcsövet is beszerezzenek.

- Nem tudom...

- Egy Ragadozó?

- Lehet... Nem látom pontosan. Menjünk közelebb, de óvatosan!

A motorok lassan előre gördültek. Harrigan megkönnyebbülten fellélegzett.

- Egy ember. De ki a franc lehet az?

Már csak alig húsz méternyire voltak a karba tett kézzel, széles terpeszben álló férfitől, mikor Harrigan megállította a csapatot. Leugrott, és vadászpuskáját lövésre készen maga előtt tartva elindult a különös nyugalommal álló, terepszínű katonai egyenruhát viselő ember, és az út két oldalán egymás mögött sorakozó sötétzöldre mázolt teherautók felé.

A férfi hirtelen felemelte a karját, mire egy csapatnyi fegyveres ugrott elő a fedezékéből. A katonák felsorakoztak, és Harriganre meg a mögötte lépkedő motorosokra emelték rohampuskáikat.

- Megállni! - kiáltott rájuk a férfi, és végigmérte a furcsa szakaszt.

- Adják át a fegyvereiket, és menjenek vissza! A körzetet lezártuk. Senki sem léphet be.

- Ugyan miért nem? - kérdezte Harrigan.

- Hajnalban a Lincoln repülőtér közelében felrobbant egy kerozintartály.

Parancsot kaptunk, hogy amíg a mentési munkálatok tartanak, ebbe az övezetbe senkit se eresszünk be.

Még hogy kerozin, gondolta Harrigan, és gúnyosan elmosolyodott. A Szindikátus mindig érdekes magyarázatokkal tud előállni...

- Márpedig mi átmegyünk - mondta.

A tiszt a katonákra mutatott.

- Kétlem. A parancs szerint bármilyen eszközt felhasználhatunk, hogy a behatolást megakadályozzuk. Örüljenek, hogy nem értesítjük a rendőrséget! Azt hiszem, egy perc alatt kiderülne, hogy keresik magukat.

- Ide hallgasson... - Harrigan a katona gallérján sorakozó csillagokra

pillantott. - Őrnagy! Maga is éppen olyan jól tudja, mint én, hogy szó sincs semmiféle kerozinról. Mi éppen azért jöttünk, hogy megöljük a dögöket, akik a katasztrófát okozták, és...

- Maga nem fog megölni senkit és semmit! - jelentette ki határozottan az őrnagy. - Azt hiszem, nem értette meg, amit az előbb mondtam. Bármilyen eszközt felhasználhatunk.

- Én meg azt hiszem, maga nem érti, amiről beszélek! - kiáltotta Harrigan dühösen. - Ember, az a robbanás bármikor megismétlődhet! Vagy magának nem beszéltek semmiféle idegen lényekről? Mivel etették meg?

Az őrnagy faarccal nézett vissza rá.

- Ne vitatkozzon! Tegyük le a fegyvereket, és forduljanak vissza!

- Hát már a hadsereg is a Szindikátus kezében van?

- A hadsereg a kormány "kezében van".

- A kormány meg a Szindikátuséban. Miért nem tesznek már ellenük valamit? Miért?

- Azt hiszem, a legjobb lenne, ha visszafordulna, és azonnal keresne egy orvost - mondta az őrnagy. - Valószínűleg napszúrást kapott. De elég volt! Teljesítsék a parancsomat, vagy lelövetem magukat! Elég világosan fogalmaztam?

Harrigan végignézett a mozdulatlanul álló katonák sorfalán.

Legalább háromszoros túlerőben vannak, gondolta.

- Igen - bólintott, és lassan a földre eresztette a puskáját. A motorosok követték a példáját.

- Maguk meg csatába indultak, vagy mi? - kérdezte az őrnagy a fegyverkupacra mutatva. - Tudja-e, hogy pusztán ezért lecsukathatnám magukat?

- Igen, valami olyasmire készültünk - mondta Harrigan leverten. - Legalább azt árulja el, hányan haltak meg?

- Semmiféle információt nem adhatok ki - mondta az őrnagy. - De hogy megnyugodjon közlöm, az anyagi kár...

- Szarok az anyagi kárra! Semmi közöm hozzá! - kiáltotta Harrigan. - Hányan haltak meg? - ismételte.

- ...az anyagi kár nem számottevő.

Harrigannek eszébe jutott valami. A zsebébe nyúlt, és előhúzta a jelvényét.

- Nézze, én rendőr vagyok. Rendben, visszamegyünk, de árulja már el, hogy hányan haltak meg!

Az őrnagy tüzetesen megvizsgálta a jelvényt, és közben eltűnt az arcáról a ráerőltetett keménység.

- Sokan - mondta. - Egy fél órán belül befejeződik a körzet kiürítése, és a délután folyamán megkezdődik a pontos felmérés. És valóban nem tudom, mi történt - tette hozzá Harrigan szemébe nézve.

Harrigan lehajtott fejjel a motorok felé indult.

Valahogy át kell jutnunk a kordonon, gondolta. A Szindikátus nagykutyaának még ez sem volt elég, még mindig nem akarják felvenni a Ragadozók ellen a harcot. Mi a francra várhatnak? Hadüzenetre? A kormány semmit sem tehet a Szindikátus jóváhagyása nélkül, a hadsereg is béna. Olyan ez az egész, mint amikor egy kutyát megharap egy másik, és ahelyett, hogy visszamarna, a sebet nyalogatva eloldalog. Egy óra múlva egy teremtet lélek sem lesz a környéken. Ha átjuthatnánk...

Gyors egymásutánban két robbanás dörrent mögöttük. Harrigan hátrakapta a fejét, a földre vetette magát, és a tarkójára szorította a kezét.

A katonák zavarodottan lövöldözni kezdtek. Karabélyaik kattogását időnként

túlharsogta egy-egy újabb robbanás, aztán minden elcsendesedett.

Harrigan lassan felemelte a fejét. A kordon helyét már csak a betonútba robbantott lyukak, és széttépett hullák jelezték. Fény villant, és az egyik katonai teherautó tetején megjelent egy guggoló Ragadozó alakja.

Harrigan hátrahagyott fegyvereikre nézett, majd a szörnyre, és remegve lehajtotta a fejét.

Nem jön ide, próbálta megnyugtatni magát. Nem jön ide... Miért jönne? Nincs nálunk fegyver!

Újra fellest. A Ragadozó egy halott katonától a másikig lépve begyűjtötte a trófeákat. Mikor végzett, egy pisztolyszerű tárgyból furcsa permetet fújt a hosszú zsinórra fűzött koponyákra, majd megérintette a karjára erősített panelt, és zsákmányával együtt eltűnt.

- Elment - suttogta az egyik motoros.
- Hogyhogy még élünk? - kérdezte egy másik.
- Nem volt nálunk fegyver...

Harrigan felállt.

- Tovább megyünk, fiúk!

Összeszedték a katonák karabélyait, és beszálltak két, géppuskával felfegyverzett dzsipbe.

Szabad az út, gondolta keserűen Harrigan, és rekedt hangon indulást parancsolt.

MacKinley dühösen a helikopter kommunikátorára csapott.

- Jobeth sem válaszol...

- Persze - mondta Gomez gúnyosan -, a Szindikátus biztosan magához szólította.

- De Harrigan meg a csapos is eltűnt! Most mi a francot csináljunk?

Gomez a radar monitorára pillantott, és a villogó pontokra mutatott.

- Azt hiszem, most mentik ki az életben maradottakat a robbanás körzetéből. Nagy most itt a forgalom. Mi lenne, ha megnéznénk hol jár a csapos bandája, aztán az öreg elé mennénk?

MacKinley bólintott, Gomez pedig éles szögben megdöntve a gépet megfordult.

A Hudson partja fölött repültek. MacKinley a zsákjába kotort, és előhúzta a hullaházi Ragadozó sisakját. Megvizsgálta, a körme hegyével megkocogtatta a fémet, és az arca elé emelte.

- Na, hogy áll? - fordult Gomez felé.

- Úgy nézel ki, mint egy hegesztőmaszkos majom - nevetett Gomez, és lejjebb irányította a gépet. A víz fölött suhantak.

A nem emberi fejre méretezett sisak vizora vöröses árnyalatba borította MacKinley előtt a világot. Tűnődve oldalra fordult, és az egyik raktárház mólójához kikötött hajóra nézett. Hirtelen elakadt a lélegzete.

- Aug! Ott van egy, lenn a hajón!

- Szétlövöm a dögöt! - kiáltott fel Gomez, és a szeme elé húzta a célzó-berendezést. - Hol van?

- Ott lent, azon a zöldre pingált hajón!

- Nem látom - mondta Gomez, és helikopter ablakához hajolt. - Te képzelődsz, ba' meg! Nincs odalent semmiféle zöld hajó. Csak egy vöröset látok, Ragadozót meg egyet sem.

MacKinley elkapta a szeme elől a sisakot, és szabad szemmel is lenézett. A

Ragadozó eltűnt, és látta, valóban egy vörösre festett oldalú hajó ringatózik a folyón. MacKinley a sisakra pillantott, újra a szeme elé tartotta. A hajó színe zöldre változott, és a Ragadozó ismét a fedélzetén állt.

- A sisak! - kiáltotta örvendezve. - A sisakkal látom!

- Kinyögnéd már végre, hol van?

- A ző... a vörös hajó farára célozz, közvetlenül a végére, bal oldalra! De ne, várj! Mi van, ha emberek is vannak rajta?

- Viccelsz? - kérdezte Gomez. Kilőtte az egyik rakétát, és felhúzta a gép orrát.

MacKinley a szétrobbantott hajó égő roncsaira meredt.

Igaz, gondolta, ha az ürdög ott járt, valóban nem maradhatott senki a fedélzeten. Senki, legfeljebb hullák...

- Szóval a sisak a megoldás - mondta MacKinley. - Ezután már csak annyi dolgunk lesz, hogy körözgetünk a város fölött, és lelőjük őket.

- Aha. Nem is rossz ötlet. Egészen addig csinálhatnánk, míg elfogy a megmaradt két rakétánk, ami közül az egyik napalm, vagy amíg egyikük le nem szed minket innét. Mindenesetre eggyel kevesebb.

Közeledtek a Lincoln alagút nyugati végéhez.

MacKinley feltette a sisakot, és felnézett az égre. A felhők kékjébe mintha egy csepp zöldes árnyalat keveredett volna.

- Te - mondta -, nem is olyan hülye az az öreg. Egész szépen összeszedte a csapatot. Most már van helikopterünk, meg még mindig vagy huszonöt emberünk...

- Vonj le belőle kilencet - mondta Gomez, és lemutatott.

Az alagút előtt füstölgő roncsok, és lefejezett hullák heverték.

MacKinley lenézett.

- Akkor tizenhat... Leszállunk?

- Minek? Már úgy sem segíthetünk rajtuk. Majd valaki eltakarítja őket az útból.

MacKinley komoran bólintott, és az alattuk tovasuhanó holttestekre nézett.

Érdekes, gondolta. Ezen a vackon át zöldnek látszik a vér...

Harrigan négy motorossal együtt a hátul haladó dzsipben ült, az elsőben pedig négy társuk, meg a kutya.

Harrigan az egyik útjelző táblára pillantott.

Még tíz perc, és odaérünk, gondolta. Utána pedig...

Agyába tolultak az elmúlt tíz óra élményei. A hullaház... Abba a dögbe annyi ólmot belelőttek, hogy egy egész elefántcsordának elég lett volna, és még mindig mozgott. A robbanás... Tényleg, mi van, ha az űrhajójukról néhány bombát a Földre dobnak? Mert valahol van űrhajójuk, valamivel csak ide kellett jönniük. Hogy lehet, hogy a légvédelem még nem fedezte fel őket? A modern radarok még azt is kijelzik, ha valahol a Közel-Keleten az egyik tábornok nagyobbat böfög a szokásosnál. Vagy lehet, hogy a fejesek közül már mindenki tudja, hogy itt vannak? A Szindikátus... Az istenverte Szindikátus! Jó, a mentést elvégezték, de még a katonáknak sem árulták el, tulajdonképpen mivel is állnak szemben. Igen, a katonák... Harminc másodperc - harminc halál. Vajon ők milyen eséllyel szállhatnak szembe ezek után a Ragadozókkal? Lehet egyáltalán esélyük? Láthatatlanok, és ha mégsem fog esni az eső, azok is maradnak. Félelmetes fegyvereik vannak, szó szerint halálbiztosan céloznak, és a közelharcban is verhetetlenek. Mégis... El lehet őket pusztítani! Persze még

haláluk után is megölhetnek egy pár ember. Harrigan lehunyta a szemeit, és újra maga előtt látta a gombafelhőt, újra hallotta az iszonyatos robbanást, és...

Kinyitotta a szemeit, és csak akkor döbbsen rá, a robbanás nem csak az ő fejében szólt, mikor az elől száguldó dzsip egyetlen lánggombolyagként gurult tovább. Harrigan sofőrje a fékbe taposott. Az egyik fickó a géppuskához ugrott, Harrigan és a másik négy pedig az útra vetődött, és a vállához emelte a karabélyát. Hiába, nem láttak semmit.

A Harrigan mellett térdelő fiatal fiú hirtelen megtántorodott, és előredőlt. A hátából egy lándzsa meredt az égnek. Harrigan megpördült, tüzet nyitott, de amikor a Ragadozó lövedéke a tőle alig egy fél méternyire hason fekve lövöldöző fickóval együtt elvitte az út egy részét is, a légnyomás messzire röpítette. Még hallotta a tompa dörrenéseket, a vad ordítást, aztán elsötétült a szeme előtt a világ.

Görcsösen felköhögött, és homályos szemmel körbenézett. Látta, alig néhány másodpercre veszthette csak el az eszméletét, mert a csapatából megmaradt két ember még mindig ugyanúgy térdelt és lőtt. Az egyikük mocskosul káromkodva felordított, elhajította használhatatlan, kiürült karabélyát, és futásnak eredt. A másik is felállt, és a térdje után iramodott.

Harrigan nagyot sóhajtott. Ezúttal rajtavesztett. Egyedül maradt, nincs tovább. Legfeljebb egy perc, és láthatatlan hóhérra végezni fog vele. Hátradőlt. Azt mondják, gondolta, ilyen helyzetben, ilyen közel a halálhoz az emberek szeme előtt le szokott peregni az egész élete. Keserűen elvigyorodott. Mire emlékeznek? A gyerekkoromra? Jó volt. Ennyi. Aztán jött a zsarumelő, a vér, a kábítószer, a pisztolypárbajok, és aztán... a Ragadozók. Utána pedig megint a Ragadozók, és újra csak ők. Ötvenhat év, és ebből huszonkettő azzal telt el, hogy ezeket a dögöket üldöztem. Istenem, de sokszor elképzeltem már a haláloamat, de eddig mindig csak úgy gondoltam rá, hogy majd, egyszer nekem is végem lesz. De ez az egyszer most van... Milyen távol lehet tőlem? Húsz méternyire?

Harrigan erőlködve felemelte a fejét, és felnevetett.

A Ragadozó alig tíz méterre állt tőle. Diadalmasan felüvöltött, és még közelebb lépett, ám felemelt karjai között Harrigan észrevett valamit. A villámsebesen közeledő pont alakot öltött.

Egy helikopter!

- Túl közel van hozzá az öreg! - kiáltotta Gomez. - Nem tudom kilőni a rakétámat!

- Várj, észrevett minket! - mondta MacKinley. - Felénk fordul! Oldalra ugrott... Te, ez menekül!

- Még egy kicsit, te dög, még egy kicsit menj arrébb! - könyörgött Gomez.

- Még egy métert, na még egyet... Nem látom! Eltűnt!

MacKinley Gomez kezébe nyomta a sisakot.

- Ezzel nézd!

Gomez a sisakkal együtt a célzó-berendezés fölé hajolt.

- Oké, megvan. Na, most figyelj, te rohadék! Itt repül a kismadár!

Megnyomta a gombot. A napalmrakéta egy másodperc alatt lángba borította a Ragadozót.

- Fiúk! - kiáltott hátra MacKinley. - Figyeljete! Csak úgy, mint az előbb a hídnál...!

- Tehát már csak tizenketten maradtunk - mondta Harrigan, és fáradtan hátradőlt a másodpilóta ülésében. - Nem valami sok.

- Feladjuk? - kérdezte Mackinley.

- Most? - Különös kifejezés terült szét a fekete zsaru arcán. - Késő. - Kibámult az ablakon.

- Szentséges Isten! - suttogta Gomez.

Alattuk egyetlen romhalmaz volt a város. A házak helyén, ahol egy fél napja még emberek laktak, most töredezett betonkupacok, szétporlott téglák halmai sötétlettek. Az utakat vastag törmelékréteg takarta, mely alól itt-ott előkandikált egy-egy autó, egy valamikor ezüstsínű busz maradványa, a széttépett kábelek, vékony és vastagabb csövek csonkjai. Harrigannek eszébe jutott egy rég nem hallott vers. "Szürke rengeteg; a samurájok beléptek, és csak tehetetlenül néztek, néztek..." A pusztulás szürke egyhangúságát csak néhol törte meg egy napfényben csillogó üvegszilánk, vagy egy csodálatos módon egyben maradt közlekedési jelzőtábla vörös korongja. Ahogy lejjebb ereszkedtek, egy kicsit távolabb Harrigan felfedezett egy rikító kék foltot.

- Menjünk oda - szólalt meg rekedten.

Gomez válasz helyett bekapcsolta monitorát, és Harrigan látta, jobb, hogy ha mégsem szálltak le. A kék folt...

Harrigan megtörölte a homlokát, bekapott egy tablettát. A kék folt egy munkaruhába öltözött hullakupac volt.

Gomez közelebbi képre kapcsolt, és Harrigan meglátta a halottak mellett heverő, félig a törmelékbe fúródott táblát:

JOE AUTÓSZERELŐMŰ... ÉJJEL-NAPP...

Gomez körbeforgatta az egyhelyben lebegő helikopter külső kameráit. Harrigan a szemét meresztve, iszonyodva bámulta a monitort. Valamivel Joe műhelyének maradványai mellett két betonlap közül egy ökölbe szorított kéz kapaszkodott az ég felé, egy kicsit arrébb pedig egy leszakított láb ágaskodott, mintha obszcén faként gyökeret akarna verni a romkupacba. A kamera tovább forgott. Mindenfelé halottak, széttépett, összelapított testek heverték. Az emberek többségét álmában lepte meg a halál; a robbanás ereje kártyavárként döntötte össze a fejük felett otthonukat, és mire felébredhettek volna, már nem éltek.

Harrigan megremegett, hirtelen kikapcsolta a monitort, és két újabb tablettát rágott szét.

- Most hová? - kérdezte Gomez.

Harrigan képtelen volt megszólalni, csak a hüvelykujjával intett: fel.

Gomez megvonta a vállát, és felhúzta a gép orrát. Harrigan lenézett. A robbanás középpontja helyén egyetlen, ötszáz méter átmérőjű, a sárga földig kirobbant kráter tátongott, körülötte pedig legalább két kilométeres körzetben romba dőltek az épületek.

- Édes Istenem - nyögte Harrigan. - Ez szörnyűbb, mint amire számítottam... Ez nem ismétlődhet meg!

- Jézusom! - kiáltott fel MacKinley is. - A bombák! Nem szedtük le a bombákat a megölt Ragadozók karjáról!

Harrigan elszürkült arccal bámult maga elé. Ez volt az az apró részlet, amiről a kocsmában megfeledkezett.

Hogy lehettem ilyen hülye?, gondolta.

Gomez megremegett.

- Most mit csináljunk?

- Reménykedünk, fiam - nyögte Harrigan. - Reménykedünk.

Gomez a romhalmaz határán, a kiürített városrész egyik terén landolt.

- Három ember meg a pilóta a gépen marad - mondta Harrigan -, a többiek pedig megpróbálnak lehetőség szerint fedezékbe húzódni...

- És mi van, ha ők nem jönnek ide? - kérdezte valaki.

- Eljönnek, fiam, efelől nyugodt lehetsz - felelte Harrigan. - Tudják, hogy mi öltük meg a társaikat... Mennyit is?

MacKinley gyorsan összeszámolta.

- Volt egy a hullaháznál, öt a hídnál, egy a hajón, meg egy a dzsipeknél. Az hét. Ezek szerint már alig vannak többen húsznál.

- Ebben nem lehetünk biztosak - mondta Harrigan, és felnézett az égen gyülekező, haragoskék fellegekre. - Ha minden igaz, egy órán belül esni kezd. Ha addig kihúzzuk valahogy, utána már elvesztik a legnagyobb előnyüket: látni fogjuk őket.

Végignézett a téren. A környező házak ablakaiból kitört az üveg, némelyik teteje beroskadt, az út betonján hatalmas repedések pókhálói éktelenkedtek, de a falak még szilárdan álltak. MacKinley az arca elé tartotta a sisakot, és lassan körbefordulva vizsgálgatni kezdte a tetőket.

- Északról társaságot kapunk! - reccsent Gomez kiáltása a kommunikátorból.

- Négy... nem, öt helikopter! Úgy látszik, a Szindikátus még mindig nem akar leszállni rólunk. Lelőjem őket?

- Nem! - mondta Harrigan. - Várjuk meg, mit akarnak.

- Hogy mit? - kérdezte MacKinley. - Megállítani minket, és...

- Harrigan! Harrigan! Itt Colloughs őrnagy - hallatszott a kommunikátorból.

- Harrigan! Hagyják el a szektort! Ismétlem, azonnal hagyják el a szektort!

- Na, mit mondtam? - nézett MacKinley Harriganre. - Ezek még mindig nem tértek észhez...

- Harrigan! Parancsunk van rá, hogy eltávolítsuk magukat innen. Ha önként nem vonulnak el, kénytelenek leszünk erőszakot alkalmazni!

Harrigan már szabad szemmel is jól látta az egyre közeledő helikoptereket, és már éppen válaszolni akart az őrnagynak, mikor az egyik gép hirtelen lángba borult, felrobbant, és izzó repeszek felhőjeként záporozott alá.

- Gomez! - ordította Harrigan a kommunikátorba. - Azt mondtam, ne lőj!

- Nem én voltam, én nem is... - mentegetőzött a fejük felett köröző helikopterből Gomez, de a szavait hirtelen elnyomta egy detonáció.

Harrigan és MacKinley rémülten a magasba néztek, és az utolsó pillanatban sikerült beugraniuk az egyik ház kapuján. Gomez szétlőtt helikopterének lángoló maradványai sivítva hullottak a földre. Az egyik motoros dermedten bámulta a halálos tűzijátékot, és már nem maradt ideje rá, hogy fedezékbe húzódjon egy rázuhanó, fogazott szélű fémdarab elől.

- Aug! - üvöltötte MacKinley, is kiugrott az útra.

Látta, Gomezen már nem segíthet, ezért az arca elé tartotta a sisakot, és vadul körbenézett.

Az alacsony épület tetején álló Ragadozó újra az őrnagy még mindig közeledő helikopterei felé fordult, célzott - a vállára szerelt rövid csőből egy villám

hasított keresztül az égen. Robbanás, majd még egy. A két helikopter szilánkokra szakadt, a maradványok lángolva, pörögve zuhantak lefelé. MacKinley átrohant az utcán, és karabélyából megeresztett egy hosszú sorozatot a tetőn álló Ragadozóra. A dög megtántorodott, és lezuhant. MacKinley mellé ugrott, és közvetlen közletről addig lőtte, míg a golyók neonzöld cafatokra nem szaggatták a mellét.

Az egyik motoros lehajolt, és két kézzel megmarkolva lefeszegette a Ragadozóról a sisakot. A saját fejére tette, hátrafordult, és hasra vágódva löni kezdett. MacKinley melléje vetődött, és ő is az arca elé tartotta a saját sisakját. Az úton három Ragadozó közeledett a tér felé.

- Kelet felől! - üvöltötte MacKinley, és Harrigan, meg a megmaradt négy másik motoros is letérdelt. Fegyvereik csövét jobbra-balra mozgatva tüzet nyitottak valamennyien. - Ezt éljétek túl, alattomos dögök!

A három Ragadozó megtorpant, egyikük elterült a földön, a másik kettő pedig behajlított térddel, kitárt karokkal bömbölni kezdett. Az egyik megérintett a mellén egy kapcsolót, és a hozzá legközelebb lévő ember felé fordult.

Harrigan a mellén táncoló három vörös pontra bámult. Oldalra vetődött, de a pontok követték. A Ragadozó elégedetten felrikoltott - de a következő pillanatban élettelenül elvágódott.

- A másikat is! - kiáltott MacKinley, és lőtt.

A harmadik Ragadozó még mindig nem értette, hogy láthatják őt az emberek. Zavarodottan az egyik falhoz ugrott, és karmait a beton repedéseibe mélyesztve mászni kezdett felfelé.

- Ott van a falon, az első és a második emelet között! - ordított a sisakos motoros.

A karabélyok dühösen kattogni kezdtek. A Ragadozó mozdulatlanra dermedt, majd magatehetetlenül az út kövére zuhant.

- Megint kevesebben vannak - mondta MacKinley az arcát törölgetve.

- Aha - vigyorgott a mellette hasaló motoros. - Ezek még nem is sejtik, kikkel akadtak össz...

A Ragadozó a tér másik oldaláról bukkant elő, és lőtt. A motoros testéből sűrű vér fröccsent MacKinley szemébe, és mielőtt letörölhette volna, elviselhetetlen fájdalom hasított a vállába. Megfordult, és elakadt a lélegzete. Alig tíz méterre tőle egy Ragadozó állt, mögötte pedig három másik.

MacKinley megrántotta a karabély ravaszát, de közben megtántorodott, és a sorozat célú tévesztve a járda mellett álló vörös tűzcsapot találta el. A jó egyméteres fémhenger szétrepedt, és vastag, erős sugarú szökőkút emelkedett fel belőle. MacKinley elejtette a sisakot és elterült a földön. A víz a Ragadozókra fröccsent.

- Mike! - ordított fel a rendőr.

Harrigan sarkon fordult, meglátta a négy bestiát, de mielőtt rájuk löhetett volna, a feje fölött kelepelni kezdett egy géppuska. A Ragadozók egymás után összerogytak.

Harrigan felnézett. Az őrnagy két megmaradt helikoptere közül az egyik leszállt a tér közepére. Az ajtó félrecsúszott, és fekete ruhás fegyveres ugráltak ki rajta.

Harrigan csüggedten leeresztette a fegyverét. Mégis vége. Összesen öten maradtak, nem szállhatnak szembe egy szakasznyi kommandóssal, meg ki tudja még hány Ragadozóval egyszerre...

Az elől futó őrnagy felemelte a kezét. A fekete ruhások megtorpantak, és Harriganre céloztak. Meghúzták a ravaszt. Harrigan feltartotta a kezét, és behunyta a szemét. Rövid sorozatok golyói süvítettek el a füle mellett.

- Mi van, madárijesztőt játszik? - kiáltott rá az őrnagy, és eléje ugrott.

- Inkább köszönje meg, hogy leszedtem magáról azt az izét! - előremutatott.

Harrigan megfordult, és a háta mögötti ház tetejéről a járdára zuhanó Ragadozóra nézett.

- Megjött az esze, őrnagy? - kérdezte a végletekig leverten.

Az őrnagy megvakarta a fejét.

- Tudja, egész életemben parancsokat teljesítettem - mondta lassan. - De amikor ezek a dögök leszedték mellőlem három helikopteremet, arra gondoltam, hogy szarok én a kormányra meg a Szindikátusra. Magának van igaza, Harrigan! Ezeket ki kell irtani!

Harrigan az őrnagy vállára csapott.

- Köszönöm! És az embereinek is... - A téren fekete árnyakként fedezékbe húzódó kommandósokra nézett, majd a magasan felettük lebegő helikopterre pillantott. - Így már valamivel könnyebb lesz.

- Szirti sas, Szirti sas, itt Fészek! - reccsent fel az őrnagy kommunikátora.

- Szirti sas, jelentkezzen! Vétel.

Harrigan elvigyorodott.

- Maga a Szirti sas? - kérdezte.

Az őrnagy bólintott.

- Miért, maga már hallott olyasmit, hogy egy helikopteres századot Éticsigának nevezzenek? - A szájához emelte a kommunikátort. - Szirti sas vételen!

Harrigan közben a sebesült MacKinleyhez lépett, aki mellett már ott guggolt a kommandósok orvosa.

- Minden rendben, Fred? - kérdezte.

MacKinley bólintott.

- A tűzcsapokra célozzatok! - hörögte, és vérző vállára szorította a kezét.

A négy motoros örült barbárok módjára nekilátott a tűzcsapok szétlövésének. A téren egyre sokasodtak a zuhatagok, és hamarosan már mindenhol bokáig ért a víz.

Harrigan a dühösen kiabáló őrnagy mellé sietett.

- ...térjenek vissza a Fészekbe! - hallatszott egy erőszakos hang a kommunikátorból.

- De értse meg, uram, ezek megtámadtak minket! - felelte az őrnagy.

- Rákényszerültünk a védekezésre, és...

- Teljesítse a parancsot, katona!

Az őrnagy a földhöz vágta a készüléket.

- Ezek nem normálisak! - kiáltotta. - Nem hogy segítséget nem küldenek, de még mindig az eredeti tervhez tartják magukat. Azt akarják, hogy tegyük magukat harcképtelenné, és vonuljunk vissza!

- És? - kérdezte Harrigan. - Megteszi?

- Egy nagy szart! Nekem azt mondták, Harrigan, hogy maguk veszélyes terroristák, és hogy maguk idézték elő az éjszakai robbanást is.

Harrigan gúnyosan elmosolyodott.

- Logikus nem? Összebarkácsolunk egy bombát, aminek az ereje legalább öt mázsányi TNT-vel felér, aztán visszajövünk, hogy kiraboljuk a hullákat. Maga bevette ezt a maszlagot, őrnagy?

- Be - hajtotta le fejét a kommandósnak. - De aztán megláttuk azokat az izéket, és rögtön tudtam, hogy valami egészen másról van szó... - A zsebébe nyúlt, előkotort egy szivarvéget, és idegesen rágyújtani kezdte. - Ha megszegem a parancsot, hadbíróság vár rám.

- Ha pedig végrehajtja, a Ragadozók tovább gyilkolnak - mondta Harrigan.

- Ezek a Ragadozók? - mutatott az őrnagy az egyik hatalmas dögre. - Mik ezek egyáltalán?

- Földönkívüliek. Úgy látszik, a Szindikátus még mindig el akarja kerülni a velük való összecsapást. Képesek láthatatlanná tenni magukat, de ha víz éri őket, oda a nagy tudományuk. Ez is az övék volt. - Harrigan levette a hátára vetett zöld vászonzsákot, és az őrnagy kezébe nyomta a sisakot.

- Jó, de most mi a francot csináljak? - kérdezte az őrnagy. - Nekem...

Egy robbanás - a tér szélén álló egyik ház helyén füstölgő kráter támadt.

- Ez a válasz! - kiáltotta Harrigan. Elkapta az őrnagytól a sisakot, a fejébe nyomta, és villámgyorsan végigpásztázta a háztetőket. Semmi.

Újabb robbanás.

Harrigan felnézett az égre, és megtántorodott a döbbenettől. A helikopter egyetlen sűrű gázfelhővé vált, és fölötté...

Fölötté egy óriási döglégyre emlékeztető, ezüstösen csillogó fémtest lebegett.

- Jézusom! - hörögte Harrigan.

A "légy" orrából kicsapott egy vakítóan fehér villám, és a következő pillanatban egy újabb épület tűnt el a föld színéről.

Harrigan az őrnagy szeme elé tartotta a sisakot.

- Tizedes! - kiáltott az őrnagy a helikopter mellett álló katonának, mikor végre levegőt kapott. - A gránátvetőt!

A katona felugrott a helikopterbe, a vállára kapott egy kétméteres fémcsövet, és a parancsnok mellé száguldott vele.

- Célpont két óra irányában, százötven méteres magasságban! Tűz! Lőjön már, az isten áldja meg!

Az ezüstlégy újabb villámokat szórt, de szinte ugyanabban a másodpercben, amikor az utolsó helikopter is köddé változott, a tizedes megnyomta a gránátvető elsütőgombját.

- Feküdj! - üvöltötte az őrnagy.

Harrigan hasra vágódott, és a fejére szorította a sisakot. Hatalmas erejű robbanást várt, de helyett csak egy halk pukkanást hallott - alig nagyobb, mint mikor egy léggömb közvetlenül az ember füle mellett durran szét. A zajt tompa koppanások sorozata, és a betonhoz csapódó fémdarabok jellegzetes csengése követte, majd...

Néma csend.

Harrigan lassan felemelte a fejét, és szédelegve a tér közepére hullott fémkupacra nézett. Levette a fejéről a sisakot, felállt, és körbefordult. Az őrnagy és az emberei még mindig az úton hasaltak. Harrigan lehajolt, megérintette az őrnagy vállát, és megfordította a mozdulatlan testet.

A férfi kábán pislogott rá.

- Megsebesült? - kérdezte Harrigan, és csak ekkor fedezte fel, az őrnagy két füléből patakzó vércsíkokat.

- A fejem... - nyögte az őrnagy, és a fülére szorította a kezét. - A fejem...

A katonák nyöszörögve fetrengtek a földön.

- Harrigan! - suttogta az őrnagy a rémülettől tágra nyílt szemekkel. - Nem hallok semmit! Megsüketültem!

Harrigan a sisakra pillantott.

Lehet, hogy ez mentett meg, gondolta. Feltette a fejére, tétován az égre nézett - és térdre rogyott.

Ne!

A felhők közül egy újabb ezüstlégy siklott a tér felé. Fölötte még három lebegett mozdulatlanul.

Harrigan előhúzta az övébe dugott pisztolyt, felhúzta - de le is eresztette. Torkát valósággal mardosta a düh és a keserűség.

- Átkozott dögök! Gyertek, gyertek csak, basszátok meg, egyedül vagyok! Most már könnyű dolgotok lesz! Egyedül vagyok!

- Rólam se feledkezz meg, Mike...

Harrigan lassan hátrafordult. Először csak a vérfoltos kötést látta, aztán felismerte az alakot. MacKinley fején is ott volt a Ragadozók sisakja.

- Ketten vagyunk - mondta a fehér zsaru.

- Hozd a gránátvetőt! - kiáltott rá Harrigan, és feltápászkodott.

- Felesleges. A helikopterrel együtt a muníció is megsemmisült.

Az ezüstlégy közben leszállt a térre, fémlábait a betonba vágta, és a az alján nagyot szisszenve kinyílt egy légzsilip.

MacKinley erőlködve felemelt egy karabélyt és három tartaléktárat.

- Gyere, Mike! Fejezzük be...

Harrigan eldobta a pisztolyt, felkapott egy automata fegyvert. MacKinley mellé állt, majd lassan mindketten elindultak az úrhajó felé.

- Olyan mint egy régi western - köpte a szavakat MacKinley. - A jófiúk haláltmegvető bátorsággal elindulnak, hogy legyőzzék a rosszakat...

- Igen, olyan - bólintott Harrigan. Csakhogy ott mindig a jók győztek, tette hozzá gondolatban.

Lassan közeledtek az ezüstlégy felé.

A zsilipkapu nyílásában megjelent egy Ragadozó, aztán még egy és még egy - végül már féltucatnyian álltak szétvetett lábakkal a hajójuk előtt. Sorban levették a sisakjukat, a földre dobták a vállukra szerelt fémcsővet, lecsatolták magukról a felsőtestüket védő páncéllemezeket. Egyikük előre lépett, és karmos ujjával MacKinleyre mutatva felmordult.

- De lovagiasak lettek! - mondta Harrigan. - Ez meg akar verekedni veled.

- Aha, észrevettem. - MacKinley megállt.

- Benne vagy a buliban? - kérdezte Harrigan.

MacKinley ránézett, és messzire hajította a sisakját.

- Hülyének nézel? Nem vagyok én cowboy!

Harrigan a zsebébe kotort, és a szájába dobta két utolsó tablettáját.

- Akkor? - zihálta MacKinley.

- Rajta!

Mindketten oldalra vetődtek, és fél térdre ereszkedve löni kezdtek a párviadalhoz felsorakozott Ragadozókra.

Neonzöld vér fröccsent az útra és az úrhajóra, haldokló Ragadozók üvöltöttek. Harrigan lött, tárat cserélt, lött, míg egyszer csak elejtette a fegyverét és előrebukott. Égető fájdalom hasított a jobb vállába. Feltérdelt, és a kezére támaszkodva fel akart állni, de elvesztette az egyensúlyát, és előredőlt. Elfordította a fejét. Jobb karja helyén véres csonk éktelenkedett.

Lassan előre bukott. A földre hajtotta fejét, egy másodpercig fásultan

figyelte a szívverése ritmusára a betonra lövellő vért, majd lehunyta szemét.

Most már tényleg vége, gondolta. Ebből a szarból aztán nem húz ki senki...

Kinyitotta a szemeit, és lassan felemelte a fejét. Először csak az oroszlanmancsra emlékeztető, karmos lábat látta. Végigfuttatta tekintetét a zöldessárga, izmos combon, a fémövön, a hálóval borított mellkason, a vicsorgó szörnypofán, és végül az előtte tornyosuló Ragadozó apró, idegenül, de valahogy mégis értelemtől csillogó szemébe nézett.

A Ragadozó egy rúgással hanyatt lökte. Harrigan feje nagyot koppant a betonon.

- Na gyere, baszd meg, vágd le a fejem!

A Ragadozó felemelte jobbját. A nap sugarai megcsillantak a két hosszú pengén.

Harrigan lehunyta a szemeit.

Én megpróbáltam, gondolta. Megpróbáltam, Isten a tanúm - de nem sikerült. Kész.

Várta a nyakába mélyedő fém hidegét, várta, hogy meghallja saját átmetszett inainak reccsenését, de...

Valami az arcára hullott.

Felpillantott. Mintha tűszúrások érték volna felégett bőrét; képén forró cseppekben csordult végig a nedvesség. Nem vér - közönséges víz.

Az eső!

Rántott egyet a vállán. Rajta és az emberiségen már ez sem segíthet.

- Csináld már, te...! - hörögte.

A Ragadozó felnézett az égre. Jobbjának alkar-tokjába lassan visszahúzódott a halált hozó kettős penge. A teremtmény hátrapillantott az úrhajóra, majd Harriganre meresztette a szemét. Leguggolt áldozata mellé, rágói ütemesen nyíltak-zárultak. A csőszerű torok hangot - emberi hangot - formált.

- Na gyerre, basszdmeg... - visszhangozta a csupa fog száj. A Ragadozó szemügyre vette zsákmánya sebeit. Az övéből előhúzott egy pisztolyhoz hasonló tárgyat, és hűsítő permetet fecskendezett Harrigan csonkolt karjára.

- Akkor? - sziszegte MacKinley hangján.

Előrehajolt, közvetlen közlől a férfi szemébe nézett, valamit a mellére dobott, majd megfordult, és az úrhajó felé indult.

Harrigan meghökkent. Halványuló tudata nehezen birkózott meg a legnyilvánvalóbb tényekkel is, a lényeket azonban valamiképp sikerült felfognia.

A kánikulának vége.

És a látszat arra vall, hogy vége a vadászatnak is...

- Legközelebb, rohadék - suttozta. - Számíthattok rá, hogy valakik ugyanígy fogadnak majd!

Egy darabig bámult a lény után, aztán, mikor az ezüstrovar zsilipajtaja becsapódott, visszahanyatlott a betonra. Különös zúgás támadt körülötte - meglehet, az égzengés moraja volt, vagy az idegen jármű hajtóműveinek dübörgése. Harrigan sejtette, hogy ez lesz az utolsó hang, amit életében hall. Sosem akaródzott beletörödni a vereségbe, de most lassanként megbékélt vele. Por a porhoz. Ó, a bűdös francba!

A hajó felszállásának pillanatában forró szél söpört végig a téren. Harrigan le sem hunyta a szemét, mégis minden elsötétült körülötte.

5.

A FANTOMKOMMANDÓS

Véres, vörös nyár volt, fantasztikus álom...

The Doors

Emlékek. álmok. Képek. Káprázat. Iszonyat...

A Ragadozók!

Harrigan végigrohant a szűk, sötét folyosón, lenyomta a végében álló ajtó kilincset - hiába. Vadul rángatni kezdte a kilincset, és mikor meghallotta a háta mögött egyre erősödő bömbölést, a tíz körmével esett neki, hogy felfeszítse. A körmei berepedeztek, az ujjai felszakadtak. Kétségbeesetten hátranézett, és már látta a homályból elővillanó agyaras pofát, látta, hogy a Ragadozó felemeli a lándzsáját, szinte érezte a húsába vágó pengét, és felkiáltott:

- Schaffer! A rohadt életbe, segíts!

Az ajtó - mintha varázsszóra tenné - felpattant. Amikor Harrigan beugrott rajta, döngve becsapódott.

Körülnézett. Tíz hófehér lépcsőt látott maga előtt; tíz csillogó márványhasábot, mely valahová a mélybe vezetett. előrelépett, és érezte a tudatán átáramló nyugalmat. A lépcsőfokokat számolva egyre lejjebb és lejjebb jutott, míg az utolsón megtorpant, az előtte hullámzó tóra pillantott. Lehajolt, hogy megnedvesítse a homlokát - és kábán bámult megmaradt kezének ujjai közül kipergő, megfoghatatlan, sugárzó fényű cseppekre.

Lenézett. Arcnélküli alakokat látott a mélyben. Szelíd, hívogató suttogást hallott:

- Gyere... Gyere... Gyere...!

Az egyik alak a felszín felé szökkent. Danny Archuleta volt az.

Harrigan fejét a tó felszíne fölé tartotta, és dermedten bámulta barátja. Őt is a Ragadozók ölték meg.

Hirtelen elvesztette az egyensúlyát, és előrebukott. A tóba csobbant, de amikor rádöbbsent, hogy ugyanúgy tud lélegezni, mint addig, akkor vette észre, nem víz, hanem fényhullámok ölelik körül testét.

Egy fénytó... Micsoda átkozott hülyeség!

Megrázta a fejét, szorosan lehunyta a szemét, de amikor újra kinyitotta, és ismét maga előtt látta Danny lebegő arcát, felkiáltott.

- Hol vagyok?

Danny - akár egy riadt hal - villámgyorsan elcikázott mellőle. Harrigan érezte, a talpa alatt újra talaj van.

Mindig szerettem volna megtudni, milyen érzés lehet a tenger alatt sétálni, gondolta, és elindult.

Egy újabb arc öltött formát előtte.

- Leona? Hogy kerülsz te ide?

Leona elmosolyodott, és tovalibbsent.

Az egésznek egyre kevesebb értelme volt, de mivel nem tehetett mást, Harrigan tovább taposott a fénytó medrében.

Két másik arc: Santa és Gomez...

- Hiszen...

Harrigan előtt sorra megjelentek halott barátai, a motorosok, a katonák, de miután rámosolyogtak, valamennyien tovaúsztak.

Lehet, hogy a Mennysorszámban vagyok?, tűnődött. Vagy a Pokolban? Nem, itt túlságosan szép minden... Tehát mégis meghaltam.

Különös béke áradt szét a testében.

Végre, gondolta, és tovább sétált.

Az egyik arc láttán azonban mozdulatlanul dermedt.

Jobeth Armstrong suhant el mellette, akár egy áramlás ellen küzdő lazac. Arra igyekezett, ahonnan ő jött: a lépcsők, a kapu, a visszhangos folyosó felé.

- Jobeth!

A lány széttárta a kezeit, tréfásan elhúzta a száját, és eltűnt. Harrigan megborzongott.

Felemelte a fejét, és látta, egy létra nyúlik előtte a magasba. Elszántan az első fokra tette a lábát, de...

- Ne menj! Maradj velünk!

A hangok mintha a fejében zengtek volna.

- Mennem kell - dühöngte. - Meghaltam. A Ragadozók...

Aztán Jobethre gondolt, és úgy hőkölt hátra, mintha a létrát eleven csörgőkígyók teste alkotta volna.

És ha téved? Ha mégis él?

Hátrálni kezdett. Nem sejtette, mi az, ami a végtelenbe vezető létra tetején várja - de már nem is volt igazán kíváncsi rá. Visszafelé indult az ár ellenében, ahogy a lánytól látta. Középtájon járhatott, mikor fáradtan körülnézett: alig karnyújtásnyira ismerős alak küszködött a fényhullámok erejével.

- Frank! Frank MacKinley!

A fehér zsaru nem hallotta meg a kiáltást, csak lavírozott, mint aki az életéért küzd. Harrigan, aki megsejtette, hogy valóban erről lehet szó, igyekezett a közelében maradni. A kapu felé tartottak mindketten.

Már látta a felszínt, látta a világosságot, és végül előbukkant a fénytóból. Éles vonású férfiarc nézett le rá szánakozva.

- Schaffer...?

Harrigan megremegett. A fényár csaknem elragadta - a kapun túlról beáradó másfajta, rőtes ragyogás azonban nyúlványokat növesztett, és szorosan megragadta.

- Sokkot - jutott a füléig egy tompa hang. - Még egyszer!

Magatehetetlen teste már a folyosón lebegett, a külvilág hidege, az iszonyat és a fájdalom felé. Bizonytalanul érzékelte, hogy ismét két karja van.

- Pulzus! - kiáltotta valaki.

- Megvan. Adrenalin!

Harrigan fogai összekoccantak. Tűk hatoltak a testébe. Feje mellett fém csendült fémen. Körös-körül elektronikusan modulált hangok hallatszottak.

Rándulás.

- Hall engem? Hall engem, uram?

Időbe telt, mire válaszolni tudott - és mire rászánta magát, hogy meg is tegye.

- Élek...?

Az orvoscsoport vezetője halványan elmosolyodott. Az izgatott kiáltozás

szüneteiben Harrigan tisztán hallotta az épület tetejét verő eső surrogását.

- Rosszabbra számított, igaz? - firtatta a doktor. - Nem csodálkozom rajta azok után, amit végigcsinált. - A hűvös légáramlatok, a neszek nem is tűntek már annyira idegennek. - Rengeteg munkát adott nekünk, de a jelek szerint megérte. Ne mozduljon! Most elsősorban pihennie kell. Pihennie...

- A Szindikátus minden költséget fedez - mondta az ügynök, és a létfenntartó rendszer kalodájában heverő férfira mutatott. - Ennek az embernek élni kell! Gyógyítsák meg!

- Mi minden tőlünk telhetőt megteszünk, uram - felelte az orvos. - Mr. Harrigan állapota stabilizálódott. A körülményekhez képest kielégítő az állapota, de...

- De?

- Ön is tudja. Elvesztette a jobb karját, a gyomra kilyukadt, a koponyája két helyen beszakadt, hat bordája eltörött, a tüdeje pedig...

Az ügynök felemelte a kezét.

- Elég. A részletek nem érdekelnek. Mióta eszméletlen?

- Kilenc napja - mondta az orvos. - Átaludta a korrekciós műtéteket is.

Pszeudolorgant és maranchinátot kap. Immunreakció a beplántált végtagban nem tapasztalható.

Az ügynök Harrigan fölé hajolt, és figyelmesen megvizsgálta a szürke arcot. A sebesült szemhéja mintha megrebbeint volna.

- Hall bennünket.

- Lehetetlen - ingatta fejét az orvos.

Különös mosoly derengett fel az ügynök ajkán.

- Ilyesmi - mondta lassan - a mi szótárunkban nem létezik.

- Uram...?

- Hozza rendbe! - parancsolta az ügynök. - Állítsák talpra, amilyen hamar csak lehet - szükségem van rá!

A tizenhetedik nap.

Harrigan kinyitotta a szemét, és szédelegve körbenézett. A könnyes homályon át látta, hogy egy fehérbe öltözött nő hajol fölé. Beszélni próbált, de hiába erőlködött. Fájdalmai erősödtek - ez megriasztotta.

Csak óvatosan!, parancsolt magára, mert tudta, még egyszer képtelen lenne megtenni az utat a fényár ellenében. Meg akarta markolni az ágy két szélét, de rádöbbsent, hogy egyik karját - azt, amelyiket elveszített a Ragadozókkal vívott küzdelemben - szorosan rögzítették.

- Mi a lófasz...? - dünnyögte, és visszahanyatlott az öntudatlanságba.

A huszadik nap.

- Most már bejöhet hozzá, uram - mondta az orvos. - Még mindig gyenge, de már tud beszélni, és teljesen magánál van.

Harrigan tágra meresztette a szemét, és tetőtől-talpig végigmérte az ágya előtt álló férfit.

- Schaffer...

Az ügynök elmosolyodott.

- Honnan jött rá? Már egy jó ideje Weylandnek hívom magam. Thomas Weylandnek.

Maradjunk ennél, rendben? Már egészen hozzászoktam, és nem szeretném, ha valaki

meghallaná... Ugye nem zavarom?

- Mi történt? - kérdezte Harrigan válasz helyett.

- Arra nem kíváncsi, hogy hol van? - kérdezett vissza Weyland, és az ágy mellé állított székre telepedett. - Ilyenkor a legtöbben ezt szeretnék megtudni.

- Mi történt? - ismételte Harrigan. - Mi van a Ragadozókkal? Mi van a többiekkel? Mi van a bombákkal?

Weyland felemelte a kezét.

- Nem zsarol maga véletlenül? - kérdezte. - Jól van, elmondok mindent. A társai MacKinley és Colloughs őrnagy csapata kivételével mind elpusztultak. Ja, persze, még két motoros vagány is életben maradt. Különben ők már nem gengszterek többé. Ha felgyógyulnak, komoly feladatot kapnak a Szindikátustól. Ha felgyógyulnak - mert a katonákkal együtt teljesen megsüketültek. Szétrepedt a dobhártyájuk. Kiabált velük, vagy mi?

Harrigan erőlködve mosolyra húzta a száját.

- Szétlőttük a Ragadozók egyik űrhajóját. Én is csak azért hallok, mert az a francos sisak a fejemben volt.

- Gondoltam. Tehát, mindenki meghalt...

Harrigannek eszébe jutott valami. Egy kép, amit a tó fenekén látott.

- És Jobeth?

Weyland előhúzott a zsebéből egy szivart, a szájába tette, de nem gyújtotta meg.

- Súlyosan megsebesült egy sajnálatos incidens során. Túl van az életveszélyen, akárcsak maga. Később beszélhet vele, ha úgy látja jónak.

Harrigan elhúzta a száját.

- Sajnálatos incidens... Megpróbálták elnémítani, mi?

Schaffer-Weyland elengedte a füle mellett a megjegyzést.

- Folytatom - mondta. - Sajnos nincs sok időm, pedig még sok mindent meg kell beszélnünk. Tehát, hol is tartottam? Igen, a Ragadozók önmegsemmisítő bombáira gondol? Mire kíváncsi?

- Megöltünk egy pár dögöt... - nyögte Harrigan. - Mi lett a bombáikkal? Felrobbantak? - Maga előtt látta a romhalmokat, a halottakat, és megremegett.

- Nem - felelte Weyland. - Miért robbantak volna fel?

- De hiszen az a másik...

- Ó, már értem mire gondol! Annak a Ragadozónak a testét, amit maguk a hullaház előtt megöltek, eredetileg át akartuk szállítani Chicagóba, a központunkba. Rendben is ment minden. Egy darabig. A teherautóról áttették egy helikopterre, aztán - ha hinni lehet a gép fekete dobozában megőrzött felvételnek -, valamelyik hígagyú elhatározta, hogy nem a farkával, hanem inkább a Ragadozó karján lévő panellal szórakozik. A robbanás még a felszállás előtt történt... Meg kell jegyezni, a Szindikátusnál sincs minden rendben.

- Vagyis?

- Vagyis, egyes feltételezések szerint a fickó nem öncélúlag volt kíváncsi, hanem... Hmmm. Mondjuk úgy, hogy egy másik országnak kémkedett. Rábaszott az istenadta.

- Meg vele együtt egy seregnyi ártatlan ember - mormolta Harrigan. - Hányan

haltak meg?

- A romok eltakarítása folyamatban van, de a becslések szerint körülbelül hatvanöt-hetvenezren.

- Jézusom! - Harrigan végig akart simítani a homlokán, de rádöbbsent, hogy hiába emelgeti a jobb kezét.

Weyland felállt, és idegesen sétálgatni kezdett.

- Még mindig jobb, mintha mondjuk Manhattan, vagy a Staten Island repült volna a levegőbe.

- Persze, a Staten Island, meg vele együtt a Szindikátus, mi?

Weyland megtorpant, és Harriganre meresztette a szemét.

- Nehogy azt higgye, hogy én rajongok értük - mondta. - '85 után azonban volt egy-két fickó, akik kihúztak a szarból, és ezért hálával tartozom nekik.

Mellesleg egyetértek velük. Legalábbis ebben a Ragadozó-ügyben.

- Begyulladtál, baszd meg? - kérdezte Harrigan dühösen.

Weyland megrázta a fejét.

- Te elég sokat nyomozgattál utánam... Vagy egy bizonyos Dutch Schaffer után. Tudhatod, hogy nem volt beszari fickó.

- Igen. A fél életemet azzal töltöttem, hogy Schaffert meg a Ragadozókat keresetem, aztán a dögök majdnem kinyírtak, a tökös kommandós meg a Szindikátus csicskája lett!

A nagydarab férfi a fejét rázta.

- Tévedsz. Igaz, most még nem én vezetem a Társaságokat, de annak is el fog jönni az ideje. Van egy ismerősöm. Japán. Ő szokta mondogatni, hogy a pálma sem egy év alatt nő az égig. Van még egy két dolog, ami fontosabb ennél. Például a Ragadozók.

Harrigan bal keze ökölbe szorult.

- Miért? Miért nem léptél közbe? Ahelyett, hogy segítettél volna, megpróbáltad megakadályozni, hogy szembeszálljunk velük! Hogy bosszút álljunk az ezrekért! A tízezrekért!

Weyland leült, és nyugodtan Harrigan szemébe nézett.

- A Ragadozók legfeljebb négy-ötszáz embert öltek volna meg, ha ti nem avatkoztok közbe, Mike.

- Azt akarod mondani, hogy az egész az én hibám? - Harrigan erőlködve felült.

- Nem. Véletlen volt, baleset. De minden másképp alakul, ha nyugton maradtok.

- Ezt éppen te mondod? Hagytam volna, hogy kinyírjon?

Weyland eltűnődött.

- Nem, azt nem. Na ide hallgass! Már a rendőrségen is elmondtam, hogy ezek ellen csak úgy lehet védekezni, ha már az űrben rájuk támadunk. A technika észvesztő ütemben fejlődik, de azért itt még nem tartunk. Még néhány évtized, és mi is olyan űrhajókat tudunk majd építeni, ami bármikor felveszi a versenyt - és főleg a harcot - az övékkel. Hidd el, száz év sem telik bele, és gyarmatosítani fogjuk az első bolygókat, azután...

- Te tényleg hiszel ebben a mesében? - kérdezte Harrigan. - Tudod már mióta etetik ezzel az embereket? Emlékszem, még kiskölyök voltam, mikor az az orosz, valami Gulagin, körülrepülte a Földet. Éveken keresztül mindenki arról pofázott, hogy majd kétezerben, majd akkor...! És mi történt azóta?

Megöregedtem, és még ugyanott tartunk, ahol harminc évvel ezelőtt. A Földön kívül akarod megállítani őket? Rendben, biztos megteheted, ha élsz még vagy kétszáz évig. De addig? Addig mi lesz? Hányszor fognak még visszajönni, és

"vadászni"?

- Nem hidd, hogy amiről nem tudsz, az nem is létezik - felelte Weyland. - Már most is vannak bizonyos eredmények, amik borzasztóan fontosak, de nem tartoznak a közönségre. Biztos vagyok benne, hogy ha nem is a legközelebbi, de az utána következő vadászatuk már eredménytelen lesz, és véres fejjel fognak hazarohanni.

- Most is azt tették - jegyezte meg Harrigan.

- Gondolod? - kérdezte Weyland. - Nem tűnt fel, hogy életben vagy? Igen, a karod elvesztetted, de kaptál helyette másikat... - Elmosolyodott. - Boxos. Jobb, mint az eredeti. Mellesleg mire a mentőosztag felfedezett benneteket, rég elvéreztél volna, ha valaki, vagy inkább valami nem látja el a sebedet. Nem emlékszel? - Weyland a zakója zsebéből előhúzott egy pisztolyhoz hasonló tárgyat. - Vagy az őrangyalod hagyta melletted?

Harrigan elgondolkodott. Igen, az a Ragadozó valamit ráfűjt a karjára... Megmentette az életét. De miért?

- Miért? - ismételte hangosan. - Miért tette? Egy rakás haverját megöltük, és ez ahelyett, hogy levágná a fejem, még megment... Egyáltalán miért mentek el?

Weyland tűnődve játszadozott a szivarjával.

- Ez háború volt, Mike. Szabályos háború. Talán rájöttek, hogy mégsem vagyunk állatok. Talán őket is váratlanul érte a dolog, és még nem készültek fel arra, hogy nyíltan harcoljanak ellenünk... Nem tudom. Lényeg az, hogy elmentek.

- Úgy érted, végleg? - kérdezte Harrigan.

Weyland elmosolyodott.

- Úgy értem, idén már nem jönnek vissza. Talán jövőre sem. Talán... Ki tudja? Ez a vadászat csak három napig tartott.

Harrigan elvigyorodott.

- Akkor mégis elértünk valamit, nem?

- Igen. - Weyland felállt, és az elfüggönyözött ablakhoz lépett. - De egyszer, legalább egyszer még visszatérnek, és én várni fogom őket. - Hirtelen hátrafordult. - Gyere velem, Mike! Mi ketten legyőzhetjük őket.

Harrigan a mozdulatlan pótkarra sandított.

- Így?

- Összefoltoznak, Mike. Hidd el, meggyógyulsz! Mi ismerjük őket a legjobban. Gyere velem, és legközelebb örökre elűzzük majd őket!

Harrigan lehajtott a fejét. Eszébe jutott a tíz márványlépcső, a nyugalmat árasztó fénytő, a halottak arca, és hirtelen rádöbbsent, elfáradt.

Megöregedtem, gondolta. Vén vagyok és keserű. Hogyan szállhatnék szembe velük?

Különös vágyat érzett a tó nyugalma után - és biztosra vette, hogy egyszer, talán nem is túl sokára, visszatál oda, ahol Danny, Jerry, Leona és a többiek várják.

- Nem, Dutch - mondta lassan. - Azt hiszem, az én háborúm itt véget ért. Befejeztem.

Az egykori kommandós arca rezzenetlen maradt, tekintetéből azonban csak úgy sütött a kiábrándulás. Harrigannek feltűnt, hogy a rövidre nyírt hajból hiányoznak az ősz szálak, s az izmok fejlettsége sem középkorú férfira vall. Hol töltötte vajon az elmúlt negyed századot? Mennyi pénzébe és lemondásába kerülhetett, hogy legyőzze a halált és az időt...?

- Weyland a nevem - mondta halkan az óriás. - És szeretném, ha töprengenél még egy keveset az ajánlatomon.

Harrigan kimerülten elmosolyodott.

- Töprengeni? Nem, Weyland - soha többé!

A Szindikátus teljhatalmú megbízottja az ajtó felé indult. Találkozásuk óta első ízben úgy mozgott, mintha vállán érezné az esztendő súlyát. Mielőtt kilépett, visszafordult még egyszer. Szája sarkában megint ott sötétlett az elmaradhatatlan szivar.

- Folytatom a harcot, Mike - ígérte. - A magam módján.

Harrigan - mindazok nevében, akik mellette küzdöttek - erőtlenül búcsút intett neki. Az ajtó becsukódott, Weyland távolodó léptei visszhangot vertek a folyosón.

Harrigan a mennyezetet bámulta. A fájdalom visszatért: tarkójában, oldalában, regenerált ízületeiben lüktetett. Nem hagyta nyugodni, de bármely szónál meggyőzőbben adta tudtára, hogy még mindig él. Jobethre gondolt. Vigyáznia kell rá. Vigyáznia, hogy sose lássa a világot olyannak, amilyen - és amilyenné a Schafferek irányítása alatt változhat még. Szüksége lesz minden elszántságára, erejére, pillanatnyilag viszont csak a pihenés számít...

Ép karjával oldalra nyúlt a szájához emelt egy altatókapszulát. Két korty vízzel az útjára küldte.

- Most kibabrálok veled - mondta a fájdalomnak, és lehunyta szemét.

Az űrkomp kiemelkedett a bolygó sűrű atmoszférájából, s a csillagmező egy pontja - az álcázott anyahajó - felé fordította orrát. Nekiódult. Oly sebesen száguldott, hogy nem észlelte a Föld körül keringő kéműholdak egyike sem. Mikor az energiamezőbe ért, kinyílt egy zsilipkapu, és a landolóegységet elnyelte a hatalmasabb fémtest.

A expedíció tagjai a tanácssterembe vonultak, felsorakoztak. Zsákmányuk kupacba rakva a lábuk előtt hevert, fegyvereiket a terem közepén álló emelvényre helyezték, és vártak. Várták a határozatot, mely eldönti további sorsukat.

Negyvenketten voltak. Már csak ennyien - a vadászat nem volt sikeres, és időnek előtte ért véget. Némelyik lény biztosra vette, hogy soha többé nem fog hazajutni. A Törvény szent a Bírák senkivel sem tehetnek kivételt.

Halk szisszenéssel félrecsúszott az ajtó fémlapja, és belépett az Öreg. Apró szemével végignézett a felsorakozott Jelölteken, megrázta busa fejét, felemelte mindkét karját, és felüvöltött.

A Jelöltek harmada előrelépett, és lehajtott fejjel a terem végében lévő kamra felé indult. A Törvény szent és kegyetlen: aki nem bizonyítja be, hogy méltó tagja lehet a Vadászok Népének, el kell pusztulnia.

A kamra ajtaja kinyílt, és belépett az első Halálraszánt. Ibolyaszín villám járta át a testét, és egy másodperc múlva már csak egy apró kupac zöldes hamu maradt a helyén.

Belépett a második, a harmadik, és a többi is sorban. Nem ellenkeztek, tudták, úgyszólván hiába tennék. A Bírák döntöttek, és ha valamelyikük ellenszegülne, halála előtt kín és megszégyenülés várna rá. A hajóról úgysem lehetne elmenekülni, és ez így legalább nem fáj...

Amikor az utolsó Halálraszánt is semmivé foszlott, az Öreg átvizsgálta a többi Jelölt zsákmányát. Némelyikükre barátságosan ráhorkantott, másokra feddően ráfordult, de elégedett volt. Ezekből egyszer még valódi Vadász válhat.

Intett, hogy elvonulhatnak, és amikor magára maradt az egyik kontrollfal elé

lépett, és megérintett egy lemezt. A lilás fényű, falnagyságú monitoron megjelent az egyre távolodó bolygó háromdimenziós képe.

Az Öreg elgondolkodott.

Háromszor fordult körbe a bolygó a tengelye körül, és több, mint a Jelöltek negyede elpusztult. Meghaltak, mert tapasztalatlanok voltak, mert azok a lények mindenre elszántak védekeztek. A Jelöltek nem tudták, amit ő. Ez a faj elképesztő iramban fejlődött. Négy vadászattal ezelőtt, amikor még ő is mint Jelölt szállt le az idegen világra, még védtelenek, kiszolgáltatottak voltak, most pedig már az ellenállásra is gondolni mernek...

Csúfos véget ért a Jelöltek beavatása, de nem tehettek mást, menniük kellett. Tudta, ha maradnak, a lények előbb-utóbb a kompot, de lehet, hogy még a hajót is felfedezik. És amilyen harciasak, még kiagyalta volna valamit, hogy megsemmisítsék... Bekövetkezett az elképzelhetetlen: a két faj között kitört a háború.

Kitört, de véget is ért - akár a vadászydény.

Az Öreg felmordult. Kezébe kapott egy lecsupaszított koponyát, és úgy vizsgálta, mintha azt remélné, az üres szemgödrökön át egy egész faj gondolataiba nyerhet bepillantást.

Ilyen incidens soha többé nem fordulhat elő. Nem vállalkozhatnak efféle háborúra - feldúlnák vele az univerzum békéjét, s idővel bizonyára még a Fejlettebbek figyelmét is felkeltenék. Amúgy... Mire hazaélnének, sereget gyűjtenének és visszaindulnak ide, a bolygólakók még a mostaniaknál is pusztítóbb fegyverekkel várnák őket. És bár a küzdelem végkimenetele még így sem lenne kétséges, a Vadászok Népe nem engedhet meg magának nagyobb véráldozatot. Az izgalmat, a dicsőséget az elkövetkezőkben másutt kell keresniük - ez a bolygó nem tartogat számukra mást, mint küzdelmet és halált...

Kihúzta az övébe tűzött rövid pengét, és tűnődve nézte a markolatába vésett mintázatot. Eszébe jutott a súlyosan sebzett fekete irhájú lény.

Érdekes, gondolta. Tudta, hogy megölhetem, mégis mennyi vadság csillogott a szemében! Figyelemre méltó faj. Határozottan figyelemre méltó...!

A gép - utolsóként a Sol harmadik bolygóját megjárt vadászhajók közül - a hipertér sötétjébe merült, melynek szakadékán túl ott fénylett a Ragadozók halódó csillaga.

VÉGE